

ตัวร้าย ที่ต้อง ไม่ทน อยู่ทุกวัน

反派天天想和离

1

阅文集团

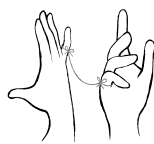
พันกวนเถาจื้อคัง 饭团桃子控 เทียน

อวี๋ เปา

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

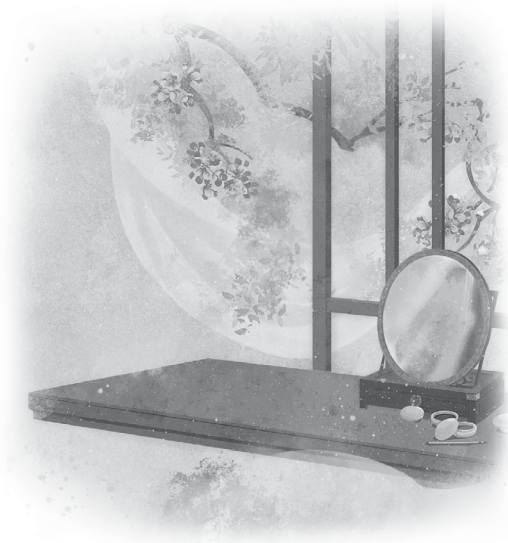
จะเป็นอย่างไรเมื่อราชินีจอบเงินอย่าง 'ซ่งซิง' ที่กำลังจะได้กล่าวสุนทรพจน์ด้วยความปลื้มปิติ...อนิจจา ถูกโคมไฟหล่นลงมาทับตายจนวิญญาณหลุดเข้ามาในร่างของ 'เงินวังซู่' แถมยังต้องทำให้ความปรารถนาของนางเป็นจริง!

กลับมาพบกันอีกแล้วนะคะสำหรับนักเขียน 'พันถวนเถาเจี๋ยคอง' และนักแปลที่น่ารักของเรา 'อวี' ที่คราวนี้ทั้งสองคนจะพาเรามารู้จักกับ 'ซ่งซิง' ราชินีจอบเงิน นักแสดงมากฝีมือที่เกิดอุบัติเหตุต้องหลุดเข้ามาอยู่ในร่างของ 'เงินวังซู่' ตัวร้ายจากหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลี่วิง' และยังต้องทำตามความปรารถนาเดิมของเจ้าของร่างให้สำเร็จระหว่างที่ใช้ชีวิตด้วยตัวตนของอีกฝ่าย หากสามารถทำได้ซ่งซิงจะได้กลับโลกเดิมก่อนเสียวินาที่ที่โคมไฟจะหล่นทับร่างและมีโอกาสรอดตาย ทั้งยังสามารถขอให้ความปรารถนาที่ตนเองต้องการเป็นจริงได้หนึ่งข้ออีกด้วย เห็นทีงานนี้นักแสดงเจ้าบทบาทย่างซ่งซิงต้องทุ่มสุดตัวเพื่อจะได้กลับไปเฉิดฉายเป็นราชินีจอบเงินดังเก่าแต่อย่างใด ก็ไม่ง่าย นางจึงคิดที่จะร่วมมือกับ 'เหยียนเจี๋ย' คุณชายแห่งจวนผู้กำวก บอสตัวร้ายในหนังสือเรื่องนี้ เพื่อให้นางสามารถทำภารกิจของตนเองให้สำเร็จ

เอาล่ะละสิ งานนี้ซ่งซิงจะสามารถทำตามความปรารถนาของเงินวังซู่คนเดิมให้สำเร็จได้หรือไม่ และจะได้กลับโลกเดิมหรือเปล่า ขอทุกคนช่วยส่งแรงใจให้ซ่งซิงและพลิกหน้ากระดาศไปติดตามเรื่องราวของ 'ตัวร้ายต้องสวมบทบาทยู่ทุกวัน เล่ม 1' ได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"หยกแคว้คลาดนั้นเป็นของที่มารดาข้าทิ้งไว้ให้ วันนี้ขอมอบให้ท่าน
เป็นของแทนใจ"

เขาพูดพลางก้มลงวางตะกร้าไว้ข้างหน้าต่าง ก่อนสะกิดเท้าทำท่า
จะจากไป

เงินวังรู้สึกว้าวของตนร้อนผ่าวอยู่บ้าง หน้าตาดีเพียงนี้ นั่งอยู่ตรงนั้น
ก็ดีอยู่แล้ว พูดจาอ่อนโยนเพียงนี้ การกระทำเอาใจใส่เพียงนี้ นี่มิใช่กำลัง
ล่อลวงคน นี่คือการกำลังฆ่าคน!

หัวใจข้าจะหยุดเต้นอยู่แล้วไม่รู้หรือ

หน้ากากของข้าแทบจะสวมไว้ไม่อยู่ อยากโผล่เข้าหาแล้วไม่รู้หรือ

•

แนะนำตัวละคร

* ช่งชิง/เงินวังซู

อดีตราชินีจอบเงินนามว่าช่งชิง เสียชีวิตจากการถูกโคมไฟทับ แล้วทะลุมิติเข้ามาอยู่ในร่างของเงินวังซู ตัวร้ายหญิงในหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลิวอิง' โดยมีระบบช่วยเหลือเพื่อทำตามความปรารถนาของเงินวังซูให้เป็นจริง

* เหียนเจี๋ย

คุณชายเหียนแห่งจวนฮู่กั๋ว กง รูปงาม หล่อเหลา อย่างร้ายกาจ มีชื่อเสียงไม่ค่อยดีนัก เป็นตัวร้ายจากหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลิวอิง'

* เจียงเย่เงิน

องค์ชายเจ็ดในฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน พระเอกในหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลิวอิง' ไม่มีความโดดเด่นมากนักในหมู่องค์ชายทั้งหลาย ไม่ชอบสตรีที่อยู่ในชนบทธรรมเนียม มองว่าน่าเบื่อ

* หลิวอิง

นางเอกในหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลิวอิง' งดงาม คมคาย ดวงตาราวกับมีดวงดาวนับพันส่องประกาย เป็นสหายสนิทแต่วัยเยาว์ขององค์ชายเจ็ด ภายนอกดูไร้เดียงสา แต่ภายในเจ้าเล่ห์มากแผนการ

7

ความเป็นไปของโลกเราเปรียบประดุจกระแสน้ำ...มีขึ้นย่อมมีลง
 แคว้นต้าเฉิน รัชศกหยวนคังปีที่สิบเจ็ด แคว้นเป่ย์ฉิงบุกโจมตีเมืองตงจิง
 กะทันหัน ย่องเต้สวรรัต ปราศจากพระโอรส บ้านเมืองใกล้ล่มสลายเต็มที่
 เควาะห์ดีที่จอมโจรเหียนหลินลุกขึ้นสวมเกราะนิลเห็นร่างประดุจลอยลงมา
 จากฟ้า เข้าหยุดยั้งทัพทหารม้าของฝ่ายศัตรู แคว้นต้าเฉินจึงได้มีโอกาส
 พักหายใจ

เชื้อพระวงศ์และขุนนางสนับสนุนผิงอ๋องขึ้นครองบัลลังก์ หลังระหกระเหินไปหลายที่สุดท้ายได้สร้างวังหลวงขึ้นมาใหม่ที่เมืองหลินอัน

พริบตาเดียวก็ผ่านไปสิบกว่าปี

เจียงหนาน* เดือนสามฝนตกพรำๆ ดอกท้อ ดอกหลี** ดอกชิง***

* เจียงหนาน คือพื้นที่บริเวณตอนล่างของแม่น้ำแยงซีในประเทศจีนปัจจุบัน

** หลี หมายถึงพลัมหรือไผ่

*** ชิง หมายถึงแอปเปิ้ลคอต

ร่วงหล่นเกลื่อนพื้น

ซึ่งชิงกะพริบตา ผืนระยับสีหน้าตื่นตะลึง

เมื่อสักครู่นี้เธอยังเป็นซึ่งชิงราชินีจอบเงินอยู่ในงานประกาศรางวัลงานหนึ่ง เพิ่งจะรับถ้วยรางวัลราชินีจอบเงินมา ยังไม่ทันได้กล่าวสุนทรพจน์อันน่าเปี่ยมคุณค่าใหญ่เหนือศีรษะร่วงลงมาทับอย่างจัง

เธอคิดว่าเธอน่าจะเป็นราชินีจอบเงินเพียงหนึ่งเดียวในประวัติศาสตร์ที่ถูกโคมไฟทับตายออกอากาศสด ถ้ามีการจารึกชีวิตประวัติผู้ตายบนนั้นจะต้องเขียนคำว่า 'ช่วยเกินบรรยาย' ไว้อย่างแน่นอน

ทว่าแค่กะพริบตาอีกครั้งเธอกลับพบว่าตนเองกลายมาเป็นหญิงสาวนามว่า 'เงินร่วงชู' ที่กำลังนั่งอยู่บนรถม้าที่มุ่งหน้าไปยังซานเมืองร่วมกับหลี่ซือ* ผู้เป็นมารดา

"วันนี้สุดสัปดาห์ได้ออกมาพักผ่อนหย่อนใจทั้งที ช่วงนี้ปลาгүй** กำลังอ้วนท้วน พวกเราตักมาสักสองสามตัว แล้วเอากลับจวนไปให้แม่ครัวแลให้เจ้ากินสดๆ ดีหรือไม่...แม่รู้ว่าเจ้าไม่ชอบใจที่ฝ่าบาทตัดสินพระทัยยกเจ้าให้แต่งงานกับองค์ชายเจ็ด แต่เรื่องมาถึงขั้นนี้ไหนเลยจะยังแก้ไขได้"

หลี่ซือกล่าวพลางโอบซึ่งชิงเข้ามาในอ้อมกอด "บุตรสาวข้าเจ้าฉลาดเป็นที่สุด การแต่งงานครั้งนี้ไม่มีผลประโยชน์ใดให้แสวงหา ในบรรดาองค์ชายทั้งหลายองค์ชายเจ็ดหาได้ทรงโดดเด่นไม่ แต่พระทัยดีมีพระเมตตา ส่วนตระกูลฝ่ายพระมารดาของเขาก็มิได้เด่นดัง ที่สาวเจ้าก็สิ้นบุญไปเนิ่นนานแล้ว หากเจ้าแต่งงานไปก็จะได้เป็นถึงพระชายาขององค์ชายเจ็ด แม้ตระกูลเราจะมีได้ใหญ่โตดังเก่าก่อนแล้ว แต่บิดาและพี่ชายของเจ้าล้วนเป็นขุนนางในราชสำนัก อีกทั้งชื่อเสียงบารมีของท่านปู่ก็ยังมิอยู่"

* ซือ หมายถึงนามสกุล จีนสมัยโบราณมีธรรมเนียมการเรียกสตรีที่แต่งงานแล้วด้วยแซ่เดิม บางครั้งอาจเติมแซ่ของสามีไว้ข้างหน้าแซ่เดิมเพื่อระบุให้ชัดเจนขึ้น

** ปลาгүй หมายถึงปลาแมนดารินน้ำจืดหรือปลากะพงจีน

ซ่งซิงพยักหน้าส่งๆ

ประสบเรื่องสะเทือนขวัญสองเรื่องติดกัน เธอไม่ได้ร้องแหย่แหย่กระเซอ จนหน้าดำหน้าแดงเหมือนอย่างนักแสดงรุ่นพี่บางคนก็นับว่าวางตัวได้ สมฐานะราชินีจ่อเงินแล้ว

สกุลเงินเป็นตระกูลขุนนางใหญ่ที่สูงศักดิ์และมีอำนาจมายาวนาน นับร้อยปี นับตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษก็มีอิศรมหาเสนาบดีมาแล้วสามคน เงินเป่ย์ผู้เป็นปู่ของเงินวังซูเคยดำรงตำแหน่งเจ้าเมืองไคเฟิง ราชบัณฑิต แห่งหอหลง* นามระบือเลื่องลืออยู่ยุคหนึ่ง

ยามที่แคว้นเป่ย์จี้มารุกราน เงินเป่ย์รับพระราชโองการคุ้มกัน ชาวบ้านออกนอกเมือง และได้พลีชีพพร้อมกับบุตรชายอีกสองคน จงรักภักดี ต่อบ้านเมืองตราบจนลมหายใจสุดท้าย

แม้จะได้รับชื่อเสียงในทางที่ดี แต่ที่สุดแล้วคนจากจร ชาร้อนกลายเป็น เย็น** คนตายไหนเลยจะสู้คนเป็นได้ เมื่อเปลี่ยนแผ่นดินก็เท่ากับเปลี่ยน ขุนนาง บ้านใหญ่สกุลเงินปรากฏแววเสื่อมถอยมิได้มีเกียรติเช่นเมื่อก่อนแล้ว

จวบจนช่วงปีใหม่มีรัฐสิ่งใดดลใจฮองเต้ถึงได้เลือกเงินวังซูเป็น พระชายาองค์ชายเจ็ด บ้านใหญ่สกุลเงินถึงมีคนจดจำขึ้นมาได้อีกครั้ง

เพียงไม่นานรถม้าก็หยุดลง ครั้นซ่งซิงลงจากรถม้าตามหลังซื้อก็ต้อง ตกใจ

เมื่อก่อนตอนถ่ายหนังถ่ายละครเฝ้าว่าจะไม่มีป่าท้อให้เห็น เพียงแต่นั่นเป็นแค่ฉากที่ใช้ดอกไม้ปลอมมาปัก หรือไม่กี่เป็นกิ่งไม้ท่อนไม้แห้งๆ

* หอหลง เป็นสถานที่ที่จักรพรรดิซ่งเงินจงแห่งราชวงศ์ซ่งสร้างขึ้นเพื่อใช้เก็บหนังสือ ตำรา ภาพวาด และของมงคลต่างๆ ของจักรพรรดิซ่งไท่จงผู้เป็นพระราชบิดา รวมถึงเอกสารต่างๆ ของศาลจงเจิ้งซึ่งมีหน้าที่ดูแลกิจในราชวงศ์

** 'คนจากจร ชาร้อนกลายเป็นเย็น' เป็นสำนวน เปรียบเปรยว่าคนเราเมื่อหมดอำนาจก็ถูกผู้อื่นหมิ่น

ไม่กี่กึ่งแล้วค่อยไปตัดต่อเพิ่มภาพเอาที่หลัง

วันนี้ได้มาเห็นเองกับตา ท้องฟ้าครึ่งแถบล้วนเป็นสีชมพู พอลมพัดมา ดอกไม้ก็ร่วงกลาดเกลื่อนไม่ว่าจะหยุดสายตาดตรงจุดใดก็ได้ภาพคู่ยวนยาง* ปาลังหวินรูปหัวใจเจ็ดก้อนออกมาสาบานครองคู่กันชั่วชีวิตทั้งสิ้น ช่างดูเป็นทัศนียภาพที่งดงามและหวานชื่นรื่นรมย์ไปหมดทุกหนแห่ง

"เอ่อ..." ขณะที่ซิงซิงกำลังถูกทัศนียภาพอันงดงามทำให้งงววย กลับพบว่าหลัซื่อที่อยู่ข้างกายได้โจนทะยานไปอยู่ใต้ต้นท้อต้นหนึ่งราวกับม้าป่าหลุดบังเหียน ก่อนจะโถมเข้าเกาะลำต้น

ท่าทางเช่นนั้น...

ซิงซิงลนลานเล็กน้อย ถ้าเธอจำไม่ผิด หลัซื่อผู้เป็นมารดาของร่างนี้ของเธอก็เป็นบุตรสาวตระกูลใหญ่เช่นกัน

แล้วนี่อะไร คิดจะชกเงินกวนซี ถอนโค่นต้นหลิว** อย่างนั้นหรือ

ภาพนี้ออกจะไม่ชอบมาพากลอยู่บ้าง!

ยังดีที่หลัซื่อดูคล้ายจะคิดอะไรได้ นางทำหน้าบึ้งแล้วจุดซิงซิงเข้าไปหา สองแม่ลูกหลบอยู่หลังต้นท้อด้วยกัน

ซิงซิงไม่เข้าใจสาเหตุจึงลดเสียงเอ่ยเตือนว่า "ต้นท้อมีขนาดไม่ใหญ่มาก มีใช้หินก้อนยักษ์"

ไก่อ้าไม่ห่วงหา อย่างน้อยก็ยังห่วงหัว*** ต้นท้อนี้จะช่วยบังอะไรได้บ้าง คนหันมามองน้อยเดี๋ยวก็เห็นหมดแล้ว เห็นชัดถึงขนาดที่ว่าบนหน้า

* ยวนยาง หรือเปิดแมนดาริน เป็นนกเป็ดน้ำชนิดหนึ่งที่มีถิ่นกำเนิดในจีน เป็นสัญลักษณ์แทนความรักของชาวจีนเพราะเป็นสัตว์ที่มีนิสัยชอบอยู่กันเป็นคู่เสมอ

** 'คิดจะชกเงินกวนซี ถอนโค่นต้นหลิว' ให้เปรียบเปรยถึงคนที่มีพลังกำลังมาก แข็งแกร่ง มีที่มาจากวรรณกรรมจีนเรื่อง 108 ผู้กล้าแห่งเขาเหลียนซาน (ซ้องกั๋ง) เป็นการกระทำของผู้กล้าอันดับที่สิบสาม นามว่าหลูจื้อเซินซึ่งได้ชื่อว่ามีพลังกำลังมาก

*** 'ไก่อ้าไม่ห่วงหา อย่างน้อยก็ยังห่วงหัว' หมายถึงการไม่ระมัดระวังและไม่รอบคอบในการทำหรือคิดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ

มีรอยย่นกริ้วย

หลังที่ขอยกมือขึ้นชี้ด้วยท่าทางเดือดดาล ช่งชิงมองตามไปก็รู้สึก
เพียงว่าในหัวปวดเหมือนจะระเบิด

ให้ตายเถอะสวรรค์ สองเรื่องสะเทือนใจในหนึ่งวันยังไม่พอ ยังส่ง
เรื่องที่สามมาอีก!

หากบนป้ายหลุมศพของช่งชิงสลักคำว่า 'ช่วยเกินบรรยาย' เช่นนั้น
บนป้ายหลุมศพของเงินว่งชูก็ต้องสลักคำว่า 'ช่วยเกินพรรณนา'

ผ่านไปครึ่งใหญ่ช่งชิงก็ถอนหายใจยาวอย่างสุดจะกลั้น

เธอนึกว่าการที่ตนเองมาเกิดใหม่ในร่างผู้อื่นเป็นเรื่องมหัศจรรย์
พันลึกแล้ว แต่คิดไม่ถึงเลยสักนิดว่าจะถึงกับทะลุเข้ามาในนิยายที่มี
ชื่อว่า 'ตำนานหลิวอิง'

ตำนานนี้เล่าถึงบุตรสาวขุนนางตำแหน่งเล็ก ๆ นามว่าหลิวอิงที่ได้เป็น
อนุขององค์ชายเจ็ดผู้เป็นสหายวัยเยาว์ จากนั้นค่อย ๆ ก้าวขึ้นมาอยู่เหนือ
ผู้คน ตอนจบของเรื่องหลิวอิงใช้ปัญญาและความงามช่วยองค์ชายเจ็ด
สังหารกบฏเหียนเจี๋ย

หลังองค์ชายเจ็ดได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ก็ให้ความโปรดปรานหลิวอิง
เพียงผู้เดียว ฮองเฮาเงินว่งชูที่เกิดริษยาคอยใส่ร้ายหลิวอิงทุกวิถีทางก็คือ
ตัวร้ายแสนอำมหิตตัวที่สองในนิยาย ทำயที่สุดก็เป็นเหมือนนิยายที่
ข้าซกจำเริญทุกเรื่อง เงินฮองเฮาไม่ได้ตายดี หลิวอิงเป็นที่โปรดปรานของ
ฮ่องเต้ชั่วชีวิต สุดท้ายก็ได้อยู่จนเป็นถึงไทเฮา

'ติง!'

'โฮสต์* ได้อ่านเนื้อหานิยายโดยคร่าวจบแล้ว'

* ในนิยายแนวระบบตัวเอกที่ต้องเข้าไปในโลกอื่นจะถูกกระบบเรียกว่า 'โฮสต์' โดยจะได้รับภารกิจจากระบบ
เพื่อแก้ไขอะไรบางอย่างในโลกใบนั้น

เป้าหมาย : ทำความปรารถนาของเงินสองเฮาให้เป็นจริง ทำให้
องค์ชายเจ็ดเสียใจกับสิ่งที่ทำลงไป

รางวัล : โฮสต์สามารถกลับโลกเดิมและความปรารถนาจะเป็นจริง
หนึ่งเรื่อง'

ซิงซิงฟังเสียงอิเล็กทรอนิกส์ในโสต ดวงตาพลันสว่างวาบขึ้นมาทันที
แม้เธออยู่ที่นี่จะมีชีวิตมั่งคั่ง มีเกียรติ และอยู่ดีกินดีเช่นกัน แต่
สมัยโบราณเป็นที่ที่ตีสายที่ใด อยู่บ้านต้องพึ่งพาบิดาและพี่ชาย ออกจากบ้าน
ต้องพึ่งพาสามี แต่พึ่งพาอะไรก็มีผู้พึ่งพาตนเอง!

ตัวซิงซิงมีฝีมือการแสดงอยู่แถวหน้า ได้รับความนิยมและโด่งดัง
มากในวงการบันเทิง พอได้เป็นราชินีจอเงินอะไรก็ง่ายไปหมด ต้องการ
สิ่งใดก็ได้สิ่งนั้น เหลือก็แค่คว่ำตัวหนุ่มหล่อสักคนมาปรนนิบัติพิศวี ถ้าสามารถ
กลับไปได้ ใครมันจะไปอยากอยู่ในสถานที่ที่ไม่มีแม้แต่ชักโครก ซ้ำยังต้อง
ให้ผู้ชายร่วมกัน!

ซิงซิงมีความหวังแล้วก็มีท่าทางกระปรีกระเป่าขึ้นมาทันที
'แต่ฉันถูกโคมไฟทาบแบนแต่เดี๋ยวนี้ไปแล้ว กลับไปไม่ต้องไปนอนกินดิน
อยู่ในโรง?'

เสียงจากระบบปราศจากระลอกคลื่นรบกวน 'กลับไปในชั่วพริบตา
ก่อนถูกโคมไฟหล่นใส่ คุณมีโอกาสมลพพัน'

ซิงซิงโล่งใจได้เปละหนึ่ง ความรักสววยรักงามของเธอเป็นที่รับรู้กันทั่ว
เธอซิงซิงต่อให้ตายแล้วยังต้องเป็นผีสาวที่สวยงามที่สุด เธอไม่อยากกลายเป็น
ผลแดงที่ถูกทับละ

'ความปรารถนาอะไรก็ได้? เช่นสั่งให้คู่ปรับของฉันคุกเข่าเรียกฉัน
ว่าแม่?'

ระบบชะงักไปชั่วครู่ มนุษย์ล้วนแต่ต้องการภูเขาเงินภูเขาทองและ
อำนาจบาตรมี มีใครที่เห็นต้องการเหมือนหญิงสาวคนนี้บ้าง...

‘ได้’

ซึ่งซึ่งดีใจจนยกยิ้มที่มุมปาก ไม่รู้ว่าระบบจะมองเห็นหรือไม่

‘อย่าว่าฉันอย่างนั้นอย่างนี้เลย แต่พวกคุณไปคุ้มตำนานหลิวอิง
เรื่องนี้ออกมาจากสมัยดึกดำบรรพ์ใช่ไหม พลืธตั่วซำซำๆ แต่ยังไม่ตอนนี้
ฉันก็ว่างจากการถ่ายหนัง จะกลักลิ่นผืนใจลองแสดงเรื่องนี้ดูหน่อย
ก็แล้วกัน มีฉันซึ่งซึ่งอยู่ ใครหน้าไหนก็อย่าหวังจะมาเป็นตัวเอก’

นับตั้งแต่วันนี้ไปตัวเอกจะชื่อว่าเงินวังชูเท่านั้น

ทำให้พระเอกเสียใจกับสิ่งที่ทำลงไป? นี่ยังไม่ชัดอีกหรือ ก็คือ
ต้องทำให้พระเอกตามข้อของนางคินดืออย่างไรเล่า!

เงินวังชูคนก่อนไม่เข้าใจ แต่เงินวังชูคนนี้เข้าใจในช่วงขณะเดียว

ชายโฉดหญิงชั่วที่ยืนทำหน้าที่เอียงอาย แฝกกลิ่นเหม็นเปรี้ยว* อยู่ใน
ป่าท่อนั้นไม่ใช่องค์ชายเจ็ดกับหลิวอิงหรือไร

องค์ชายเจ็ดมีท่าทางสง่าผ่าเผย ภูมิความเที่ยงธรรมและใจบุญ
สุนทาน ถึงจะไม่มีเค้าโครงเรื่องที่ระบบแนะแนว ซึ่งซึ่งก็มองออกได้ว่า
คนผู้นี้ไม่ได้เป็นแค่องค์ชายธรรมดาๆ เหมือนที่หลิวอิงพูดเมื่อครู่ก่อน
อย่างเด็ดขาด

ส่วนหลิวอิงผู้นั้น...นางหันหลังให้ทางด้านนี้ภาพจึงย้อนแสง แต่
ลำพังดูจากรูปร่างที่เล็กอ่อนแอกลับดูเหมือนเป็นแม่นางจากแดนใต้
คิดว่ายามเอ๋ยปากพูดจะต้องไพเราะนุ่มนวลชวนให้คนชื่นชอบ

เนื้อเรื่องตอนนี้ก็คือ ‘หลิวอิงใช้แผนการพิสูจนตัวตนในป่าท้อ
องค์ชายเจ็ดผลาญเงินก้อนรับสหายวัยเยาว์ในงานเลี้ยงวสันต์’

* แฝกกลิ่นเหม็นเปรี้ยว หมายถึงปฏิสัมพันธ์ที่หวานชื่นระหว่างคนสองคนที่รักกัน

2

"นางแพศยาหน้าไม้อาย! กลางวันแสดๆ ยังไม้อายผู้คน เช่นนั้น ก็จะทำให้นางได้สนใจ ทำให้คนทั้งเมืองได้รู้จักใบหน้านี้เสียเลย องค์ชายเจ็ด ทรงกระทำเรื่องน่าอัปยศก่อน ต่อให้ต้องถูกถอดตราตั้ง* แมื่ก็ต้องช่วย ถอนหมั้นให้เจ้าให้ได้!"

เมื่อครู่นี้เงินวั่งชูได้เรียบเรียงความคิด ในใจมีแผนการแล้ว

แต่แล้วก็ได้ยินหลี่ซือที่ด้านข้างเปล่งเสียงบริภาษอย่างขบเขี้ยว เคี้ยวฟัน

ต้นท่อนั้นนางถอนไม่ไหว แต่วันนี้มาตกปลาก็ต้องนำคันเบ็ดมาด้วย มิใช่หรือ

หลี่ซือผละมือจากต้นท้อ ก่อนยกมือหยิบคันเบ็ดหมายจะพุ่งตัวไป

* ตราตั้งนี้หมายถึงนายหญิงตราตั้ง (มิ่งฟู) เป็นบรรดาศักดิ์ที่จักรพรรดิพระราชทานแก่มารดาหรือภรรยาของขุนนางชั้นสูง โดยในแต่ละชั้นจะมีคำเรียกที่แตกต่างกัน ได้แก่ ชั้นหนึ่งและชั้นสองเรียกว่าฟูเหริน ชั้นสามเรียกว่าชู่เหริน ชั้นสี่เรียกว่ากวงเหริน ชั้นห้าเรียกว่าอู่เหริน ชั้นหกเรียกว่าอันเหริน และชั้นเจ็ดลงไปเรียกว่าหลู่เหริน

เงินวังชูสายตาว่องไว ครว้าแขนนางไว้ทันที

"ท่านแม่!" พอเรียกคำนี้ออกจากปากครั้งแรกได้ก็ราบรื่นขึ้นมากแล้ว

เงินวังชู...นางเคยแสดงหนังมามากปานั้น เปลี่ยนมารดามาเป็น
สิบคน หลี่ซือผู้นี้มีท่าทางสุภาพอ่อนโยน ใบหน้ากลมเกลี้ยง เรียวคิ้ว
ดวงตาเป็นเส้นโค้ง ดูเป็นคนอารมณ์ดีและน่าอยู่ใกล้

มีเพียงยามนี้ที่เป็นเรื่องของบุตรสาวถึงได้ร่อนใจจนมีสภาพเช่นนี้

เงินวังชูคิดแล้วก็ให้ใจอ่อน กล่าวด้วยความจริงใจเพิ่มขึ้นหลายส่วน
"ท่านแม่อย่าว่าความจนทำให้พวกเขาสมปรารถนา ข้ายังไม่ทันแต่งงานไป
ก็ร่อนรอนทนไม่ไหวไปยุ่งเรื่องขององค์ชายเจ็ดเสียแล้ว ผู้อื่นจะมองอย่างไร
เล่าเจ้าคะ"

หลี่ซือเองก็ร่อนใจจนเลอะเลือน พอถูกเงินวังชูพูดเช่นนี้ทั้งตัวคน
ก็ประหนึ่งถูกน้ำเย็นราดใส่ครึ่งหนึ่ง ทำให้ใจเย็นลงหลายส่วน

"ผู้อื่นคงมีพื้นจะพูดว่าบุตรสาวของสกุลเงินเรา พูดว่าข้าเงินวังชู
จิตใจคับแคบ ขี้ฉ้อฉลริษยา อีกประการหนึ่งคนตรงนั้นมาดีหรือมาร้าย
พวกเราก็กังไม่รู้อะไร ชำติตระกูลเป็นอย่างไรยังไม่กระจ่างแม้แต่น้อย หาก
มาจากตระกูลใหญ่โตก็เท่ากับมีคู่แข่งตัวฉกาจเพิ่มมาคนหนึ่ง หากมาจาก
ตระกูลเล็กๆ เดิมทีก็เหยียบเข้าประตูใหญ่จนอ่องไม่ได้อยู่แล้ว เออะอะไป
กลับจะยิ่งทำให้นางได้สมปรารถนาแทน...ท่านแม่ลองคิดดูก่อน ที่แห่งนี้
พวกเรามาเป็นครั้งแรก ผู้ใดเป็นคนบอกท่านเจ้าคะ"

หลี่ซือหน้าเปลี่ยนสี ก่อนจะเก็บคั้นเบ็ดลง

เงินวังชูมองสองคนที่อยู่ไม่ไกลพลางลอบเหลืออกตา

ข้าไม่ไปเปิดโปงพวกเจ้าหรอก จะทำให้ชายโฉดหญิงชั่วอย่าง
พวกเจ้าได้ออกแตกตาย!

เนื้อเรื่องในนิยายคือเงินวังซูที่อายุน้อยด้อยประสบการณ์ได้เปิดโปงคนทั้งสอง หลัวอิงจึงได้นั่งเกี้ยวเลิกล้ำเข้ามาเป็นอนุในจวนอ่องและได้ตั้งครมวก่อนเงินวังซูจะได้แต่งเข้าไป

ถึงจะต้องเกลือกกลั้วกับบุรุษเส็งเคร็งเพื่อทำภารกิจให้สำเร็จ แต่ก็ต้องทำให้พวกมันกลัดกลุ้มใจ ไม่สมปรารถนาให้พวกเราได้ชมดูหาความบันเทิงเริงใจเสียก่อนมิใช่หรือ

เงินวังซูกระตุกมุมปาก แล้วจึงรีบจูงมือหลัวอิงเดินออกจากป่าทางด้านหลัวอิงได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวที่ด้านหลังก็ถอดแขนออกศยเจ็ดแน่นขึ้นเล็กน้อย

ไม่ถูกต้อง! เงินวังซูผู้นั้นทำตัวกะกะระรานจนเป็นนิสัยแล้ว ไฉนจึงอดกลั้นได้ปานนี้ นางเดินจากไปได้อย่างไรกัน!

ทว่านางก็หากังวลไม่ ชนชั้นสูงที่มาท่องเที่ยวที่นี้ในวันนี้มิได้มีเงินวังซูเพียงคนเดียว ขอเพียง...

บ่าวไพร่ของสกุลเงินล้วนรออยู่ในบริเวณร่มรื่นนอกป่า ครั้นมองเห็นเจ้านายทั้งสองคนเดินออกมาแล้วก็ลุกขึ้นยืนด้วยความประหลาดใจ ใครๆก็รู้กันทั่วว่าที่วันนี้นายหญิงใหญ่มาตกปลาหาไข่เพื่อปลากู้ยอะไรเสียที่ได้แต่มาเพื่อสนทนากับคุณหนูรองเป็นการส่วนตัวต่างหาก

"เมื่อวันก่อนฝนมาก น้ำในแม่น้ำเพิ่มสูง น้ำขุ่นคลั้ก คิดว่าคงตกไข่ไม่ได้ปลา พาข้ากับท่านแม่ไปส่งที่หอกว่นไ้ก็แล้วกัน" เงินวังซูกล่าวพลางประคองหลัวอิงขึ้นรถม้า จากนั้นก็กวักมือเรียกเงินเจามากระชับข้างหูเขาหลายคำ

เงินเจาผู้นี้คือบ่าวชายที่คอยวิ่งทำธุระให้นางโดยเฉพาะ เป็นบ่าว

ในจวนของคนสกุลเงินมาทุกรุ่น มีความจงรักภักดีเป็นอันมาก

หลังพวกนางจากไปได้ไม่นานก็มีอีกครอบครัวมาถึง คนขับรถม้าคันนั้นรีบหยุดม้าแล้วกระโดดลงมา "นายหญิงใหญ่ มีต้นไม้แก่ล้มอยู่กลางทาง ขวาทงไปต่อ ดูจากรากนั้นเน่าหมดแล้ว เกรงว่าเป็นเพราะวันก่อนฝนตกมาก ทำให้รากบวมจนผุพัง จะให้ย้ายออกไปหรือไม่ขอรับ"

สตรีบนรถม้าเลิกม่านขึ้นดู เห็นเพียงหนุ่มน้อยสวมงอบแบกคันเบ็ดผู้หนึ่งเดินออกมาจากด้านใน "ไปถามดู"

คนขับรถม้าเข้าใจความหมายจึงก้าวเดินไปทันที

หนุ่มน้อยผู้้นั้นส่ายศีรษะ ถกแขนเสื้อขึ้นเกา เห็นเพียงบนนั้นมีตุ่มสีแดงอยู่หลายตุ่ม แต่เห็นก็รู้ว่าเกิดจากยุงกัด

เขาค่ายไม่ตระหนกว่าทำเช่นนั้นออกจะไม่งาม กดเสียงต่ำพูดด้วยท่าทางปลิ้นปล้อนว่า "หึๆ ในป่านั้นมีคณิกาชั้นสูง หึๆ! จงงามเหลือเกิน ข้านั่งอยู่ใต้ต้นท้อตั้งนาน ถูกยุงกัดไปทั้งตัว แต่ก็คุ้มกันแล้ว!"

สตรีบนรถม้าได้ยินใบหน้าที่ราวกับฉาบด้วยน้ำแข็ง รีบปล่อยม่านลงทันควัน ก่อนเร่งให้คนขับรถม้าพาออกไปจากที่นี่

ผู้ที่มาท่องเที่ยวกว่าครึ่งเป็นสตรี ในจำนวนนี้มีหญิงสาวที่ยังไม่ออกเรือนอยู่ไม่น้อย จะมาถูกหญิงงามเมืองทำให้ระคายสายตาได้อย่างไร!

เงินวังสูงส่งงานเงินเจาแล้วก็ยากให้ท้ายทอยของตนมีต่างออกอยู่ใจจะขาด จะได้มองเห็นเรื่องบันเทิงในป่าท่อนั้น

นางไม่เชื่อหรือว่านอกจากมดแมลงแล้ว หลัวอิงผู้้นั้นยังจะรอนจนมีคนเป็นๆ ไปพบได้อีกแม้แต่ครึ่งคน

เงินวังซุมมาเยือนหอทวนไห้บ่อยครั้ง นางชอบกินสัตว์น้ำ ปลา กุ้งของ

หอกวนให้หนี้รสเลิศไม่เป็นรองใคร นางจึงนับว่าเป็นแขกประจำในช่วงนี้
ของทุกปี

เลี้ยวเออร์ของร้านนำทางนางขึ้นไปยังห้องส่วนตัวบนหอเล็กอย่าง
คั่นลู่คั่นทาง

เงินวังชูสั่งอาหารที่มีความทรงจำว่าหมีชื่อชอบกินเสร็จก็ถอดแขน
ของหมีชื่อไว้ เอาหน้าซุกใช้คลอเคลียกับไหล่อีกฝ่าย

"ท่านแม่ไม่ต้องหงุดหงิดใจไป ไยต้องไปมีน้ำให้กับคนชั้นต่ำ แม้
พวกเขาจะไม่ได้ตกปลากัน แต่ก็นับว่าได้ออกจากจวนมาพักผ่อนหย่อนใจ
มิใช่หรือเจ้าคะ หากท่านแม่อยากตกปลา คราวหน้าพวกเราไปที่หมู่บ้าน
กันเถิด ก่อนหน้านั้นพี่สะใภ้ยังเปรยอยู่ว่ารอดอกบัวบานแล้วจะชวนข้า
ไปขุดรากบัว ถึงเวลานั้นพวกเราไปตกปลาให้หน้าใจกันเลย"

ในเรือนมีสาวใช้อยู่จำนวนมาก แม้จะล้วนเป็นคนสนิทที่ไว้ใจได้ของ
หมีชื่อ แต่เรื่องที่บังเอิญได้เห็นในวันนี้จะอย่างไรก็ไม่อาจพูดต่อหน้าผู้อื่น
ได้

หมีชื่อเห็นว่าทำยที่สุดแล้วยังต้องให้เงินวังชูอดอันกลมให้
ตนเองเบิกบานจึงถอนหายใจ เเปรยรอยยิ้มออกมาในที่สุด นางลูบศีรษะ
เงินวังชูก่อนกล่าวยิ้มๆ "อากาศร้อนแล้ว ให้แม่ดื่มชาดีๆ เถิด"

"ท่านแม่ร้อนแล้ว ข้าเปิดหน้าต่างระบายอากาศให้ท่านนะเจ้าคะ
ห้องส่วนตัวนี้ข้ามานั่งบ่อย เปิดหน้าต่างแล้วจะมองเห็นทิวทัศน์ทะเลสาบ
และวัดวาอารามได้งดงามยิ่งนัก"

เงินวังชูกล่าวพลางเดินไปข้างหน้าต่าง เปิดบานหน้าต่าง ก่อนจะ
ใช้ไม้ค้ำหน้าต่างค้ำไว้

ทว่าเธอจะอย่างไรนางก็ไม่ใช่เงินวังชูตัวจริง คั่นเคยกับของพวกนี้

เสียทีใด พอมือเล็กเกิดสั่นไม้ค้ำนั้นก็ร่วงลงถูกศีรษะคนด้านล่างอย่างจัง
ผู้ที่ถูกไม้หล่นใส่สวมชุดตัวยาวสีแดงเพลิง อยู่ดีๆ ก็ถูกของหล่นใส่
ศีรษะเขาจึงแหงนหน้าขึ้นมาด้วยความมึนงง

เงินวังชูเห็นแล้วก็สุดหัวใจแรง ทำอย่างไรดี! ข้าเรียกปีศาจจิ้งจอก
ออกมาแล้ว!

ถึงแม้ขณะนางอยู่ในวงการบันเทิงจะเคยเห็นคนหล่อทั้งหนุ่มทั้งแก่
มานักต่อนัก แต่ก็ไม่เคยเห็นใครดูดีปานนี้มาก่อน

หากกล่าวว่าองค์ชายเจ็ดคูมีท่าทางเที่ยงธรรม เช่นนั้นคนตรงหน้า
ก็ดูท่าทางชั่วร้าย

ในใจของเงินวังชุกรามนี้มีเพียงความคิดเดียว วันนี้พานจินเหลียน
จะต้องดูดขี่เหมินซิง* ให้ได้!

นางคิดพลางหน้าแดงน้อยๆ กระแอมกระไอให้คอโล่งก่อนจะเอ่ย
"คุณชาย ข้าเสียมารยาทแล้ว"

คุณชายที่อยู่ด้านล่างผู้นั้นเห็นได้ชัดว่าหน้าตาดีเกินไป ดูท่าใน
หนึ่งวันคงจะถูกผู้ที่ชื่นชมในความงามท่าของหล่นใส่จากที่สูงไม่น้อย
จึงได้คร้านที่จะสนใจ เขาหวดศีรษะเล็กน้อยและเก็บท่อนไม้ท่อนนั้นโยนทิ้ง
ก่อนย่างเท้าเดินจากไป

"คุณหนู นั่นมิใช่คุณชายเหียนแห่งจวนฮู่กวง** หรือเจ้าคะ
คุณชายเหียนมีชื่อเสียงขจรขยายในทางไม่ดี หากพวกเราไปทำอะไรให้
ทางนั้นไม่พอใจเข้า เกรงว่าคงได้ถูกตำประณามเป็นแน่" ผู้ที่พูดคือมู่จิน
หัวหน้าสาวใช้ของเงินวังชู

* พานจินเหลียนและซีเหมินซิงเป็นตัวละครจากวรรณกรรมจีนเรื่องบุปผาในกุตทิทอง ทั้งสองลักลอบมีสัมพันธ์
ผู้สาวกันโดยที่พานจินเหลียนมีสามีอยู่แล้ว

** ก่วง เป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณของขุนนางจีนซึ่งแต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีคุณงามความชอบ โดย
บรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นฮ่อง ได้แก่ กง โหว ป้อ จื่อ และหนาน ซึ่งก่วงถือเป็นชั้นสูงสุดในลำดับกง

คุณชายเหียน? นั่นมิใช่เหียนเจียวี่ตัวร้ายตัวเบ้งในนิยายหรือไร
เงินวังชูศักดิ์ก่อก่ดขึ้นขึ้นมาแล้ว 'ระบบ เป้าหมายภารกิจของฉันทือ
อะไรวะ'

'ทำความเข้าใจปรารภของเงินสองเฮาให้เป็นจริง ทำให้องค์ชายเจ็ด
เสียใจกับสิ่งที่ทำลงไป!'

'ดูทำก่อนหน้านี้ฉันทุ้ใจทยัไปผิดทางแล้ว นี่คือการให้ฉันทุ้เป็น
พระชายาของค์ชายเจ็ดแล้วโค่นล้มหลั้วอิง ทำให้องค์ชายเจ็ดหลงรักแต่
ไม่สมหวัง ต้องตามจ้อภรรยา กลับเน้อกลับตัวเป็นคนใหม่เสียที่ไหน...

นี่ชัดเจนว่าต้องการให้ฉันทุ้แต่งงานกับยอดคนงาม...ไม่ใช่สิ แต่งงาน
กับยอดตัวร้ายเหียนเจียวี่ แล้วร่วมมือกับเขาชิงแผ่นดินจากองค์ชายเจ็ด
เล่นงานจนองค์ชายเจ็ดต้องคุกเข่าร้องเรียกบิดา น้ำตาไหลรินเป็นสายเลือด
เจ็บแค้นใจไปชั่วชีวิตต่างหาก!'

ระบบชะงักงัน

'โฮสต์ คุณวิกจจริตไปแล้ว!'

3

เงินวังซูเห็นระบบเจียบไปก็รู้สึกแน่ใจถึงแปดเก้าส่วน

เห็นทีนางจะคิดไม่ผิด ขอเพียงองค์ชายเจ็ดนึกเสียใจก็เป็นอันใช้ได้ ส่วนเขาจะนึกเสียใจที่ตนเองตามืดบอด โปรดปรานอนุทอด้งภรรยา หรือว่าถูกเงินวังซูตบหน้าเพียะๆ จนนึกเสียใจที่ล่วงเกินนาง...จะอย่างใดก็ได้
ทั้งนั้น

ผ่านไปเป็นนานระบบถึงได้พูดขึ้นว่า 'เรื่องนี้ระดับความยากสูงมาก คุณคิดดีแล้วหรือไม่'

เงินวังซูปรับสีหน้าให้เป็นการเป็นการก่อนจะกล่าวว่า 'แม้จะได้อยู่ด้วยกันไม่นาน แต่คนสกุลเงินซื้อตรงอย่างมาก เงินวังซูก็ได้ขอบพอนในตัวองค์ชายเจ็ด ซาติก่อนยังสะอิดสะเอียนไม่พออีกหรือ ยังอยากให้ตนเองสะอิดสะเอียนต่ออีกรอบ? การล้างตัวให้ชายเส็งเคร็งเป็นงานของน้ำยาล้างห้องน้ำ การกล่อมเกลายาชายเส็งเคร็ง ทำให้เขากลับตัวกลับใจเป็นงาน

ของพระพุทธรองค์ ปุณฺณคนอ่อนแออย่างฉับย่ำไปทำจะดีกว่า จะได้ไม่ต้อง
เห็นหน้าของเขาให้อยากอาเจียน เกิดใครมาเห็นเข้าจะนึกว่าฉันทแพ้ท้อง
ตลอดสามร้อยหกสิบห้าวัน'

เงินวังชูพูดเองก็ซ้ำเอง

'ก่อนหน้านี้คุณไม่ได้คิดอย่างนี้...' เสียงอิเล็กทรอนิกส์ของระบบ
ทำให้เงินวังชูฟังแล้วถึงกับหมดคำกล่าว

เงินวังชูดูบคาง มองจุดที่เหยียนเจวียยืนอยู่เมื่อครู่ 'อืม จะโทษ
ก็ต้องโทษที่ตัวร้ายหล่อเหลาเกินไป!'

ไม่ใช่นางหลงใหลในความงามจนหน้ามืดตามัวหรอกนะ

ตำนานหลิวฉิงนั้นยาวยิ่ง ได้ชื่อว่าเป็นมหากาพย์ของสตรี ไม่รู้ว่า
นางต้องอยู่ที่นี้ถึงกี่ปี ในเมื่อมีหนทางสายที่สองแล้วไยต้องยอมอดทน
อดกลั้น อย่างน้อยถ้าเกิดล้มเหลวขึ้นมาแล้วยังมีคนงามอยู่ในอ้อมอก
นั้นก็ไมเลวร้ายนัก

"เมื่อคู่ข้าเผลอทำไม้หล่นใส่ศีรษะคุณชายเหยียน เขาก็ไม่ได้
โกรธเคือง ไม่เห็นมีทฐิทะงตนเหมือนอย่างคำเล่าลือ" เงินวังชูเก็บสายตา
กลับมา เลิกทำอวดเก่ง ปล่อยเรื่องเปิดหน้าต่างให้เป็นหน้าที่ของสาวใช้
ส่วนตนเองก็กลับมานั่งลงข้างหลิวฉิง

หลิวฉิงได้ยินคำพูดนี้ก็มุ่นหัวคิ้ว กล่าวอย่างไม่เห็นด้วย "นั่นเป็น
พวกกระสอบหญ้าปักลายบุปผา* มีคำกล่าวว่าบิดาพัยค์ไม่ให้กำเนิด
บุตรสุนัข** แม้แม่ทัพเหยียนจะมีชาติกำเนิดไม่สูงนัก แต่ก็ป็นวีรบุรุษ

เหยียนเจวียกลับตีนก เกิดมาได้สิบหกปีกลับไม่เคยทำเรื่องเป็นได้

* กระสอบหญ้าปักลายบุปผา หมายถึงคนที่ภายนอกดูงดงาม แต่เนื้อแท้เลวทราม คล้ายกับสำนวน 'ข้างนอก
สุกใส ข้างในเป็นโพรง' ของไทย

** บิดาพัยค์ไม่ให้กำเนิดบุตรสุนัข หมายถึงถ้าบิดายอดเยียมมีความสามารถ บุตรก็ต้องยอดเยียมมีความสามารถ

เป็นพายแม้แต่เรื่องเดียว ทำให้บิดาเขาขายหน้าจนสิ้นแล้ว มิเช่นนั้น เขาเป็นถึงบุตรชายคนโตสายตรง แล้วเหตุใดผู้คนถึงไม่ค่อยอยากจะ เรียกเขากว่ากั๋วกงน้อยเล่า"

เงินวังซู่อิงจั้นไปเล็กน้อย ก่อนพยักหน้าเอ่ยว่า "ท่านแม่กล่าวถูกต้อง แล้วเจ้าคะ"

เหียนเจวียไม่เสียแรงที่เป็นยอดตัวร้าย แม้แต่สตรีที่อยู่เรือนหลัง อย่างหลี่ซื่อยังจงเกลียดจงชังเขา

ผู้กั๋วกงนามเหียนหลินผู้นั้นเป็นโจรภูเขา มีกองกำลังเกรียงไกร ครอบครองพื้นที่แถบหนึ่ง ขาดเพียงมิได้ลุกฮือขึ้นก่อกบฏ ยามที่แคว้น เป่ย์ฉีมารุกรานเขาได้ยกพลมาช่วยราชสำนัก และโด่งดังขึ้นจากการสู้รบ ในครั้งนั้น หลี่ผิงอ่องขึ้นครองราชย์เรื่องแรกที่ทำคือสถาปนาเขาเป็น ผู้กั๋วกงโดยที่บุตรหลานสามารถสืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อไปได้

ผู้กั๋วกงประจำการอยู่ที่เมืองชายแดน เป็นสิบปียังไม่เคยเหยียบย่าง เข้าเมืองหลินอันแม้แต่ก้าวเดียว กลายเป็นเหียนเจวียที่ได้สำเร็จสำราญ กับเกียรติยศและความโปรดปรานทั้งหมดแทน

บิดาเป็นวีรบุรุษ ส่วนมารดาบังเกิดเกล้าของเหียนเจวียที่จาก โลกนี้ไปตั้งแต่ให้กำเนิดเขาก็เป็นโจรหญิงผู้ห้าวหาญ ทว่าบุตรชายกลับ เป็นคนขี้ขลาดตาขาว

ก่อนเหียนหลินจะได้รับการสถาปนาเป็นกั๋วกง เหียนเจวียก็ถูก เลี้ยงดูมาในวังโจร อีกทั้งยังถูกเลี้ยงดูมาแต่ตัว ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน ช่วงแรกที่เข้าเมืองหลินอันเขาไม่รู้จักระเบียบอักษรแม้แต่ตัวเดียวยังไม่พอ ยิ่งถึงขั้นไม่รู้ด้วยซ้ำว่าต้องถวายบังคมฮ่องเต้อย่างไร

หลังเติบโตใหญ่ยังมีพฤติกรรมแปลกประหลาดไร้เหตุผล ทำอะไร

เหลวไหล รังแกบุรุษข่มเหงสตรี ชนไก่ลักสุนัข* ล้วนเป็นเรื่องปกติ

ถ้าหากเงินวังซูไม่เคยอ่านเนื้อหาคร่าวๆ ของตำนานหลิวอิงคงได้คิดว่าเหยียนเจี๋ยไม่เอาถ่านถึงปานนี้จริงๆ

ทว่าเขาไม่ได้เป็นเช่นนั้น คนที่ไม่มีดีสักอย่างผู้หนึ่งจะเป็นหัวหน้าของฝ่ายตัวร้าย เป็นคู่ปรับตัวฉกาจขององค์ชายเจ็ดในนิยายได้อย่างไรเล่า
เหยียนเจี๋ย...เขาเป็นหมาป่าห่มหนังแกะ**

"เจ้าอย่าเห็นเป็นเรื่องเล่นๆ ไป ระยะเวลาที่ผู้กว้างสูหยินกำลังหาข้อมูลให้เขาอยู่ เจ้าดูเอาเถอะว่าสตรีสูงศักดิ์ทั่วทั้งเมืองใครจะกล้าเอาตัวเข้าไปประสมโรงบ้าง ล้วนแต่อยากเอาเทียบชะตาตกฟากไปเปลี่ยนกับคนอื่นหรือไม่ก็โกหกว่ามีโรคภัยไข้เจ็บกันทั้งนั้น ผู้กว้างสูหยินผู้นั้นเป็นมารดาเลี้ยงทั้งยังมีบุตรชายที่เกิดจากตนเองอยู่ข้างกาย สถานการณ์ในเวลานั้นซับซ้อนนัก อีกไม่กี่วันนางก็จะจัดงานเลี้ยงวสันต์แล้ว และเพราะองค์ชายเจ็ดเจ้าเองก็เลยได้รับเทียบเชิญเช่นกัน..."

ครั้นหลឹชื่อเอ่ยถึงองค์ชายเจ็ดในอกก็ให้รู้สึกอึดอัดก่อนโทะสะจะตื่นมาอีกครั้ง

"ช่างเถอะ ไม่พูดถึงเขาแล้ว ถึงอย่างไรเจ้าก็หนีหมายไปแล้ว พวกเราเป็นตระกูลขุนนางฝ่ายบุ๋น ไม่มีสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับแม่ทัพฝ่ายบู๋เหล่านั่น"

เงินวังซูยิ้มน้อยๆ คีบเนื้อปลาให้หลឹชื่อด้วยท่าทางน่ารักกว่าง่ายก่อนจะส่งสายตาให้เขามามา*** ที่อยู่ข้างๆ

เขามามาเป็นหัวหน้าบ่าวหญิงสูงวัยข้างกายหลឹชื่อได้รับความไว้วางใจจากหลឹชื่อเป็นอันมาก

* ชนไก่ลักสุนัข หมายถึงการลักเล็กขโมยน้อย นอกจากนี้ยังหมายถึงความสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมระหว่างชายและหญิงด้วย

** หมาป่าห่มหนังแกะ หมายถึงภายนอกดูไว้ดีสง่าและน่ารัก แต่แท้จริงแล้วใจดำ เด็ดขาด และไร้ความปรานี

*** มา มา เป็นคำเรียกบ่าวหญิงสูงวัยในเชิงยกย่อง คล้ายกับคำว่าหม่อมว้า

เมื่อได้รับสัญญาจากเงินวังชูแล้ว เจนามาก็หยิบยกเรื่องนำยินดี มาพูดทันที "ข้าเห็นว่าซูหยินมีใจลำเอียงให้คุณพ่อรองจนสิ้นแล้วนะเจ้าคะ เยียนเกอเอ๋อร์* ก็ชอบกินปลาถ้วยเช่นกัน กลับไม่เห็นท่านชวนเขามาที่ หอกรวนไฉ่นี่เลย ยิ่งดีที่บัดนี้เขาแต่งภรรยาแล้ว รอเขาได้บุตรชายตัวอ้วนๆ เมื่อไร ซูหยินอย่าได้ลำเอียงอีกนะเจ้าคะ"

หลี่ซือไต้ยินชื่อของเงินฉางเยียนผู้เป็นบุตรชายคนโตก็มีท่าทาง สดชื่นคึกคักในทันใด "นางเฒ่านี้ ถึงกับมาพูดกระแนะกระแหนข้าแล้ว ยามนี้เยียนเกอเอ๋อร์เป็นขุนนางได้รับเบี้ยหวัด ซูหยินผู้เฒ่าเองก็มอบร้านค้า และที่นาให้เขาแล้ว มีเงินให้ใช้ไม่ขาดมือเสียวละ เขาออกไปงานเลี้ยง พบปะผู้คนอยู่ข้างนอกแทบทุกสามวันห้าวัน อีสระเสรีเหลือประมาณ ข้ามี วังชูเป็นบุตรสาวผู้เดียว เช่นนี้...ไม่เอ็นดูนางแล้วจะให้เอ็นดูผู้ใด"

นางพูดพลางส่ายทับด้วยความยินดีปรีดีเปรมอิกว่า "ทว่าเหยาซือ เป็นคนสุภาพร่างกายดี หากให้กำเนิดทายาทได้โดยเร็วก็นับว่าเป็นเรื่อง นำยินดีใหญ่หลวงของสกุลเงินแล้ว"

เงินวังชูฟังพลางนึกถึงคนในครอบครัวขึ้นมา

บิดาของนางมีนามว่าเงินชิงเจี้ยน ครั้งกระนั้นก็เคยสอบได้จิ้นซือ** หลังจากเงินเปยผู้เป็นปู่ของนางสนองพระราโชงการคุ้มกันชาวเมือง หินทัพบ่ยฉีที่มารุกรานจนตัวตายไป เงินชิงเจี้ยนก็ไว้ทุกข์ตามประเพณี ถึงสามปี บัดนี้ดำรงตำแหน่งรองเสนาบดีกรมพิธีการ

* เกอเอ๋อร์ เป็นคำเรียกบุตรหลานผู้ชายในครอบครัวขุนนางสมัยโบราณ หากเป็นผู้หญิงจะเรียกว่าเจียเอ๋อร์

** จิ้นซือ เป็นคำเรียกบัณฑิตที่สอบรับราชการผ่านในระดับหน้าพระที่นั่ง โดยการสอบขุนนางในสมัยโบราณ ของจีน (เคอจวี) จะสอบเลื่อนทีละระดับขึ้น เริ่มจากระดับท้องถิ่น (อำเภอหรือจังหวัด) เรียกว่าการสอบลงชื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นชีวไฉ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบชิงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวีเหริน ซึ่งต้อง เข้ามาสอบระดับอยู่ชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นซือและได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตียนซือเพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียงตามลำดับคะแนนจากมากที่สุด ได้แก่ จ้วงหยวน (จอหงวน) ปังเหยียน และทันฮวา

หลี่ซือกำเนิดในตระกูลทรงอำนาจ เป็นเครือญาติกับสุหยินผู้เฒ่า ขุยซือ หลังหลี่ซือแต่งงานเข้ามาได้ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวอย่างละสองคน บุตรชายคนโตมีนามว่าเงินฉางเยียน สอบได้จิ้นซือในรัชสมัยปัจจุบัน ครึ่งเดือนก่อนก็เพิ่งจะแต่งงานกับเหยาซือ ส่วนบุตรสาวคนโตนั้นได้จากไปก่อนวัยอันควรในคราวอพยพล่งใต้ จึงเหลือเงินวังซูเป็นคุณหนูเพียงผู้เดียว

บุตรชายคนเล็กมีนามว่าเงินฉางเกอ อายุอ่อนกว่าเงินวังซูเพียงหนึ่งปี บัดนี้กำลังเล่าเรียนอยู่ที่สำนักศึกษาซางซิง และต้องเดินบนเส้นทาง การสอบขุนนางดุจเดียวกัน

หากมีโชวันหน้าต้องแต่งงานออกไป เงินวังซูอยู่ในจวนก็เป็นที่รักใคร่เอ็นดูของบิดามารดา อีกทั้งยังมีชีวิตสุขสบายอย่างยิ่งยวด

สองแม่ลูกกินข้าวในหอกวนให้เสร็จก็ขึ้นรถม้ามุ่งหน้ากลับจวน

เงินวังซูฟังฉนังรถม้าพลางหรีดตาลง เวลาสั้นๆ เพียงครึ่งวันนี้นางได้ประสบผ่านความตายมาหนึ่งและได้รับความสะเทือนใจติดต่อกันสองสามครั้ง ทำให้ชักจะอ่อนเพลียแล้วจริงๆ มีหน้าซำหนทางข้างหน้าก็ยากลำบาก จำเป็นต้องวางแผนให้ดี

แม้นางจะตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าต้องการจะถอนหมั้น แต่การแต่งงานนี้เป็นฮ้องเต้ออกปากกำหนดมาเอง ผู้เป็นฮ้องเต้พูดแล้วไหนเลยจะคืนคำได้ ต่อให้องค์ชายเจ็ดผู้้นพอใจในตัวหลี่อิงก็ใช่ว่าปัจจุบันจะมีจิตปฏิพัทธ์ลึกซึ้งเสียเท่าไร มิเช่นนั้นเงินวังซูในชาติก่อนจะกลายเป็นฮ้องเฮาได้อย่างไร

ต่อให้สกุลเงินยกเงินเป่ยออกมาทวงบุญคุณ ฮ้องเต้พระองค์นั้นก็คง

เพียงแค่ประหารหัวใจซึ่งที่ไม่ได้มีความสลักสำคัญเพื่อรักษาหน้าของ
ทั้งสองฝ่าย การจะยกเลิกการหมั้นหมายนั้นยากเย็นถึงปานนี้

ยิ่งไปกว่านั้นดูจากท่าทีและคำพูดของหลี่ซื่อ ถึงนางจะไม่แต่งงาน
กับองค์ชายเจ็ดแล้วก็คงไปแต่งงานกับเหยียนเจี๋ยไม่ได้อยู่ดี ในใจหลี่ซื่อ
คุณชายเหยียนกับองค์ชายเจ็ดล้วนเป็นเสมือนหนูตัวโตที่ดีแต่เดินหลบ
อยู่ในท่อ ฝากผีฝากไข้อันใดไม่ได้

อีกประการหนึ่งอยู่ดีๆ เหยียนเจี๋ยมีหรือจะมาสู่ขอนาง

หากนางต้องการเล่นงานองค์ชายเจ็ดจนต้องคุกเข่าร้องเรียกบิดา
ขอให้นางยกโทษให้ก็จำเป็นต้องร่วมมือกับเหยียนเจี๋ยตัวร้ายอันดับหนึ่ง

"งานเลี้ยงวันต้นน้ำประไร" เฉินหวังซูส่งเสียงรำพึงรำพันเบาๆ คราวต่อไป
ที่เขาและนางจะได้พบกันก็คืองานเลี้ยงวันต้นน้ำจวนฮู่กั๋ววง

4

กลับมาจากหอกวนให้เงินวังซุกก็หลับเป็นตาย จวบจนดวงอาทิตย์
ใกล้ตกดินถึงได้ตื่นขึ้นมา

นางเคยชินกับการเป็นสัตว์กลางคืน ยิ่งดึกยิ่งคึก ตอนนี้พักเอาแรง
พอแล้วก็อยากจะลุกขึ้นโหนสลิงร้องโอเปร่า ทำให้ชาวต้าเฉินได้รู้ว่าใคร
คือราชินีคาราโอเกะ

แน่นอนว่านางเพียงแต่คิดอยู่ในสมอง ทำให้ระบบตกอกตกใจเล่น
เท่านั้น

หอยเล็กที่เงินวังซุกพักอาศัยตั้งอยู่ที่มุมตะวันตกเฉียงเหนือของสวน
เมื่อเปิดหน้าต่างไม้สลักลายจะมองเห็นดอกซึ่งที่ปลูกเป็นหย่อมใหญ่
อยู่ตรงมุมกำแพง

"ดอกซึ่งแดงยื่นออกนอกกำแพง"* เงินวังซุกเปล่งเสียงสะท้อนใจ

* ดอกซึ่งแดงยื่นออกนอกกำแพง เป็นสำนวน หมายถึงผู้เป็นภรรยานอกใจหรือมีคู่

ดูเอาเถอะๆ แม้แต่สวรรค์ยังเห็นด้วยกับการมอบบุปผางามเช่นนั้นนางให้แก่
เหยียนเจี๋ย เหลือเพียงใบเขียวไว้ให้องค์ชายเจ็ด

"คุณหนู บ่าวมาปรนนิบัติล้างหน้าสวมเสื้อผ้าให้ท่าน ก่อนหน้านี้
จ้าวมาจากเรือนสุหยินผู้เฒ่ามาหา บอกว่าหากคุณหนูตื่นแล้วให้ไป
เรือนผิงคังสักหน่อยเจ้าคะ"

ผู้พูดเป็นสาวใช้ประจำตัวอีกคนของเงินวังซู นามว่า 'ไปฉือ'

มุฉินมีปากคมคาย ทั้งยังพอรู้วรยุทธ์หมัดมวย นางจึงพาออกนอกจวน
ด้วยประจำ ส่วนไปฉือเป็นคนสุขุมละเอียดรอบคอบ งานในเรือนของ
เงินวังซูจึงล้วนมอบให้นางดูแล

เงินวังซูขมวดคิ้วเล็กน้อย "ได้บอกหรือไม่ว่ามีธุระอันใด"

ไปฉือช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่จวนให้เงินวังซูอย่างคล่องแคล่วว่องไว
แล้วเกล้าผมเป็นมวยที่ดูน่ารักน่าเอ็นดู จากนั้นก็ลดเสียงลงตอบว่า
"จ้าวมามีได้พูดอะไร แต่คิดว่าคงเกี่ยวกับเรื่องที่ป่าทอวันนี้ ตอนเที่ยง
พอนายหญิงใหญ่ออกมาจากเรือนสุหยินผู้เฒ่า จ้าวมาก็ตามหลังมา
ที่นี้ทันทีเลยเจ้าคะ"

เงินวังซูแววดาววูบไหวก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ

ขณะนี้เป็นเวลาพลบค่ำ อาทิตยกำลังตกดิน โลกทั้งใบประหนึ่ง
ถูกปกคลุมอยู่ท่ามกลางแสงสีส้มอันอบอุ่น เงินวังซูลงจากหอเล็ก ยืนรับลม
พลางสูดหายใจลึก ในอากาศปราศจากมลพิษ สดชื่นจนนางไม่คุ้นชิน
อยู่บ้าง ยามก้าวเดินก็รู้สึกตัวลอยๆ

เรือนผิงคังอันเป็นเรือนเล็กของสุหยินผู้เฒ่าเงิน ฟังจากชื่อเรือน
เหมือนเป็นร้านขายยา* แต่เมื่อเดินมาใกล้กลับเหมือนอนุโบสถ์ในวัด

* คำว่า 'ผิงคัง' แปลว่าแข็งแรงปลอดภัย

กลืนกำยานอบอวลเต็มเรือนกลบกลิ่นหอมบางเบาของดอกไม้
ทำให้รู้สึกคล้ายว่าสิ้นฤดูใบไม้ผลิแล้ว

"คุณหนูรองมาแล้วหรือเจ้าคะ สุหยินผู้เฒ่าอยากให้คุณกินอาหารเย็น
ด้วยกันเจ้าคะ" พอเข้าประตูเรือนมาจ้าวมามากก็เดินมาต้อนรับ

เงินวังชูพยับหน้า ก่อนเดินตามหลังนางไป

จ้าวมามาผู้นี้เป็นป่าวที่ติดตามสุหยินผู้เฒ่าเงินมาจากตระกูลเดิม
เป็นที่นับหน้าถือตาอย่างยิ่งวดในจวนแห่งนี้ นางไม่ได้มีหน้าตาอ่อนโยนในใจดี
แม้แต่หน่อย กลับออกจะดูเหมือนป่าวหญิงสูงวัยผู้ร้ายกาจในละครยอดฮิต
เสียมากกว่า

เงินวังชูอดจะจ้องดูมือนางไม่ได้ ทว่าในมือกลับมิได้ซ่อนเข็มเอาไว้
มีเพียงสร้อยประจำที่ถูกลูบคลำจนมันวาวหนึ่งพวง

ทรงมามา*...ไม่ใช่สิ จ้าวมามาเปิดม่านให้เงินวังชูเสร็จก็หยุดฝีเท้า
"คุณหนูรองเข้าไปเถิดเจ้าคะ"

เงินวังชูยิ้มให้นาง ในใจให้พริ้มพริ้งอยู่เล็กน้อย แต่มิได้แสดงออกมา
มิใช่ฝีมือการแสดงของนางไม่ได้เรื่อง แต่เนื้อเรื่องที่ระบอบให้มานั้น
ย่อแล้วย่ออีกจริง ๆ นอกจากข้อมูลขององค์ชายเจ็ดที่เป็นพระเอกกับหลิวอิง
ที่เป็นนางเอก แล้วก็เหยียนเจี๋ยตัวร้ายอันดับหนึ่งกับเงินวังชูตัวร้าย
อันดับสอง คนอื่นๆ กลับไม่ให้มาแม้แต่ชื่อแท้

และในความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมท่านย่าเข้มงวดกวดขัน
กับนางอย่างยิ่งวดมาแต่ไหนแต่ไร มิได้ใกล้ชิดสนิทสนมกันนัก

"คารวะท่านย่าเจ้าคะ" เงินวังชูทำความเคารพอย่างเรียบร้อย

สุหยินผู้เฒ่าเงินนั่งอยู่ตรงหน้าต่าง กำลังจับพู่กันเขียนอักษร นาง

* ทรงมามา เป็นแม่นมตัวร้ายในเรื่ององค์หญิงกำมะลอ

คู่มืออายุราวห้าสิบกว่า เพราะดูแลตนเองได้ดีจึงยังมองออกได้รำไรว่า ขณะยังสาวก็คงจะเป็นคนงามแห่งยุคผู้หนึ่ง

บุคลิกท่าทางแสดงควมมีชาติตระกูลออกมาชัดทุกองดู สิ่งเดียวที่น่าเสียดายคือเมื่อครั้งกระโน้นสูญยิณผู้เฒ่าเงินได้สูญเสียสามีรวมถึงบุตรชายในอุทรอีกสองคนไปภายในวันเดียว ส่งผลให้เส้นผมกลายเป็นสีขาวไปทั้งศีรษะ

"นั่งสิ รู้หรือไม่ว่าเรียกเจ้ามาด้วยเรื่องใด"

เงินวังชูเฒ่าปากไม่กล้านั่งเต็มบั้นท้าย "หลานกระทำการไม่เรียบร้อย ทำให้ท่านยาต้องกังวลใจแล้วเจ้าคะ"

คราวนี้ชุยซื่อถึงได้เงยหน้าขึ้นมา มองเงินวังชูปราดหนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจ "เจ้าก็ฉลาดนี้ ศึกษาตำรามากเพียงไรก็สู้มีประสบการณ์จริงไม่ได้ นับตั้งแต่หมั้นหมายเจ้าก็กระทำการหุ่นหันพลันแล่น ไม่มีการวางแผนเหมือนที่แล้วๆ มา"

ไม่รอให้เงินวังชูโต้แย้ง สูยิณผู้เฒ่าเงินก็กล่าวต่ออีกว่า "ยารู้ว่าเจ้าไม่เต็มใจ ผู้อื่นเลือกการแต่งงานเองได้ แต่อยู่ดีๆ เจ้าก็ถูกเลือกสามีให้ ข้าอีกฝ่ายยังไม่มีอะไรให้เช็ดหน้าชูตาได้อีก"

เงินวังชูอึ้งงัน มองไปยังสูยิณผู้เฒ่าเงินด้วยความประหลาดใจ

นางหาใช่คนในราชวงศ์ต้าเงินไม่ ยามด่าเชื้อพระวงศ์จึงรู้สึกเหมือนกินข้าวต้มน้ำ ปราศจากความเกรงกลัว แต่สูยิณผู้เฒ่าเงินกับหลี่ซื่อ... ซ่างเป็นยอดหญิงในหมู่สตรี จริใจตรงไปตรงมาโดยแท้!

สูยิณผู้เฒ่าเงินเห็นนางมีท่าทางเช่นนั้นก็ได้แยมยิ้มแฉ่งแต่น้อย กลับแค้นเสียดแล้ววางพู่กัน มือลงอย่างแรง

"วันหน้าเจ้าออกไปนอกจวนอย่าได้เที่ยวพูดเสียว่าเจ้าเคยโตมา

ภายใต้การเลี้ยงดูของปู่เจ้า ในเมื่อเจ้ารู้ว่าวันนี้กระทำการไม่เรียบร้อย เช่นนั้นเจ้ารู้หรือไม่ว่าไม่เรียบร้อยตรงที่ใด

สิ่งที่เจ้าไม่สมควรทำเป็นอันขาดก็คือการทิ้งร่องรอยไว้ได้พยานี้ไม่มี กำแพงใดไม่มีหู เจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าจะไม่มีใครรู้จักคนที่อยู่ข้างกายเจ้า ตัดต้นไม้ก็ดี ขุดคูก็ช่าง ล้วนแต่เป็นเรื่องเล็ก แต่ไม่ต้องทิ้งจุดอ่อนไว้ใดๆ เช่นนั้น

ข้ายังพูดว่าคณิกาชันสูงอะไรอีก คณิกาชันสูงก็เป็นสิ่งที่เจ้าไป เกลือกกลั้วให้ตัวแปดเปื้อนได้หรือ ได้สะใจชั่วครู่ช่วยยาม แต่มีประโยชน์ อันใด ผู้อื่นทุ่มสุดตัวเพื่อสร้างสถานการณ์ได้หนึ่งก็สามารถสร้าง สถานการณ์หนที่สองได้ เจ้ามิใช่เสียแรงเปล่าหรือไร

ทำได้แค่นี้? มีอะไรน่าภูมิใจนักหนา เจ้าได้เล่นงานถึงตาย ทำให้ องค์ชายเจ็ดต้องทรงยอมถอนหมั้นแล้ว? หรือว่าลงมือหมดจด ทำให้นางแพศยานั้นไม่มีโอกาสทำทนายเจ้าได้แล้วหรือ"

เงินวังซูเบิกตาโตยิ่งกว่าเดิม สุหยินผู้เฒ่าเงินผู้นี้เปิดปากที่ก๊ บาดลึกถึงใจ!

สุหยินผู้เฒ่าเงินคล้ายว่านึกถึงเรื่องเก่าอะไรขึ้นได้จึงมิได้เอ่ยคำใด เป็นนานสองนาน นางยกถ้วยชาขึ้นมาจิบให้ชุ่มคอ ก่อนยกมือทำท่า กระประมาณที่กลางอากาศ "ตอนอยู่ที่ตงจิงเจ้าเพิ่งจะสูงเท่านี้ เด็กคนอื่น ในจวนล้วนรู้ลึกว่าปู่ของเจ้าเข้มงวด ยามอ่านตำรากียังดูโหดร้ายทารุณ น่ากลัวยิ่งยวด มีเพียงเจ้าที่เกาะติดเหมือนเป็นหาง ดึงอย่างไรก็ดึงไม่หลุด ยารู้ว่าปู่เจ้าจะต้องอยากเห็นเจ้ามีความสุขสำราญปลอดภัยไปชั่วชีวิต"

สุหยินผู้เฒ่าเงินอ้าปาก แต่ที่สุดแล้วก็มิบังเรื่องมิได้พูดออกมา

นางยกถ้วยชาขึ้นดื่มไปอีกอีกก่อนจะกล่าวต่อ "เจ้ารู้หรือไม่ว่า

เหตุใดสกุลเงินเราถึงเข้มงวดกับการสั่งสอนบุตรสาวให้มีกิริยาวาจา
เหมาะสมเป็นกุลสตรี"

เมื่อเงินวังชูตั้งมุกกระโปรงเบาๆ นางเพิ่งมาถึงที่แห่งนี้เป็นครั้งแรก
มีความสะพร่าเกินไปบ้าง ช่มใจไม่ไหวไปชั่วขณะจริงๆ ที่นี้ไม่มีใครไม่ใช่
คนที่ไม่มีหน้ามีตาทางสังคมบ้างแล้ว "เกิดเป็นหญิงแท้จริงแสนลำบาก
ต้องทำตนให้ไว้ที่ติเสียก่อนจึงจะได้รับความอิสระเสรี"

ดวงตาของฮูหยินผู้เฒ่าเงินเป็นประกายขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะดื่มชา
ด้วยท่าทางผ่อนคลายสบายใจมากขึ้น "ในเมื่อเจ้ารู้ ยาก็ไม่พูดให้
มากความแล้ว การรักดีมิใช่รักด้อย่างเบาปัญญา การกตัญญูมิใช่กตัญญู
อย่างเบาปัญญา การมีคุณธรรมก็ย่อมมิใช่มีคุณธรรมอย่างเบาปัญญา
ได้ยินแม่เจ้าบอกว่าเรื่องในวันนี้เจ้าห้ามไม่ให้นางอะอะจนเป็นเรื่องใหญ่
คิดว่าเจ้าคงจะคิดตกแล้วถึงได้ไม่คัดค้านการแต่งงานไปยังจวนองค์ชายเจ็ด"

เรื่องหลังบ้านมีอะไรน่ากลุ้มเสียที่ใด ชีวิตจะเป็นอย่างไรล้วนขึ้นอยู่กับ
กับฝีมือของผู้เป็นนายหญิง

เงินวังชูกะพริบตา จ้องมองฮูหยินผู้เฒ่าเงินอย่างละเอียดมากขึ้น
ดีมาก ๆ หน้าแดงปลั่งปลั่ง มีพลังเต็มเปี่ยม แค่เห็นก็รู้ว่าเป็นผู้ที่รับ
ความกระทบกระเทือนใจไหว

"ท่านย่า เกรงว่าท่านคงเข้าใจเรื่องนี้ผิดไปอยู่บ้างเจ้าคะ หลานตั้งใจ
จะถอนหมั้นองค์ชายเจ็ดเจ้าคะ"

น้ำชาในปากฮูหยินผู้เฒ่าเงินถูกพ่นพรวดออกมา

เงินวังชูรีบหลบ น้ำชาจึงถูกพ่นลงพื้น

5

สุหยินผู้เฒ่าเงินหูแดงเล็กน้อย นางยกถ้วยชาของตนเองขึ้นดื่มไป
 หนึ่งอีกโดยที่สร้างทำเป็นสุขุมเยือกเย็น แต่กลับมีเสียง 'เอื้อก' ดังออกมา
 เงินวังซูเห็นดังนั้นก็รีบหยิบถ้วยเปล่าถ้วยหนึ่งบนโต๊ะมายื่นไป
 ตรงหน้าสุหยินผู้เฒ่าเงิน "ขนมแบ่งข้าวเหนียวนี้ย่อยยากเข้ายังติดฟัน
 ท่านยาบัวปากเล็กหน่อย หลานจะนำปาลาบดก้อนจากหอกวนให้มาให้ท่าน
 สิ่งนั้นแค่เข้าปากก็ละลายแล้ว ท่านลองชิมดูหน่อยนะเจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่าเงินมองเงินวังซูอย่างลึกซึ้งแวบหนึ่งก่อนพยักหน้า
 "มีใจตัญญูยิ่งนักนะ"

จากที่ยืนด้วยสายตาดูเหมือนอีกฝ่ายจะติดพุดจากระทบกระเทียบ
 จนเป็นนิสัยแล้ว

เงินวังซูเบิกบานใจสุดๆ แต่กลับไม่แสดงออกมามายนอก ฉีกหน้าใคร
 ก็ได้ แต่จะฉีกหน้าสุหยินผู้เฒ่าเงินไม่ได้มิใช่หรือ

ที่นางพูดเรื่องถอนหมั้นไต้งๆ มิได้มาจากอารมณ์ชั่ววูบ เรื่องการแต่งงานนี้ถูกกำหนดมาจากในวัง หากต้องการล้มเลิกก็ต้องมีผู้ที่มีคุณธรรมบารมีสูงส่งระดับที่ช่วยกราบทูลฮ่องเต้แทนนางได้

ฮูหยินผู้เฒ่าเงินกำเนิดจากตระกูลมีชื่อเสียง อีกทั้งยังได้รับแต่งตั้งเป็นนายหญิงตราตั้ง เป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุด

ก่อนหน้านี้นางยังนึกว่าต้องลงทุนลงแรงขนานใหญ่ จะอย่างไรผู้สูงศักดิ์ที่บุตรหลานมีตำแหน่งในราชสำนักก็ให้ความสำคัญกับเรื่องฮ่องเต้และขุนนาง...ทว่าฮูหยินผู้เฒ่าเงินกลับเปิดกว้างเกินคาด ทำให้นางโล่งอกอย่างแท้จริง

เงินวังซู่วางถ้วยชาลงบนโต๊ะอย่างเบามือ

"มิใช่บอกว่าห้ามอะอะไรให้เป็นเรื่องใหญ่ เจ้าจะได้ไม่ถูกคนหาว่าจิตใจคับแคบ จนกระทบถึงชื่อเสียงคนสกุลเงินหรือ"

เงินวังซู่หัวเราะหึๆ บัดนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว หากองค์ชายเจ็ดผู้นั้นหน้าตาตางดงามกว่าเหยียนเจี๋ยนางคงยอมให้เล่นบทอภรรยาตุ๊กตาสักหน่อย

"หากหลานสามารถทำให้ฝ่าบาททรงยอมล้มเลิกการอภิเษกสมรสสกุลเงินเราช่วยคลายเรื่องร้อนให้เขา ยื่นทางลงให้เขา แสดงท่วงทีความเป็นตระกูลใหญ่ของสกุลเงินเราได้ ภายใต้สถานการณ์เช่นนั้นท่านย่ายินดีจะช่วยไปยื่นบันไดลงทางนั้นแทนหลานหรือไม่เล่าเจ้าคะ"

ฮูหยินผู้เฒ่าเงินจ้องมองเงินวังซู่อย่างค่อนข้างสนอกสนใจ "เจ้ามีปัญญาทำได้?"

เงินวังซู่แวตาวูบไหว เดินไปด้านหลังฮูหยินผู้เฒ่าเงินแล้วนวดบ่าให้อีกฝ่าย "หากหลานทำไม่ได้ก็จะยอมแต่งงานกับองค์ชายเจ็ดโดย

ไม่ปรึกษาบ่น แต่หากทำได้เรื่องแต่งงานของหลานก็ช่วยฟังความเห็น
ของหลานด้วย...ได้หรือไม่เจ้าคะ"

"ลมปากเชื่อถือไม่ได้" สุหยินผู้เฒ่าเงินกล่าวเบาๆ ก่อนจับมือเงินวังชู
ลูกขึ้นยืน "ไปกินเถอะ ได้เวลากินอาหารเย็นแล้ว พออายุมากแล้วอาหารเย็น
ต้องกินเร็วหน่อย มิเช่นนั้นจะไม่ย่อย พอได้เลย จะได้ลองกินปลาบดก้อน
ของเจ้าด้วย"

เงินวังซูลอบบ่นนางจิ้งจอกเฒ่าในใจ นี่คือการบอกว่าจะเป็นล่อ
หรือเป็นม้า ต้องจงออกมาวิ่งดูก่อน* สិនะ!

สุหยินผู้เฒ่าเงินพูดด้วยเสียงที่ยังเพิ่มความน่าเกรงขามขึ้น
"ก็เหมือนกับประตูใหญ่สีแดงชาด** ของบรรดาจวนขุนนางชั้นสูง
อายุมากแล้ว ทนต่อการถูกเตะถูกถีบหนักๆ ไม่ไหว ผิวหน้าก็เสียหาย
เตะให้นุ่มนวลหน่อยไม่ได้หรือ เป็นหลักการเดียวกับปลาบดก้อนนั่นละ"

หากนางทำสกุลเงินขายหน้า เป็นไปได้สูงมากกว่าสุหยินผู้เฒ่า
จะหยิบกรรไกรมาตัดหางนางทิ้งฉับๆ แน่จนกว่ามิใช่สิ่งตัวไปเป็นขันที
ในวัง แต่เกรงว่าจะส่งไปบวชอยู่ในสำนักชีมากกว่า

เงินวังชูไม่กลัวโดยสิ้นเชิง "หลานทราบแล้วเจ้าคะ"

ต่อให้เป็นขันทีแล้วอย่างไร อยู่ท่ามกลางหมู่พลคนงามทุกวัน
สวรรคบันดินชัดๆ!

เป็นแม่ชีแล้วอย่างไร นางเงินวังชูก็ยังเป็นตัวร้ายอันดับสอง เกิดมา
เพื่อรังแกคนงามสมองนี้อยู่แล้ว!

สองย่าหลานเดินมุ่งหน้าออกจากห้องด้วยท่าทางสนิทสนมอบอุ่น

* เป็นล่อหรือเป็นม้า ต้องจงออกมาวิ่งดูก่อน เป็นสำนวน หมายถึงความสามารถวัดกันที่การกระทำ ไม่ใช่คำพูด

** ประตูใหญ่สีแดงชาด หมายถึงประตูจวนขององค์ชายและขุนนางในสมัยโบราณซึ่งจะทาสีแดงเพื่อแสดง
ศักดิ์ศรี และต่อมาโดยทั่วไปหมายถึงตระกูลที่ร่ำรวยและมีเกียรติ

ครั้งนี้จะถึงหน้าประตูสูยหินผู้เฒ่าเงินถึงค่อยนึกขึ้นได้ว่าตนเองเรียกตัวเงินวิ่งขึ้นมาเพื่อไต่สวนเอาความ ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะสั่งให้นางสงบใจทบทวนความผิด แต่กลับถูกความคิดอันน่าตกตะลึงนั้นของนางขัดจังหวะจนถึงกับลืมนึกไป

เงินวิ่งสูยหินมองนางแล้วก็ทักท้วงกลับไปทันควัน "ลงโทษไม่ได้ นะเจ้าคะท่านย่า! หากลงโทษ มิใช่คนจะพลอยรู้กันทั่วหรือว่าหลานทำความผิด เรื่องที่ป้าท้อมิใช่จะปิดไม่มิดเอาหรือเจ้าคะ"

สูยหินผู้เฒ่าเงินปรายตามองนางปราดหนึ่งอย่างหมดคำจะกล่าว ถือว่าพูดได้มีเหตุผล

เงินวิ่งสูยประคองสูยหินผู้เฒ่าเงินเดินเข้าโถงบุปผา* เล็กที่ตั้งสำหรับอาหารเย็น เพิ่งจะเข้าประตูสวนน้อยในกระโปร่งยาวสีเขียวความอ่อนนางหนึ่งก็ก้าวมาหา

เงินวิ่งสูยมองนางแล้วอดจะก้มมองหน้าอกตนเองแทบหนึ่งไม่ได้ อื้อหือ โชคดีที่นางได้ความมีน้ำมีนวลมาจากหลี่ซือ สิ่งที่ดีควรมีล้วนมีทั้งสิ้น ส่วนคนตรงหน้านั้นหมุ่นตัวที่ก็แยกได้ไม่ชัดแล้วว่าหันหน้าหรือหันหลัง

ทั้งสารร่างผอมบางเสียจนเหมือนกับเครื่องเรือนทำจากไม้อัดที่ชาวบ้านร้านตลาดชอบใช้

แน่นอนว่าหากเปรียบเทียบกับคนองอาจห้าวหาญเช่นนาง เหล่าผู้สูงศักดิ์ก็เรียกได้ว่าดูน่าสงสารปานกิ้งหิวลูลุ่ม**

"พี่หญิงรองจ้องข้าด้วยเหตุใด มิได้พึงเห็นข้าจนแรกเสียหน่อย

* โถงบุปผา หมายถึงโถงรับแขกนอกเหนือจากโถงใหญ่ โดยมากจะอยู่ที่เรือนสองข้างเรือนใหญ่หรือในสวนดอกไม้

** กิ้งหิวลูลุ่ม หมายถึงลักษณะรูปร่างของผู้หญิงที่ดูอ่อนแอ บอบบาง และมีการเคลื่อนไหวอย่างอ่อนโยน

หรือว่าจะแสร้งทำเป็นถูกผีสิงเลียนอย่างในบทละคร พุดบทว่าคลั่งคล้าย เคยเห็นน้องสาวอย่างข้าผู้นี้ที่ใดมาก่อน"

เงินวังงูมปากกระตุกเล็กๆ นีมันหลินได้อวี* ชัดๆ

"ลายกล้วยไม้ของน้องหญิงสามปักได้ดี ทำข้ามองเพลนไปชั่วขณะ นี่เป็นลายที่เพิ่งวาดใหม่ เช่นนั้นข้าก็ขอทำหน้าที่หาหาขอมันจากเจ้าแล้ว"

สาวน้อยที่ดูคล้ายหลินได้อวีผู้นี้มีนามว่า 'เงินเถียน' เป็นบุตรสาวคนเดียวของท่านอารองของเงินวังงู

ศึกที่เมืองตงจิงในครั้งกระโน้นเงินชิงเจี๋ยผู้เป็นอารองของเงินวังงู ตายในสนามรบ จางชื่อผู้เป็นภรรยารักใคร่ผูกพันกับเขาอย่างล้ำลึก จึงตายตามเขาไป ทิ้งไว้เพียงบุตรสาวคนนี้ผู้เดียวซึ่งได้รับการเลี้ยงดูอยู่ภายในเรือนของฮูหยินผู้เฒ่าเงิน

เงินเถียนอ่อนแอมาตั้งแต่อยู่ในครรภ์ ต้องดื่มยารักษาอาการมาโดยตลอด สองปีมานี้ถึงได้ดีขึ้นบ้าง

พอได้ยินวาทะของเงินวังงู เงินเถียนก็หัวเราะเบาๆ "นึกว่าเรื่องใหญ่โตอะไร อีกประเดี๋ยวจะไปนำมาให้ท่าน ถึงอย่างไรก็เป็นของที่ข้าวาดเอง มิได้มีราคาค่างวดอะไร เพียงแต่ท่านมิใช่ชอบดอกซิงแดงมากกว่าหรือ ช่วงนี้ดอกกำลังบานดี ข้ากำลังเตรียมจะวาดให้ท่านอยู่เลย"

เงินวังงูได้ยินก็ดีใจ นางชอบดอกซิงแดงนี่เอง ช่างเป็นชะตาฟ้าลิขิตโดยแท้! "เช่นนั้นข้าจะตั้งตารออยู่ในเรือนทุกวัน"

เงินเถียนได้ยินแล้วดวงตาก็กลอกกลิ้ง ก่อนจะเหลือกตาใส่เงินวังงู "จะปล่อยให้ท่านได้กำไรไปเฉยๆ ได้อย่างไรกัน ท่านอย่าบอกว่าวันใดอากาศดีจะให้ข้าออกไปเดินเล่นให้มาก ข้าไม่คุ้นเคยกับในเมือง ในเมื่อ

* หลินได้อวี เป็นตัวละครหญิงในเรื่องความฝันในหอแดง มีรูปร่างบอบบาง ร่างกายอ่อนแออมโรค

ท่านได้ลายปักจากข้าไป ก็ไปเลี้ยงน้ำชาข้าที่ร้านน้ำชาแล้วกัน"

นางพุดจบกก็ก้มหน้าลงด้วยความขวยเขิน หูแดงไปทั้งแถบ

เงินวังซูไม่เข้าใจ เป็นสตรีเหมือนกัน เงินเถียนมองนางแล้วหน้าแดง
หมายความว่าอย่างไร

ฮูหยินผู้เฒ่าเงินเดินอยู่ข้างๆ หลังจากล้างมือแล้วก็ทำท่าเชื้อเชิญ
ให้พวกนางนั่งพลงมอเงินเถียนด้วยสายตาอ่อนโยน ยิ้มตาหยักกล่าวว่า
"อย่าเลือกคู่หมายไว้ให้เถียนเอ๋ออยู่สองสามคน อุบนิสยชาติตระกูลล้วน
ไม่มีที่ติ"

เงินเถียนยิงใบหน้าแดงเถือกแทบจะหยดออกมาเป็นเลือด พุด
กระเจ้ากระงอดว่า "ท่านย่า!"

เพราะเรื่องการดูตัวนี้เอง เงินวังซูคุ้นเคยเรื่องเช่นนี้มาจากในละครดี
นางหวิดจะหลุดหัวเราะชอบใจออกมา

ดูตัวนี้เอง! คิดไม่ถึงแม้แต่่น้อย

"ท่านย่าวางใจได้เจ้าคะ รับรองว่าจะไม่มีใครรู้ว่าพวกเราไปแน่นอน"

ฮูหยินผู้เฒ่าเงินพยักหน้าพึงพอใจ คืบเกี่ยวไข่ตัวหนึ่งใส่จานของ
เงินวังซู "กินเกี๊ยวลี"

ขณะกลับถึงหอเล็กฟ้าได้มืดสนิทแล้ว บนฟ้ามีดวงดาวเตี๋ยรดาษ
แค่เห็นก็รู้ว่าวันพรุ่งจะต้องอากาศดี

เงินวังซูเท้าแก้มพิงหน้าต่าง ฟังเสียงเพลงที่ดังแว่วมาจาก
ริมทะเลสาบซีหู แม้พื้นที่ทางเหนือจะถูกศัตรูยึดไป แต่ทั้งแคว้นต้าจิน
ยังคงมัวเมาอยู่กับความหรูหราฟุ่มเฟือย ร้องรำทำเพลงกันทุกคำคืน
ใครไม่รู้ยังจะหลงนึกว่าบัดนี้เป็นยุครุ่งเรือง บ้านเมืองสงบสุข

"ฮ่าๆ"

อยู่ๆ ก็พลันมีเสียงหัวเราะพร้อมด้วยเงาร่างไหววูบเคลื่อนผ่าน จนเงินวังซู่ต้องขยี้ตาดูให้ชัดพลางเอ่ยถามมูจิ้น "มูจิ้น เมื่อครูเจ้าไม่เห็นเงาใครแวบผ่านไปหรือ"

มูจิ้นเป็นวรยุทธ์หมัดมวยอยู่บ้าง สายตาจึงดีกว่าเงินวังซู่มาก "นั่นสิเจ้าคะ คุณหนู ดูเหมือนมีใครกำลังฝึกวิชาตัวเบาอยู่ กระโดดไปมา ดูท่าจะกระหยิ่มได้ใจมากจนหวิดจะตกลงมาด้วย ตอนที่บ่าวเพิ่งสำเร็จวรยุทธ์แล้วขึ้นไปบนหลังคาก็เป็นเช่นนี้ ท่านยังล้อบ่าวด้วยว่าเหมือนลิงป่าบนภูเขา ท่านลืมไปแล้วหรือเจ้าคะ"

6

เงินวังชูเก็บความคิดอยากลองกลับมา ทั้งอิจฉาและห้วนเกรงอยู่บ้าง
นางอายุสิบหกแล้ว เรียนวรยุทธ์เอาปานนี้ก็ไม่ทันแล้ว นางเคย
แสดงหนังกำลังภายในมาไม่นานน้อย เวลาฉายก็ดูสวยงามดีอยู่หรอก แต่
ที่จริงแล้วเวลาถ่ายทำไม่ต่างจากเปิดปากกึ่งที่ถูกแขวนอย่างในเตา ทำเอา
คนเจ็บไปทั้งตัว

หากนางเป็นวิชาตัวเบา ก็อยากจะกระโดดขึ้นกระโดดลง ย่ากระเบื้อง
ให้ครบทุกแผ่นในเมืองหลินอันเหมือน 'ลิงปา' ที่อยู่ไม่ไกลนั้นเช่นกัน

เงินวังชูคิดพลางขมวดคิ้ว นางไม่เป็น แต่ผู้อื่นเป็น เห็นทีสูญหิน
ผู้เฒ่าเงินจะพูดได้มึน นางจะรอดดีเกินไปได้ ยังคงทำตัวเป็นมือมืด
หลังม่าน* อย่างสงบเสงี่ยมเจียมตัวจะเหมาะสมกว่า

มิเช่นนั้นยังไม่ทันเล่นงานผู้อื่นก็มีหวังได้ถูกผู้อื่นบันดาลโทษะ

* มือมืดหลังม่าน หมายถึงคนที่บงการเรื่องร้ายๆ อยู่เบื้องหลัง

เอาดาบแทงเข้าก่อน เช่นนั้นละครเรื่องนี้จะมีใช้ล้มไม่เป็นท่าหรือไร

"เรื่องที่ซ้ำให้เจ้าไปสืบมาได้ความอย่างไรบ้าง"

มุจินมองดูรอบๆ ก่อนจะลดเสียงลง "สถานที่ตกปลาแห่งนั้นเป็น
สุหรินรองตุลาการถึงแห่งศาลต้าหลี่* เอ่ยถึงในงานเลี้ยงน้ำชาเจ้าคะ"

เฉินหวังซูพยักหน้า "แล้วหลัวอิงผู้นั้นเล่า"

ระบบเป็นขยะที่ชอบแก้งตาย มีเนื้อเรื่องคร่าวๆ มาให้คร่อยตัวอักษร
นางไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับ 'ศัตรู' แม้แต่น้อย

มุจินมองเฉินหวังซูอย่างระมัดระวังปราดหนึ่ง เห็นนางมิได้มีสีหน้า
โศกาอาดูรถึงได้วางใจพูดอย่างใจกล้าว่า "หลัวอิงผู้นั้นเป็นบุตรสาว
ขุนนางเล็กๆ ผู้หนึ่ง เมื่อครั้งฝ่าบาทยังทรงดำรงตำแหน่งเป็นผิงอ่อง
ยังประทับอยู่ที่จวนเดิมก่อนเสด็จขึ้นครองราชย์ สกุลหลัวอาศัยอยู่ใน
ตรอกเดียวกัน มารดาของหลัวอิงมีฝีมือปักผ้าเป็นเลิศเหนือใคร จึงได้
รับเชิญให้เข้าไปสอนเหล่าสตรีในจวน คิดว่าคงรู้จักกับองค์ชายเจ็ดตั้งแต่
ยามนั้นแล้วเจ้าคะ"

หากมิใช่เมืองตงจิงถูกตีแตก ฮ่องเต๋องค์ก่อนไร้พระโอรสสืบบัลลังก์
ฮ่องเต๋องค์ปัจจุบันเป็นเพียงผิงอ่องที่มีได้โดดเด่น องค์ชายเจ็ดกับหลัวอิง
ในยามนั้นก็ยังเด็ก เล่นด้วยกันก็เป็นเรื่องปกติ

ที่ระบบบอกว่าเป็นสหายวัยเยาว์นั้นมิได้เกินจริง เฉินหวังซูกล่าว
ปลงๆ ในใจ

"ถึงสุหรินผู้นั้นกับกวานซือมารดาของหลัวอิงเป็นคนบ้านเดียวกัน
แต่เรื่องราวลึกกว่านี้ เวลาสั้นเกินไปจึงไม่ทันได้หาใครมาสอบถามอย่าง
ละเอียดเจ้าคะ"

* ศาลต้าหลี่ เป็นหน่วยงานยุติธรรมในสมัยโบราณของจีน เทียบได้กับศาลสูงสุดในปัจจุบัน รับผิดชอบพิจารณา
ทบทวนคดี

เงินวังชูส่งสายตาขึ้นชมให้นาง "ไม่ต้องสืบต่อแล้ว ข้ารู้แล้วว่า ต้องทำอะไร"

เรื่องในวันนี้พวกนางเจอ 'ผี' ในป่าท่อมมีเรื่องบังเอิญ ถึงขั้นยืมผู้นี้ จะต้องสนิทสนมกับหลัวอิงไม่น้อยแน่นอน หลัวอิงมีฐานะเป็นนางเอก ย่อมจะเป็นที่รักของทุกคน ทว่านางรักตนเอง อย่าว่าแต่ผู้อื่น รองตุลาการเลย ต่อให้เป็นองค์หญิงนางก็หลอกได้

'ลิงป้า' ที่กระโดดไปกระโดดมาก่อนหน้านี้รู้กระโดดไปที่ใดแล้ว เสียงเพลงริมทะเลสาบซีหูคล้ายว่าอยู่ใกล้ยิ่งกว่าเดิม ดูเหมือนสามารถ สดับเสียงหัวเราะเสียงตะโกนให้ร้องได้แว่วๆ

เงินวังชูยกมือขึ้นมา หอเล็กแห่งนี้ของนางสูงไม่ถึงร้อยฉื่อ* เลย เอื้อมเก็บดาวไม่ถึง

นางวางมือลง หันหลังกลับเข้าห้อง

ภายในห้องมีกลิ่นหอมโชยมาปะทะจมูก ไปฉื่อได้เปลี่ยนมาใช้ กายานที่ทำได้คนใจสงบขึ้น ครั้นเห็นเงินวังชูก็ทำความเคารพอย่างไม่เร็ว ไม่ช้า "ภาพวาดที่องค์ชายเจ็ดทรงส่งมาที่คุณหนูสั่งให้บ่าวหา หาเจอแล้ว เจ้าค่ะ"

นั่นเป็นภาพดอกเหมยแดง เป็นของที่ชั้นที่ส่งมาให้ตอนที่ฮ่องเต้ เพิ่งมอบสมรสพระราชทาน บอกว่าเป็นภาพวาดฝีมือขององค์ชายเจ็ด ด้านบนมีตราประจำตัวประทับอยู่

ซึ่งจึงไม่มีความรู้เรื่องภาพวาด แต่เงินวังชูมี ก่อนหน้านี้นางโมโห กับเรื่องแต่งงานจึงมิเคยเปิดดู บัดนี้มาดูกลับเห็นความน่าสนใจอยู่หลายส่วน

องค์ชายเจ็ดวาดดอกเหมยไฉ่ดังงามจริงๆ แต่เทียบกับดอกเหมย

* ฉื่อ (เชียว) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนในสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้วหรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

แล้วเงินวังชูรู้สึกว่าการปกป้องแบ่งที่วางอยู่บนพื้นหิมะได้ต้นเหมยนั้น
वादได้น่าประทับใจยิ่งกว่า แม้แต่รอยยิ้มบนหน้าเด็กผมแก่และที่อยู่บน
หน้ากลองนั้นยังสามารถเห็นได้ชัดเจน

ลายมือสื่อถึงตัวตน ลายเส้นภาพวาดก็สื่อถึงตัวตนเช่นกัน คนโบราณ
ชมชอบความสง่างาม ยามวาดภาพมักวาดดอกเหมย ดอกกล้วยไม้ ไม้
และดอกเบญจมาศ*

เทียบกับความงามที่อยู่ในกรอบแล้วองค์ชายเจ็ดคงชื่นชอบเสน่ห์
อันไม่ปรุงแต่งของกลองป้องกันมากกว่า

เงินวังชูมีแผนการในใจแล้วจึงยิ้มกริมพลางจับพู่กันบนโต๊ะขึ้นมา
ตะน้ำหมีก วาดเต๋า** ตัวหนึ่งลงที่กลองป้องกัน ชมดูด้วยความ
พอใจเสร็จก็วางพู่กันลงแล้วทำท่าตบมือ

"นับแต่วันนี้ไปข้าเงินวังชูจะเป็นแบบอย่างของสตรีสูงศักดิ์ใน
เมืองหลินอันนี้ เป็นกุลสตรีผู้เพียบพร้อมที่สุด"

องค์ชายเจ็ดยังไม่ชอบสตรีเช่นใด นางก็จะเป็นสตรีเช่นนั้น!

ไปจื่อที่อยู่ด้านข้างมองดูเต๋าดำนั้นพลางพูดตะกุกตะกักด้วยท่าทาง
ปากอ้าตาค้างอยู่บ้าง "เดิมที่คุณหนูก็มีเป็นสองรองผู้ใด เป็นที่เลื่องลือ
เรื่อง...ความเพียบพร้อมอยู่แล้วเจ้าคะ"

มูจิ่นรีบกล่าวเออ "นั่นสิเจ้าคะ เต๋าที่คุณหนูของพวกเราวาดก็เป็น
เต๋าที่เพียบพร้อมเช่นกัน"

เงินวังชูเชิดคางขึ้นอย่างภาคภูมิใจ ดูสิ! ขนาดทะลุเข้ามาในนิยาย

* ดอกเหมย ดอกกล้วยไม้ ไม้ และดอกเบญจมาศ คือสัญลักษณ์แห่งมวลบุปผา แสดงถึงดอกไม้และความ
งดงามของสี่ฤดูกาล ดอกเหมยเป็นตัวแทนฤดูหนาว หมายถึงความงดงามและเข้มแข็ง ดอกกล้วยไม้เป็น
ตัวแทนฤดูใบไม้ผลิ หมายถึงความสดใสและสง่างาม ไม้เป็นตัวแทนฤดูใบไม้ร่วง หมายถึงความถ่อมตัว ดอก
เบญจมาศเป็นตัวแทนของฤดูร้อน หมายถึงความสง่างาม

** เต๋าหรือตะพานในภาษาจีนมีนัยเป็นคำดำไว้ เลว หรือใช้เปรียบเปรยถึงสามที่ถูกภรรยาสวมเขา

ก็ยังม่แฟนพันธุ์แท้คอยเป็นลูกคู่ คอยชมจนตัวลอย ฮ่าๆ

ตลอดทั้งคืนนางนอนหลับสนิทยิ่ง ครั้นเข้ามาไปคารวะผู้ใหญ่ผู้เฒ่าเงิน
เสร็จ เงินวังซุกก็ขึ้นรถม้ามุ่งหน้าไปร้านน้ำชาพร้อมกับเงินเถียน เพราะ
ออกปากแล้วว่าวันนี้จะพาเงินเถียนไปลอบดูว่าที่สามีของนางด้วยกัน

วันนี้เงินเถียนสวมกระโปรงยาวสีชมพู แต่งตัวเป็นทางการกว่าปกติมาก
เครื่องประทีปโคมช่วยเสริมให้นางมีใบหน้าเปล่งปลั่ง ขนตายาวสั้นกระพือ
ประหนึ่งปีกผีเสื้อ

"ไหนจึงไม่สวมเสื้อบุนวม เจ้าผูกเสื้อคลุมให้ดี อย่าให้ถูกความเย็น
จนจับไข้ ผู้ที่ท่านยาคูไว้ให้เจ้าคือใครอ้อวัน? ท่านพี่เป็นสหายร่วมชั้นเรียน
กับเขาที่สำนักศึกษาหลวง ปีนี้ก็สอบได้จิ้นชื่อเช่นเดียวกัน เป็นผู้ที่ไม่เลว
ทั้งวิชาความรู้และอุปนิสัย สกุลไต้หวันก็เป็นตระกูลบัณฑิต เขาเป็นบุตรชาย
คนรอง พี่ชายแต่งงานแล้ว ฝ่ายหญิงเป็นสหายเก่าสหายเก่าของพี่สะใภ้ใหญ่
ข้า วันนั้นข้าได้ยินนางพูดกับท่านแม่ว่าเป็นคนที่อยู่ด้วยได้ง่าย"

เงินเถียนพยักหน้า ก่อนจะหยิบผ้าเช็ดหน้ามาปิดปากพลางตอบรับ
ในลำคอเบาๆ

เงินวังซุกเพียงคิดว่าอีกฝ่ายประหม่าจึงพูดเรื่องตลกขบขันอีกหลายเรื่อง
กว่าจะถึงร้านน้ำชา รุ่ยฉีลำคอจึงแห้งผากไปหมด

พวกนางเพิ่งจะนั่งลงที่โต๊ะก็ได้ยินเสียงร้องไห้ดังมาจากห้องส่วนตัว
ฝั่งตรงข้าม

เงินวังซูกมองไปด้วยความสงสัย ประตูห้องนั้นแง้มอยู่สามารถมองเห็น
สภาพภายในผ่านช่องว่างประตูได้ ครั้นนางมองดูดวงตาก็เปล่งประกาย
ขึ้นมาทันควัน

เห็นเพียงเหยียนเจี๋ยนั่งอยู่ในนั้นด้วยหน้าตาถมึงทึง น้ำชาบนหน้า
หยดตุงๆ ลงมา เห็นได้ชัดว่าเพิ่งถูกคนสาดใส่หน้า

ที่นั่งฝั่งตรงข้ามเขามีสาวน้อยที่ปักปันระย้าเต็มศีรษะนางหนึ่งนั่งอยู่
สาวน้อยนางนั้นโมโหจนหน้าอกสะท้อนขึ้นลงอย่างรุนแรง ใช้ผ้าเช็ดหน้า
ซับน้ำตา "ท่านมีสิทธิ์อะไรมาทำให้ผู้อื่นอับอายขายหน้า แม้ข้าจะไม่เคย
เรียนหนังสือ แต่แค่เขียนกลอนสั้นไม่กี่บทก็ยังเขียนเป็น คุณชายศึกษา
ตำรับตำรา เปี่ยมด้วยความรู้ ขอให้ท่านท่องกลอนต้นหลิว ท่านกลับ
ยกคำคมเหล่าปราชญ์มาดุกดุกข่า นี่มิใช่เท่ากับชี้หน้าด่าข้าว่าไม่มีความรู้
แม้แต่คำสอนของปราชญ์เมธีผู้ล่วงลับก็ยังไม่รู้จักหรือไร!"

สาวน้อยนางนั้นพูดพลางผุดลุกขึ้นยืน "ทำเกินไปแล้ว! ทำเกินไปแล้ว!"
จากนั้นนางก็กระเทีบบเท้าแล้วปิดหน้าวิ่งหนีไป ทิ้งให้เหยียนเจี๋ยนั่งอยู่
ตรงนั้นด้วยสภาพน้ำชาหยดตุง ดูเลอะเทอะเปรอะเปื้อน

เงินวังซู่เห็นแล้วในใจก็ให้สะทกสะท้อนเพียงว่า *บัวผุดพันสายชล!*
งามเกินไปแล้ว! ปีกาจิ้งจอกตัวผู้ต้นนี้ถูกน้ำชาล้างเครื่องประทีปโฉม
แล้วก็ยังงามจนน่าตะลึงเช่นเดิม!

อาจเพราะสายตาของนางร้อนแรงเกินไป เหยียนเจี๋ยจึงมองมา
อย่างคล้ายว่าสัมผัสได้ เงินวังซู่ยังไม่ทันให้ท่าก็มองเห็นตรงหน้าเป็นสีดำ
เงาคนผู้หนึ่งวิ่งไปปิดประตูห้องส่วนตัวของนางดังปังจนไม่เหลือ
แม้แต่ช่องว่าง

เงินเถียน! เจ้ามิใช่เป็นหลินได้อวีที่เดินหนึ่งก้าวหอบสามครั้งหรือไร
ไยข้าจึงเห็นเจ้าก้าวเท้ากระโดดข้ามรั้วได้ราวกับคนในคณะกายกรรมเล่า

"น้องหญิงสามปิดประตูเช่นนั้น แล้วอีกประเดี๋ยวพวกเราจะดู
คุณชายได้ผู้้น้อยอย่างไร"

เงินเถียนเกิดอาการตัวสั่น พุดจาไม่คล่องแล้ว "นั่นคือคุณ...
คุณชายเหียนเซี่ยนนะ เขาทำเรื่อง...จุดคร่าหญิงสาวชาวบ้านเป็นประจำ"

7

เป็นความจริงที่เหียนเจี๋ยมีชื่อเสียงฉาวโฉ่ ทว่าแม่แต่นางที่ออกมาเที่ยวชำนอกบ่อยครั้งยังเพิ่งจะเคยพบเขาหนแรกเมื่อวานนี้ แล้วเงินเถียนที่ถูกกักตัวไว้ในจวนเนื่องจากร่างกายอ่อนแอไปรู้จักหน้าค่าตาของเขาได้อย่างไรกัน

เงินวังซูเกิดความสนใจขึ้นมาแล้ว

"เหตุใดน้องหญิงสามจึงพูดเช่นนี้ แม้ผู้คนมักจะกล่าวว่าคุณชายเหียนรังแกบุรุษข่มเหงสตรี แต่รังแกบุรุษคนใด ข่มเหงสตรีนางใด เมื่อคิดดูดี ๆ กลับบอกออกมาไม่ได้"

เงินเถียนคล้ายว่าจะนึกถึงเรื่องน่ากลัวในอดีตอะไรได้จึงมีอาการสั่นสะท้านอีกครั้ง นางลดเสียงลงพูดว่า "ข้า...ข้า...ข้าเห็นเองกับตา วันตงจื้อ* เมื่อปีกลาย ยาอุ๋นใจของข้าหมด ท่านยาจึงพาข้าไปหาแม่นางฉี ให้นาง

* วันตงจื้อ หรือวันไหว้ขนมบัวลอย เป็นหนึ่งในสี่สัปดาห์ของชาวจีนในสมัยโบราณ เป็นวันที่กลางคืนยาวนานที่สุดในรอบปี

จัดมาให้ใหม่ ขณะออกจากโรงหมอข้าเห็นเองกับตาว่า...คุณชายเหียนผู้นั้นเกี่ยวพานหญิงสาวกลางถนน ซึ่งเอาคนเดียว* ที่พันอยู่บนคอนางได้แล้วก็ขี่ม้าลอยนวลจากไป วันนั้นฝนตก กีบเท้าม้าย่าน้ำกระเซ็นใส่หมวกม่านแพรของข้า..."

เงินวังซูกระตุกมุขปากน้อยๆ พยายามค้นหาเรื่องในอดีตจากในสมอง

จริงสิ วันตงจื้อเมื่อปีกลายหลังเงินเถียนกลับมาจากข้างนอกก็มีท่าทางเหมือนได้รับความตระหนกตกใจ หลังจากนั้นก็ล้มป่วยหนัก แล้วก็มิได้ออกจากจวนอีกนานสองสามเดือน

ทว่า...น้องสาวเอ๋ย เรื่องซึ่งขงเตี่ยวนั้นต่างกับเรื่องชุดคร่ำหญิงสาวชาวบ้านเป็นหมื่นแปดพันโยชน์!

เงินวังซูมองดูสภาพดูจะกระต่ายน้อยได้รับความตกใจของเงินเถียน แล้วก็ผินกลืนคำพูดนี้ลงไปก่อนลูบศีรษะนาง "น้องหญิงสามไม่ต้องกลัว มีข้าอยู่ มีแต่ข้าจะเป็นฝ่ายชุดผู้อื่น มิใช่ผู้อื่นเป็นฝ่ายชุดข้า ถึงจะมาชุดก็ต้องให้ข้าอนุญาตเสียก่อน"

เงินเถียนรู้สึกว่าการของตนถูกน้ำเข้าแล้ว นางส่งเสียง "อา" ออกมาเสียงหนึ่งด้วยความมึนงง

เงินวังซูกระแอมกระไอให้คอโล่ง "ข้าจะปกป้องเจ้าเอง"

นางพูดพลางเดินไปหน้าประตู แฉ่มมันออกเบาๆ ทว่าเหียนเจี๋ยที่อยู่อีกฟากประตูไม่อยู่แล้ว เสี่ยวเอ้อรินเสื้อตัวสั้นผู้หนึ่งกำลังทำความสะดวกโตะอยู่

ร้านน้ำชามีแขกมาจำนวนมาก พริบตาเดียวก็ครึกครื้นประหนึ่งตลาด

* ขนเดี่ยว คือขนของสัตว์จำพวกมิงกั มีความละเอียด นุ่ม และแข็งแรง ขนเป็นประกายทำให้ดูหรูหรา

บริเวณใกล้กับร้านน้ำชาρύฉนี้แห่งนี้มีสำนักศึกษาหลายแห่ง ทุกวัน
ที่ลงท้ายด้วยห้าในแต่ละเดือนจะมีงานกี บรรดาภิกษุและบัณฑิตจะมา
ประชุมกลอนและถกปรัชญาคัมภีร์กันที่ร้านชั้นล่าง ส่วนในห้องส่วนตัว
ชั้นบนโดยมากจะถูกครองโดยหญิงสาวที่มาชมความครึกครื้น รวมถึง
เหล่าพหูสูตรจำนวนหนึ่งที่มาทดสอบความรู้

หากผู้ใดไปเข้าตาผู้สูงศักดิ์เข้าจนถูกรับตัวเป็นศิษย์ นั่นก็เป็น
เรื่องดีเรื่องใหญ่ราวกับได้ขึ้นสวรรค์ในก้าวเดียว

ร้านน้ำชาทั้งร้านเป็นแบบล้อมลานเรือนสี่ด้านขนาดมโหฬาร

ห้องส่วนตัวบนชั้นสองฝั่งที่พวกนางนั่งนี้อยู่ติดกับถนน มีไว้สำหรับ
ชมทิวทัศน์ ส่วนฝั่งตรงข้ามหรือก็คือฝั่งที่เหยียนเจวี่นั่งอยู่ก่อนหน้านี้
มีไว้สำหรับชมงานกี

เรื่องการหมั้นหมายกับสกุลไต้วยังไม่ถูกกำหนด สุธยีนผู้เฒ่าเงิน
ถึงได้นัดไว้ที่นี่ เพื่อให้หากบังเอิญถูกคนรู้จักมาพบเข้าจะได้มีข้อแก้ตัว

งานกีเริ่มแล้ว เงินวังซู่จึงแถมประตูบานที่เหลืออกเหมือน
บานก่อนหน้านี้ ครั้นหันหน้าไปเตรียมจะเรียกเงินเถียนกลับพบว่าอีกฝ่าย
กำลังจ้องตนเองตาใส ข้าในดวงตายังมีประกายน้ำวิบวับ

ประกายน้ำตาทำนองนี้เงินวังซู่คุ้นเคยยิ่งกว่าอะไร

นางแหงนหน้าเล็กน้อย ก่อนเดินไปหยุดเบื้องหน้าเงินเถียน
ด้วยท่าทางสง่างาม จับมือเล็กๆ ของฝ่ายหลังไว้ "ไม่ต้องกลัว นับดูเวลา
คนแซ่ไต้วผู้นั้นก็ใกล้จะมาแล้ว แม้จะไม่รู้ว่าเมื่อครุ่นีเหยียนเจวี่ไปนั่งอยู่
ในห้องนั้นได้อย่างไร แต่บัดนี้เขาจากไปแล้ว"

มิใช่นางโธ่ฮวด แต่เรื่องเกี่ยวพาราสีสตรีพวกซื่อป้อพวกนั้นก็ยังต้อง
หลบให้นาง

เงินเถียนหน้าแดง พักหน้าอย่างน่ารักกว่าง่าย

ไม่ถึงครูเดียวเสียงตะโกนของเสี่ยวเอ๋อร์ก็ดังมาจากหน้าประตูนั้น
"คุณชายได้ว่ วันนี้ท่านมาฟังกลอนด้วยหรือขอรับ! องค์ชายสามกับ
องค์ชายเจ็ดก็เสด็จมาเช่นกัน"

เงินเถียนได้ยืนก้นหน้าแดงเล็กน้อย ใช้หางตาชำเลืองมองเงินวังซูปราดหนึ่ง
ทว่าเงินวังซูกลับไม่มีท่าทีประหลาดใจสักกระพริบ ยิ้มให้นางพลางชี้นิ้วไปที่
ประตู

"อืม" ระหว่างนั้นเสียงบุรุษทุ้มต่ำเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นที่หน้าประตู

ได้ว่ชื่อวันผู้นั้นมองเข้ามาในประตูเวบหนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าห้อง
ตรงข้ามไปด้วยอาการหุนแดง

เงินวังซูของดูพลางพักหน้าอย่างพึงพอใจ แม้จะงามเทียบเทียมเจี๋ย
ไม่ได้ แต่ก็มีคิ้วพาดเฉียง ตาเป็นประกาย หน้าตาดูเข้าที่ยังยวด นับว่า
เป็นคนงามผู้หนึ่งแล้ว

เงินเถียนก้มหน้างู๋ ไม่กล้าเงยขึ้นมาเป็นครั้งก่อนวัน แม้แต่ลำคอ
ก็แดงเล็กน้อยไปหมดไม่ต่างจากกุ่มดัม

เงินวังซูรินหาให้นาง แล้วก็ยื่นขนมชิ้นหนึ่งให้อีก "รอเจ้าหายหน้าแดง
แล้ว พวกเราก็ไปจากที่นี่กัน"

นางพูดพลางนับเวลาในใจ สาม สอง หนึ่ง...

มิผิดจากที่คาด ประตูส่งเสียงดังปังพร้อมกับถูกคนผลักเปิด คน
กลุ่มใหญ่กรุกันเข้ามา

"หากรู้ก่อนว่าวันนี้้องหญิงทั้งสองจะออกมาดื่มชาด้วย ก็คงจะ
บอกให้สี่ฝั่งออกมาด้วยกันกับพวกเจ้าแล้ว พี่ชายเจ้าจะได้ไม่ต้องเสียเวลา
อ้อมทางตั้งไกลเป็นเพื่อนข้าเพื่อไปรับนางออกมา"

ผู้พูดสวมชุดสีแดงลายทองทั้งตัว ดูหรูหราล้ำค่ายิ่งยวด ป็นระย้าทองบนศีรษะแทบจะสะท้อนกับแสงอาทิตย์ ต้องขอบคุณที่นางมีใบหน้าดูดี มีสง่าราศี เมื่อครู่ถึงมิได้ดูกะเรอกระว่า

นางก็คือเงินสีหลังบุตรสาวคนโตของบ้านรองสกุลเงินที่อยู่ในตรอกเดียวกัน สามปีก่อนนางเข้าพิธีแต่งงานกลายเป็นพระชายาขององค์ชายสาม เมื่อปีกลายเพิ่งให้กำเนิดบุตรชาย มีหน้ามีตาอย่างยิ่ง เงินสีผิงที่นางพูดถึงคือน้องสาวร่วมอุทรของนาง อายุมากกว่าเงินวังชูห้าวัน

เนื่องจากถึงวัยหาคู่ครองแล้ว รัยะนี้เงินสีหลังจึงมักพาเงินสีผิงไปร่วมงานเลี้ยงชมบุปผาและงานเลี้ยงน้ำชาต่างๆ

เงินสีผิงมีใบหน้ารูปเมลิ็ดแดงโม* ดูงามดาด่าดีกว่าเงินสีหลังสามส่วน และดูใจจัดใจดำอยู่บ้าง

เงินวังชูเชื่อมโยงความทรงจำ ในขณะที่คาดการณ์อย่างรวดเร็ว อีกทั้งการระคนทั้งหลาย

บุรุษที่ยืนอยู่ข้างเงินสีหลังซึ่งไว้หนวดเคราทรงแพะภูเขา ดูค่อนข้างคงแก่เรียนก็คือองค์ชายสามผู้ซึ่งได้รับการสนับสนุนอย่างสูงในปัจจุบัน เทียบกับองค์ชายเจ็ดที่มารดาล่วงลับไปนานแล้ว ตระกูลฝั่งมารดาขององค์ชายสามนับว่าทรงอำนาจ เป็นอุปสรรคขึ้นปั้งขึ้นหนึ่งบนเส้นทางก่อกบฏของนาง

นางร้ายเงินวังชูจุดบันทึกลงสมุดเล่มน้อยในใจว่าต้องกำจัดเขาโดยด่วนที่สุด

องค์ชายสามแยมั้ม ก่อนจะผลักองค์ชายเจ็ดที่มีสีหน้าไม่พอใจเบาๆ "เจ้าได้พบคนแล้ว ไฉนจึงไม่ทักทาย มีอย่างนี้เสียที่ใดกัน"

* ใบหน้ารูปเมลิ็ดแดงโม คือรูปหน้าที่ค้างสั้นและแหลม มีโหนกแก้มกลม

ไม่รอให้องค์ชายเจ็ดได้พูดสิ่งใดเงินวังซุกก็ชิงออกปากก่อนอย่าง
เอาใจใส่ เสียย่นั่นทำเอาเงินเถียนที่อยู่ด้านหลังได้ยินแล้วตัวสั่นสะท้าน
อ่อนโยนเกินไปแล้ว...เป็นน้องสาวของพี่หญิงรองมาสิบกว่าปีก็ยัง
ไม่เคยได้ยินอีกฝ่ายพูดจามีจริตจะก้านถึงเพียงนี้...

"มีทราบว่างค์ชายทั้งสองประทับอยู่ด้วย เดิมทีควรเป็นหม่อมฉัน
ไปถวายบังคมก่อน ได้ยินมานานแล้วว่าองค์ชายเจ็ดทรงรักษารักริตที่สุด
เดิมทีก็มีการหมั้นหมายกันอยู่ ควรต้องหลบเลี่ยงกัน แต่วังซุกกลับเสียมารยาท
แล้วพะคะ"

เงินวังซุกพูดพลางหยิบหมวกมานแพรที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาสวม
บนศีรษะตนเองด้วยท่าทางเรียบร้อยเป็นงานเป็นการ

องค์ชายเจ็ดมุ่นหัวคิ้ว ว่าแล้วว่าบุตรสาวของเงินชิงเจี้ยนตาเฒ่า
คร่ำครีแห่งกรมพิธีการย่อมมีพื้นเป็นโบราณวัตถุที่ถูกขุดออกมาจากใน
สุสานเนินดินที่ใดสักแห่ง!

เงินวังซุกพินิจมององค์ชายเจ็ดผ่านหมวกมานแพรอย่างตั้งใจชั่วครู่หนึ่ง
วันนั้นที่ปาท่อมองเห็นไม่ชัดนัก องค์ชายเจ็ดผู้นี้มีใบหน้าละม้าย
คล้ายองค์ชายสามอยู่หกเจ็ดส่วน ดวงตาทั้งโตทั้งกลม จมูกโด่งเป็นสัน
ผิวพรรณขาวผ่อง งามกว่าได้ว้อวินที่เป็นจิ้นซื่อสามส่วน แต่ยังด้อยกว่า
เหยียนเจวี่สามร้อยส่วน!

หากเหยียนเจวี่เป็นใบหน้าเทพประทานระดับยอดพีระมิดใน
วงการบันเทิง องค์ชายเจ็ดก็คงจัดอยู่ในพวกคาราเกรดซีเท่านั้น

เงินวังซุกลอบตามองไปทางแม่นางผู้หนึ่งที่ไม่เคยพบหน้าซึ่งยืนอยู่
ข้างเงินสี่หลัง ก่อนกล่าวเสียงดังฟังชัดว่า "องค์ชายเจ็ดทรงวาดดอกเหมย
ไฉ่กามยิ่งยวด ขณะหิมะตกในปีนั้นหม่อมฉันเกิดเป็นไข้โดยมีทันระวังตัว

จึงพลาดมิได้เห็น ทว่าด้วยพระเมตตาขององค์ชายเจ็ดจึงได้ยลอย่าง
ชัดแจ้ง

เมื่อวานไปชมดอกท้อที่นอกเมืองกับมารดา เกิดความสะเทือนใจ
ขึ้นมาจึงได้จับพู่กันวาดออกมาภาพหนึ่งเพื่อเป็นของตอบแทน วังซูฝีมือ
ธรรมดาสามัญ หวังว่าองค์ชายเจ็ดจะทรงอภัยด้วยพะคะ"

8

ถ่อมตัวเกินไปก็คือการโอ้อวด คนในที่นี้พากันมีสีหน้าพิกลขึ้นมาทันที

ผู้ใดไม่รู้บ้างว่าในบรรดาทักษะพิณ หมากร อักษร ภาพวาด* นอกจากการตีพิณที่อยู่ในชั้นธรรมดาสามัญแล้ว อักษรและภาพวาดนั้นเงินวังชูล้วนมีอาจารย์ชื่อดังถ่ายทอดความรู้ให้ แม้มีอาจารย์ว่าเป็นที่หนึ่ง แต่อย่างน้อยในท้องนี้ก็นับว่าเป็นหงส์ในฝูงกา

คราแรกองค์ชายเจ็ดส่งภาพวาดไปด้วยอารมณ์โกรธเคือง หลังเดินทางกลับก็นึกเสียใจอยู่สามวันสามคืน นี่เขามีใช้ราชวานหน้าบ้านหลู่ปัน** หรือ นี่คือการเรียนอักษรได้แค่พันตัวกลับรีบอ่านไปแข่งบทความกับจ้วงหยวนซัดๆ

* ทักษะพิณ หมากร อักษร และภาพวาด คือศิลปศาสตร์ทั้งสี่ในสมัยโบราณที่ผู้มีปัญญาต้องศึกษา

** หลู่ปันเป็นปรมาจารย์ช่างชื่อดังในสมัยซุนชิว โดยราชวานหน้าบ้านหลู่ปัน เป็นสำนวน หมายถึงอวดความสามารถต่อหน้าผู้เกี่ยวข้อง ไม่ประมาณกำลังตนเอง เทียบได้กับสำนวนไทยว่าเอามะพร้าวห้าวไปขายสวน

นี่มิใช่...กำลังเหน็บแนมองค์ชายเจ็ดอยู่หรือ

คนทั้งหลายคิดพลางมองไปยังเงินวังชู ดวงตาโตของนางใสแจ้ว จนเหมือนน้ำตื้นๆ จริใจเสียประหนึ่งจะควักเอาของกินชิ้นสุดท้ายในจาน มามอบให้ญาติมิตรแล้ว ช่างชวนให้คนรู้สึกละอายใจนัก

แต่หากมิใช่เหน็บแนม แล้วไยใบหน้าขององค์ชายเจ็ดถึงเป็นสีเขียว เล่า...

องค์ชายสามรู้สึกว่อากาศที่เย็นจัดจนจะแข็งตัวภายในห้องเหมือนจะ กระแทกใบหน้าเขาแล้วจึงปรับเปลี่ยนเรื่อง "พูดถึงป่าท้อ ข้ามีเรื่องสนุก จะเล่า เมื่อวานน้องเจ็ดเรียกหมอลงไปหาด้วยอาการร้อนใจดังไฟสุ่ม ข้านึกว่าเกิดเรื่องอันใดเข้าจึงรีบร้อนเล่นไปดู แต่พอไปถึงเขากลับไม่รู้ ไปมุดปาดงพงไพรที่โตมา ถูกแมลงกัดจนบวมไปทั้งหน้า ข้าแทบจะจำไม่ได้ ยังดีที่หมอลงงแ่งกาจ มิเช่นนั้นงานกวีในวันนี้คงมาไม่ได้แล้ว"

เงินวังชูได้ยินกวีหวิดจะกลืนข้าไม่อยู่ องค์ชายสามพูดจาว่าฟัง อนุญาตให้เขาตายช้าหน่อยได้!

คนในห้องได้ยินแล้วก็ล้วนหัวเราะครืนขึ้นมาทันที

ใบหน้าขององค์ชายเจ็ดเปลี่ยนจากเขียวเป็นแดง จ้องเงินวังชู ไม่วางตา ทว่านางอยู่ในห้องก็ยังสวมหมวกม่านแพร จึงมองไม่เห็นสีหน้า ใดๆ โดยสิ้นเชิง ยิ่งเห็นไม่ชัดองค์ชายเจ็ดก็ยิ่งลังเลไม่แน่ใจ

"งานกวีเริ่มแล้ว คนเหล่านั้นล้วนกำลังรอเสด็จพื่ออยู่บนพะยะคะ"

องค์ชายสามพยักหน้า เติมที่เขาก็แค่มาทักทายเป็นมารยาท บัดนี้ ทักทายเสร็จย่อมจะต้องไป องค์ชายเจ็ดติดตามอยู่ด้านหลัง จ้องมอง เงินวังชูอย่างลึกซึ้งปราดหนึ่งแล้วถึงเดินจากไป

"คุณหนูเภาไม่ไปชมงานกวีหรือ" เงินวังชูทอดหมวกม่านแพรลง

ยกถ้วยชาขึ้นมาจิบโดยมิได้มองคนที่ยืนอยู่หน้าประตู

ก่อนหน้านี้เสแสร้งเป็นนานสองนาน ทำเอานางรู้สึกคลื่นไส้อยู่บ้าง

"ท่านคิดว่าแควงค์ชายเจ็ดประทานภาพวาดให้ท่านก็หมายความว่าเห็นท่านสำคัญ? เงินวังซู ข้าว่าท่านเหมือนเป็นคนโง่งม"

เงินวังซูได้ยินก็หันไปด้วยสีหน้าคับข้องใจ มองเกมมู๋เฉิงด้วยความประหลาดใจ "ข้ากับท่านไม่เคยมีความแค้นต่อกัน ไยต้องเอ่ยวาจาเหินแสมกันด้วย เรื่องใหญ่อย่างการแต่งงานย่อมมีญาติผู้ใหญ่จัดการท่านกับข้าล้วนมีมีทางเลือก เรื่องความรู้สึกของท่านข้าเองก็เคยได้ยินมา หากผู้ที่ฝ่าบาททรงมอบสมรสพระราชทานเป็นคุณหนูเกา ข้าจะต้องแสดงความยินดีและช่วยเติมสินเดิมให้ท่านด้วยอย่างแน่นอน โทสะทำร้ายร่างกายและทำให้เสียภาพลักษณ์ ท่านมีเรื่องใดก็นั่งลงคุยกันดี* จะดีกว่า"

เงินวังซูพูดกลางกะพริบตาเบาๆ ขนตาสั้นไหว่น้อยๆ

เจียงไท่ก่งตกปลา ปลาตัวแรกมาติดเบ็ดแล้ว*

ปัจจุบันฮ่องเต้มีพระโอรสทั้งหมดแปดพระองค์ในจำนวนนั้นมารดาขององค์ชายสามและองค์ชายแปดล้วนมาจากจวนอัศวินหาเสนาบดีเกา

ต้าเกาชื่อ** ผู้เป็นมารดาขององค์ชายสามบัดนี้ได้รับการสถาปนาเป็นก๊วยเฟย เป็นผู้นำของพระสนมชั้นเฟยทั้งสิ้น*** ฮองเฮามีได้มีพระโอรส

* มาจากสำนวน 'เจียงไท่ก่งตกปลา ตัวโตเต็มใจก็มาติดเบ็ด' เปรียบเปรยถึงการยอมทำเรื่องใดเรื่องหนึ่งด้วยความสมัครใจ เจียงไท่ก่งมีนามจริงว่าเจียงซ่งหรือเจียงจื่อหย่า เป็นหนึ่งในสองนักยุทธศาสตร์ที่เก่งที่สุดของจีน ตำนานเล่าว่าได้มีบทบาทสำคัญในการช่วยล้มล้างราชวงศ์ซาง ก่อตั้งราชวงศ์โจว เนื่องจากจิซางผู้ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นโจวเหวินหว่งปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์โจวได้มาพบเขาในดงตกปลาอยู่โดยที่เบ็ดเป็นทงตรง ไม่ได้เป็นตะขोजึงได้ไปตามถั่งเรื่องนั้ เจียงไท่ก่งตอบว่าปลาที่เขาคัดต้องการคือปลาที่เต็มใจมาติดเบ็ด ตัวโตเต็มใจก็ซ้างมัน โจวเหวินหว่งพบว่าเขาเป็นผู้มีความสามารถจึงได้ขอให้เขามาช่วยงาน

** ต้าแปลว่ใหญ่ ต้าเกาชื่อในที่นี้จึงหมายถึงหญิงแซ่เกาคนใดหรือคนใด หากเป็นคนหนึ่งจะใช้คำว่าเสี่ยว เช่น เสี่ยวเกาชื่อ

*** เฟย แปลว่าชายา คือภรรยาเจ้า ในตำหนักในของจีนมีศักดิ์รองจากฮองเฮา (อัศวินเหสี) และก๊วยเฟย (อัศวินชาย) บางสมัยอาจมีเฟยชั้นพิเศษ 4 ตำแหน่ง เรียกว่าสี่ราชชายา ลำดับศักดิ์สูงกว่าเฟยทั่วไป ได้แก่ ก๊วยเฟย ซูเฟย เตอเฟย และเสียนเฟย

องค์ชายสามจึงถือเป็นตัวเลือกรัทยาบาทที่ได้รับเสียงสนับสนุนมากที่สุด
ในยามนี้

ต้าเกาซือได้เป็นสนมของฮ่องเต้ตั้งแต่ยังมีได้ขึ้นครองราชย์ บัดนี้
อายุไม่น้อยแล้วย่อมจะมิได้รับความโปรดปรานเท่าขณะยังสาว

ด้วยเหตุนี้สกุลเกาจึงส่งเสี่ยวเกาซือเข้าวังอีกคน ซึ่งเสี่ยวเกาซือก็ได้
ให้กำเนิดองค์ชายแปด

เกามู่เจิงผู้นี้มีจิตปฏิพัทธ์ต่อองค์ชายเจ็ด อยากได้ตำแหน่งพระชายา
มานานแล้ว ทว่าสกุลเกาให้กำเนิดพระชายาองค์ชายสามไม่ได้ก็ย่อมต้อง
เล็งตำแหน่งพระชายาองค์ชายแปด มีหรือจะยอมปล่อยให้นางแต่งงาน
กับองค์ชายที่มิได้เป็นที่โปรดปรานเช่นองค์ชายเจ็ด

แต่เดิมเงินวังซูมิได้รู้เรื่องเหล่านี้ ทว่าสุดท้ายก็รู้เนื่องจากหลังจาก
นางได้รับสมรสพระราชทาน เกามู่เจิงเที่ยววาละวาดไปทั่ว สร้างอุปสรรค
ขัดขวางบ้านใหญ่สกุลเงินจนหวัดจะทำให้การแต่งงานของพี่ชายนางล่ม
ในงานเลี้ยงน้ำชางานหนึ่งเงินวังซูก็หวัดจะถูกสหายของอีกฝ่ายผลักตกลง
แม่น้ำ ทำให้ชายหน้าต่อหน้าธารกำนัล

แม้จะไม่เคยพบหน้า แต่ชื่อเสียงอันเลื่องลือของเกามู่เจิงนั้นดัง
ก้องหวนงเลยทีเดียว

"ยามนี้พี่เยี่ยเงินของข้าก็มีอยู่แล้ว ท่านแสวงหาตัวเป็นกุลสตรี
ให้ใครดู" อีกฝ่ายพูดพลางเป่าตาแดง ยิ้มเยาะตนเองก่อนกล่าวอีกว่า
"พี่เยี่ยเงินต้องการแต่งงานจึงจอกผู้หนึ่งเข้าประจวบจนสุดหัวใจ
ถึงเวลานั้นท่านก็รอน้ำตาตกได้เลย ท่านรู้หรือไม่ว่าเมื่อวานเขาไปทำท่า
ห่อกับใคร เขาเป็นบุตรชอกสามศอก จะต้องการยาทาหน้าไปทำกระไร ก็แค่
ขอไปประเคนให้นางจิ้งจอกนั่นก็เท่านั้นเอง"

องค์ชายเจ็ดทรงมีแซ่วาเจียง พระนามว่าเจียงเยี่ยเจิน

เจินวังซูสี่หน้าสงบราบเรียบ ยกกาน้ำชาบนโต๊ะขึ้นมารินให้เกามู่เจิง ถ้วยหนึ่ง "พุดมาถึงเพียงนี้คงกระหายน้ำแล้วกระมัง ชาจวินซานอินเจิน* ของร้านนี้ไม่เลวเลย ท่านลองชิมดู"

เกามู่เจิงเดือดดาลขึ้นมาในทันใด เจินวังซูผู้นี้ช่างมีต่างจากหนังวัวบนโต๊ะทำครัวที่น้ำมันสาดไม่เข้า

ชกนางก็เหมือนชกปูฝ้าย** ไม่มีความโคกเศร้าแค้นเคืองใดๆ ที่ตนอยากเห็น สตรีนางนี้ยังคงวิจิตรงดงามปานรูปปั้นพระโพธิสัตว์ในวัด โดยหน้าไม่เปลี่ยนสี

"ท่านรู้อยู่แล้ว? ท่านรู้ว่าเมื่อวานพี่เยี่ยเจินกับหลิวอิงผู้นั้น... เมื่อวาน... ดอกท้อ... เมื่อวานท่านบังเอิญไปเห็นแล้ว?"

เจินวังซูเลิกคิ้ว คล้ายว่าคราวนี้ถึงรู้สึกร้อนในใจเล็กน้อย นางหยิบขนมแก้วนํ้าชาขึ้นหนึ่งบนโต๊ะขึ้นมาอย่างแช่มช้าและส่งเข้าปาก คำเล็กๆ กินเสร็จแล้วก็หยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดปาก

จากนั้นถึงกล่าวขึ้นในชั่วพริบตา ก่อนเกามู่เจิงจะบันดาลโทสะ "ถึงอย่างไรก็เป็นเพียงหมาแมวตัวหนึ่ง หากองค์ชายโปรด รับเข้าจวนจะเป็นไรไป ภรรยาพี่มีคุณธรรม ยึดถือสามีเป็นดั่งฟ้า"

นางพุดพลางกวาดตามองเกามู่เจิงด้วยอาการติดจะคร้ามเกรง ก่อนจะดึงสายตากลับมาประหนึ่งว่า 'ร้อนตัว' "แน่นอนว่าถ้าไม่มียอมจะดีกว่า จะอย่างไรเรื่องนี้ก็มีเรื่องมีเกียรติ แต่หากอะอะจจนกลายเป็นเรื่องอะไรขึ้นมาจริงๆ ก็จำต้อง... ถึงอย่างไรหลิวอิงผู้นั้นก็เป็นแค่บุตรสาว

* ชาจวินซานอินเจิน เป็นหนึ่งในชาจีนที่มีชื่อเสียง ผลิตในเมืองจวินซาน มีความบางเหมือนเข็มจึงได้ชื่อว่า จวินซานอินเจินที่แปลว่าเข็มเงินจวินซาน

** ชกนางก็เหมือนชกปูฝ้าย หมายถึงคนที่ทะเลาะวิวาทหรือทะเลาะกับผู้อื่นด้วยความโกรธ แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่สู้ ไม่ตอบโต้ หรือไม่พูดด้วย และแสดงกิริยาทำที่นุ่มนวล

ของขุนนางเล็กๆ ไม่ใช่ช่างก็ยังมีผู้อื่นอยู่ดี"

เงินวังชูพุดพลาถนอยใจเบาๆ ที่หนึ่ง ก่อนกล่าวอย่างนึกยินดีอยู่บ้าง "ข้ากลับดีใจที่ผู้ที่ยืนอยู่ในป่านั้นมิใช่คุณหนูเกา มิเช่นนั้น... แน่แน่นอนว่ามีก็เพียงคนไร้เกียรติเช่นนั้นถึงจะใช้วิธีการไร้เกียรติพรรณนั้นเพื่อเข้าจวน ที่น่าขันคือแม้ลูกไม้จะเก่า แต่ล้วนสำเร็จตามแผนพวงนางทุกครั้งไป

เฮ้อ...ผู้ใดใช้ให้พวกเราต้องรักษาศักดิ์ศรีกันแล้ว รังแต่จะเป็นฝ่ายเสียเปรียบโดยที่น้ำท่วมปาก...คุณหนูเกามีเมตตา อุดสาห์ช่วยมาเตือนข้าวังชูซาบซึ่งใจอย่างหาที่สุดมิได้โดยแท้"

เกามุ่งแจ้งได้สติกลับมาก็กระเท็บเท้าแล้วพูดอีกๆ อักๆ ว่า "ใครมาเตือนท่านกัน อายายยกยอดตนเองไปหน่อยเลย ไม่หัดดูเสียบ้างว่าตนเองน่าขันเพียงไร ข้าจะบอกท่านให้ ถึงท่านจะได้ตัวที่เยี่ยเงินไปก็ไม่มีทางได้ใจของเขาหรอก"

นางพุดพลาถนอยตัวเดินออกไปพร้อมกับเหวี่ยงประตูปิดอย่างแรง

เงินวังชูเหลือบมองประตูปรางหนึ่ง หยิบหมวกมานำพรที่ด้านข้างขึ้นมาสวมบนศีรษะเงินเถียน ก่อนปรายหางตามองประตูอีกรอบ เห็นเงาคนที่อยู่ตรงนั้นก่อนหน้านั้นหายไปแล้วถึงได้ยกมุมปากขึ้นช้าๆ

ทางด้านเงินเถียนในเวลานี้แววตาสันระริกและตัวแข็งทื่อเหมือนรูปสลักหินไปนานแล้ว

"ไปกันเถะน้องหญิงสาม วันนี้มีผ้าดีๆ ออกใหม่ ท่านแม่กำลังเตรียมสินเดิมให้ข้าอยู่ บอกให้ข้าไปเลือกผืนที่ชอบมา ในจวนหากกล่าวถึงเรื่องเย็บปักตัดเสื้อมีมีใครเทียบเจ้าได้ เจ้าไปช่วยดูให้ข้าได้หรือไม่"

เงินเถียนได้สติกลับมาก็เข้าตาแดง "ไหนพี่หญิงรองยังมีแก้ไขไปดู

สินเดิมอยู่อีก...องค์ชายเจ็ดเขา...เขา...รังแกคนเช่นนี้ได้อย่างไรกัน"

เงินวังชุบหลังมีอนางเบาๆ โดยมีเอ่ยคำใด แต่ในใจกลับยินดี
ปรีดา ในสมองร้องโหวกเหวกไม่หยุด 'ระบบๆ' เห็นความร้ายกาจของ
พี่สาวคนนี้หรือยัง ตกปลาทีเดียวได้มาตั้งสองตัว ตอนนี้อยู่รอให้ถึง
งานเลี้ยงวสันต์อะไรนั่นแล้ว คุณบอกว่าอะไรนะ หลิวอิงใช้แผนการพิสูจน์
ตัวตนในป่าทำ องค์ชายเจ็ดผลาญเงินต้อนรับพระสหายวัยเยาว์ใน
งานเลี้ยงวสันต์? จี๊...เนื้อเรื่องไม่เปลี่ยนแม้แต่ตัวอักษรเดียว แต่ตอนจบ
จะเปลี่ยนไปจนไม่เหลือเค้าเดิม คุณเชื่อไหม'

9

ระบบเสียไปเป็นนานถึงค่อยถามขึ้นว่า 'คุณรู้ได้อย่างไรว่าวันนี้จะมีปาลามา แล้วรู้ได้อย่างไรว่าพวกเขาจะทำตามที่คุณต้องการ'

โฮสต์คนนี้ของมันไม่ใช่ราชีนีจอเงิน แต่เป็นร่างทรงเก๋มากกว่า!

ชาติก่อนก็ไม่เคยเห็นนางนับนิ้วจับยามสามตา* แล้วได้โชคหล่นทับอีกทั้งยังไม่ได้มือภินิหารขนาดไปถ่ายหนังที่ใด ที่นั่นก็มีฝนตกด้วยเสียหน่อย

เงินวังซูมียังได้ใจ โอกาสหน้าที่จะได้เจอหัวใจคือทีมงานเลี้ยงวสันต์ ถ้าฝ่ายนั้นอยากเจอฉันก็ต้องเป็นทีนั้น ถ้าฉันอยากเอาตัวออกมาให้พ้นก็จำเป็นต้องวางแผนล่วงหน้า ฝ่ายนั้นต้องการเดินทางสว่างก็จำเป็นต้องหยั่งเชิงความตื่นลึกของฉันแต่เนิ่นๆ จะได้ออกกระบวนท่าถูก

งานเลี้ยงวสันต์จะจัดในอีกสองวัน ฉันอุตส่าห์ได้ออกจากบ้านทั้งที่ไม่มาเวลานี้จะมาเวลาไหน คุณหนูอย่างฉันแสนจะสูงส่ง ฝ่ายนั้นอาจ

* จับยามสามตา คือชื่อวิธีจับยามของหมอดู ใช้นับตามหลักสามหลัก คืออาทิตย์ จันทร์ และอังคารเวียนกันไป

เอี่ยมไม่ถึง นี่ก็ไม่ใช่ทำให้องค์ชายเจ็ดหน้าเป็นตุ่มระคายสลายตาคน
แล้วหรือไง ที่นี้ก็ได้แต่ฟังคนแอบซุบซิบนินทาแล้ว

เอาใจเขามาใส่ใจเรา หลิวอิงคนนั้นเป็นถึงนางเอกนิยายเรื่อง
ตำนานหลิวอิง จะต้องเป็นคนฉลาดที่แพ้งั้นอยู่แค่นิดเดียวอย่างแน่นอน'

ระบบหัวเราะหะๆ คำพูดประโยคสุดท้ายนี้ไม่เห็นจำเป็นต้อง
พูดจริงๆ

'ส่วนเกมู๋เจิง ฉันก็แค่เมตตาให้คำชี้แนะแก่สาวน้อยหลงทาง
คนหนึ่งเท่านั้นเอง! ถ้านางสมหวังก็ควรหลอรูปรทองเคราพีให้ฉันแล้ว
กราบไหว้ทุกวันถึงจะนับว่าจริงใจ...นี่ ระบบ...ระบบ...ทำไมคุณไม่พูด
อะไรแล้วละ'

เงินวังซู่สายศีระะ ระบบนี้แย่มากจริงๆ ไม่ใช่สัญญาณหลุดก็ระบบค้าง

เงินวังซู่ดึงตัวเงินเถียนที่กำลังมึนงงให้ลุกขึ้นเดินออกจากห้องส่วนตัว
อย่างสุ่มๆเยือกเย็น สุดท้ายยังมองได้วี่อวี่นที่อยู่ในห้องตรงข้ามแวบหนึ่ง
เห็นเขาหันหลังให้ประตู ชะงานกวีด้วยท่าทางเรียบร้อยเคร่งขรึมพร้อม
ด้วยหูแดงระเรื่อ

พอนางจากไปแล้วประตูห้องส่วนตัวที่อยู่ติดกันก็พลันถูกเปิดออก

ชายหนุ่มในชุดแพรตัวยาวสีแดงเพลิงเดินออกมา บนระเบียบยังมีลม
พัดปอยผมที่เปียกชื้นและแถบรัดผมสีแดงของเขาให้ปลิวขึ้น

ผู้นี้มีใช้เหยียนเจี๋ยแล้วจะเป็นผู้ใด

เหยียนเจี๋ยมองชายกระโปรงของเงินวังซู่ตรงมุมทางเลี้ยวพลาง
ลูบริมฝีปาก "ไปกันเถอะ พวกบัณฑิตส่งเสียงจ๊อกแจ้กจอแจจนหู
ไม่ต่างจากเปิดในบ่อ ทำช้าปวดหัว"

จินฉานผู้เป็นบ่าวชายได้ยินก็รีบถามว่า "ผมของท่านยังไม่แห้งเลย ออกไปตากลมจะดีหรือขอรับ"

เหียนเจี๋ยแค้นเสียงที่หนึ่งอย่างไม่แสบสนใจ กระซอกดอกไม้ ในกระถางบนระเบียงออกมาถึงหนึ่งแล้วเหวี่ยงไปมาในมือ ก่อนสาวทำยาว เดินลงชั้นล่างตามคนที่เพิ่งจะออกไปจากห้องข้างๆ อย่างว่องไว

"พี่หญิงรอง พวกเราเรียกคนจากร้านผ้าให้นำผ้ามาส่งให้เสื้อวันอื่น จะดีกว่า วันนี้นักลับจวนกันก่อน เกรงว่าท่านย่าคงรอจนร้อนใจแล้ว" ฉินเถียน ขึ้นรถม้าพลางพูดอย่างระมัดระวัง

เงินวังซูยิ้มพร้อมพยักหน้า เลื่อนสายตากลับไปมองก็เห็นเหียนเจี๋ย เอนตัวกึ่งพิงประตูร้านน้ำชา มองนางด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม เส้นผมและขนตาล้วนยังขึ้นละของน้ำ ประหนึ่งว่าเพิ่งอาบน้ำเสร็จอย่างไร อย่างนั้น

อยู่ไกลปานนี้เงินวังซูยังรู้สึกว่ตนเองได้กลิ่นหอมของน้ำดอกไม้ ช่างงามล้ำเลิศที่สุดในปฐพีจริงๆ

หากมิใช่ยังไม่ถึงเวลาเงินวังซูก็อยากจะเอื้อมมือไปลาหมึกไปคว้าตัว คนผู้นี้มา...แค่ๆ นางแค่คิดก็อดจะถ่มน้ำลายใส่ตนเองไม่ได้แล้ว แม้แต่ เสร็จฉานยังมีความคิดสับสนไม่ได้จริงๆ!

ในหัวเงินวังซูนั้นแสดงท่าทีคุกคามไปถึงไหนต่อไหน ทว่ากลับ ไม่แสดงออกมาทางสีหน้าเลยแม้แต่หน่อย ทำประหนึ่งว่ามองไม่เห็น เหียนเจี๋ย นางช่วยดันตัวฉินเถียนเล็กน้อย "ก็ได้ มีเวลาอีกมาก ยังไม่ต้อง รีบร้อน"

เงินวังซูพูดพลางแสวงทำเป็นเยือกเย็น ขึ้นรถม้าโดยมีมู่จินประคอง รถม้าเพิ่งจะออกตัวได้ไม่กี่ก้าวท่าทางอ่อนหวานนุ่มนวลของเงินวังซู

ก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย นางไม่ได้อยากจะว่าหรือคะ แต่รถม้านี้สะเทือนแรงเกินไปแล้วจริงๆ หากมันอ้อมเมืองหลินอันนางก็หวังยิ่งว่าตนเองคงจะได้สมองกระแทบกระเทือนเป็นแน่

มินาสตรี้ชั้นสูงถึงมีไม่กี่คนที่อวบอ้อม โคลงเคลงทุกวันเนื้อจะยังเก็บไว้ตรงที่ใดได้

เมื่อวานนางเพิ่งทะลุเข้ามาในนิยายเรื่องนี้ ในหัวมีเรื่องให้คิดเยอะ ยังไม่ทันได้ใส่ใจ บัดนี้ผ่อนคลายลงบ้างแล้วก็ถึงกับรู้สึกผิดที่ผิดทางไปหมดทุกอย่าง

กว่าจะได้ลงจากรถม้าเงินวังชุดต้องสะกดกลั้นความอยากสะบัดแขนสะบัดขาเอาไว้ แล้วเดินไปยังเรือนของสุหยินผู้เฒ่าเงินเป็นเพื่อนเงินเถียน ครั้นเข้ามาในเรือนก็รู้สึกว่สายตาร้อนแรงกลุ่มหนึ่งพุ่งมาหา

เงินวังชุดไม่ได้ที่จะถอยหลังก้าวหนึ่งไปยืนอยู่หลังเงินเถียน เป็นไปตามคาด นับแต่โบราณจวบจนปัจจุบันไม่มีใครไม่ชอบซุบซิบนิินทา

พวกนางยังไม่ทันกล่าวสิ่งใด สุหยินผู้เฒ่าเงินก็กวักมือเรียกแล้ว "เร็วเข้า เถียนเออร์เจ้ารีบเล่ามา ได้ว่อ้อวันผู้้นั้นใช้ได้หรือไม่"

เงินเถียนเหมือนเป็นก้อนแป้งที่ตกลงในตลับชาดามีมีผิด ผิดพรรณนางแดงไปทั้งตัวแล้ว กระอักกระอ่วนจนนิ้วเท้าแทบจะจิกพื้นเป็นรู "ก็...ก็...ก็พอ...พอใช้ได้เจ้าคะ..."

คนในห้องได้ยินต่างก็หัวเราะว่าขึ้นมามากอย่างเข้าอกเข้าใจ

เงินวังชุดกระตุกมุปาก ก่อนหาที่นั่งลงตรงปลายสุดอย่างเงิบเงียบ ประหนึ่งล่องหน

นางได้เสียสละใหญ่หลวงเพื่อเหยียนเจวีย รอได้ถอนหมั้น นางก็นึกภาพได้เลยว่แสงเลเซอร์ทะลุทะลวงในดวงตาของคนกลุ่มนี้จะต้อง

เล็งมาที่นางเป็นคนถัดไป ช่างชวนให้คนชนหัวลูกเสียนี้กระไร

นับจากที่นั่งตำแหน่งหลักไถ่ลงมา ผู้ที่นั่งอยู่ตรงกลางคือฮุยฮิน ผู้เฒ่าเงินที่ท่าทางดูเคร่งครัดยิ่งกว่าเมื่อวาน แต่กลับกำลังมองเงินเถียนอย่างเปี่ยมด้วยความรักใคร่เมตตา

หลี่ซือมารดาของเงินวังซู่ยังยืนกุมมืออยู่ทางซ้ายมือของนาง สตรีที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามหลี่ซือสวมเสื้อตัวแคบแขนเล็ก บนหน้าผากมีหยาดเหงื่อมองปราดเดียวก็เห็นเงินวังซู่ที่คิดจะหลบหาความสงบ

"เออละๆ เห็นเถียนเอ๋อร์ชินอายุแล้ว วังซู่เจ้ามาเล่าที่ว่าบุรุษแซ่ได้ ผู้ นั้นเป็นอย่างไรกันแน่ หากใช้ไม่ได้ก็ให้เถียนเอ๋อร์ไปพบหลานชายของข้า แม้จะเป็นทหาร แต่ก็เคยร่ำเรียนตำรามาบ้าง"

สตรีนางนี้คืออาสะไม้สามของเงินวังซู่ แซ่เจียน นามผู้ทรง

จะว่าไปฮุยฮินผู้เฒ่าเงินให้กำเนิดบุตรชายสี่คน แต่ละคนล้วนมีวิชาความรู้ดี แต่หากกล่าวถึงผู้มีความรู้ทั้งปุ่นนี้ก็เพียงเงินชิงชินบุตรชายคนที่สามเพียงผู้เดียว ขณะเมืองหลวงประสบภัยในครานั้นเงินชิงชินอยู่ระหว่างทำภารกิจที่อื่นและได้ขาดการติดต่อไปนับแต่นั้น พริบตาเดียวก็ผ่านมาสิบกว่าปีแล้ว

เจียนผู้ทรงอยู่กับบุตรชายผู้เดียวนามเงินฉางอวิน มิได้แต่งงานใหม่สำหรับในบรรดาสะไม้ของสกุลเงินมีนางผู้เดียวที่มาจากตระกูลแม่ทัพ

เงินวังซู่กระแอมกระไอให้คอโล่ง "อาสะไม้สามตีคลี* คราวหน้าต้องอย่าลืมเรียกข้าด้วยนะเจ้าคะ มิเช่นนั้นข้าจะจำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้นเช่นกัน"

เจียนผู้ทรงหัวเราะร่วน "ข้าน่าจะอยากจะเรียกเจ้าด้วย แต่เกรงว่า

* ตีคลี คือกิจกรรมการชกมวยใช้ค้อนไม้ด้ามยาวตีลูกบอลแข็งขนาดเล็กผ่านประตูของทีมตรงข้าม

แม่ของเจ้าคงได้ทุบซ้ำตาย"

คนในห้องต่างหวัหระขึ้นม่ออีกครั้ง

"ไต้ว้จิ้นซื่อผู้นั้นหน้าตาเข้าที่ พอเห็นอาเถียนก็หนูแดง ขณะพวกเข้าจากมา เขายังแสรังทำเป็นชมงานก็เข้าเห็นมือเขาสั่นเสียจนร้อนแบ่งผัดหน้าให้อาเถียนได้แล้ว..."

คราวนี้ไม่เพียงเขียนผู้ทรง แม้แต่ฮุยฮินผู้เฒ่าเงินก็ยังหวัหระขึ้นม่อ "นางเด็กผู้นี้...นางเด็กผู้นี้เนะ...เถียนเอ๋อร์ไม่ต้องกลัว ทุบนางเลย มียาปกป้องเจ้าอยู่"

เงินวังซูรีบแสรังทำเป็นกลัว จับตัวสตรีที่นั่งอยู่ถัดจากหลี่ซื่อไว้ "พี่สะใภ้ช่วยซ้ำด้วย!"

พี่สะใภ้ผู้นี้ของนางมีนามว่าเหยาจื่อเหวิน เพิ่งจะแต่งเข้ามาในจวนได้ไม่นานนัก เห็นเงินวังซูเฝ้าหาที่รีบโอบนางไว้ ก่อนจะหวัหระจนหน้าแดง หลี่ซื่อเห็นพวกนางหยอกล้อกันเสียสนุกสนานก็ตบหลังนางเบาๆ "พอแล้วๆ อยู่ข้างนอกก็ดูสุขุมดี ไฉนอยู่ในจวนกลับทำตัวเหมือนเด็กกอมมือไปได้"

เงินวังซูแลบลิ้น "มีท่านย่า ท่านแม่ อาสะใภ้สาม และพี่สะใภ้ออยู่ซ้ำมิใช่เป็นเด็กกอมมือหรือไร"

หลี่ซื่อคิดว่าอีกไม่นานนางก็ต้องแต่งงานกับองค์ชายเจ็ดแล้ว เบ้าตาจึงแดงเรื่อ แต่ปากกลับกล่าวว่า "ไม่รู้จักอาย เทียบเชิญงานเลี้ยงวสันต์แม่ให้เข้าไปแล้ว จดหมายจากทางสกุลไต้ว้ก็ส่งมาแล้ว บอกว่าพอใจเถียนเอ๋อร์มาก สองวันนั้นแม่จะต้องจัดการเรื่องนี้ งานเลี้ยงวสันต์นั้นให้อาสะใภ้สามของเจ้าไปเป็นเพื่อนเจ้าแล้วกัน แม่สั่งให้คนตัดชุดใหม่ให้เจ้าและสั่งให้ไปซื้อน้ำกลับไปให้แล้ว"

10

"เร็วปานนี้เชียว? สกุลได้ว่าจะใจร้อนเกินไปหน่อยแล้ว อาเถียนของเราเพิ่งจะได้พบหน้าเขาคนเดียวเอง"

เงินวังชูถอนหายใจเล็กน้อย เมื่อวานนางเพิ่งจะได้ยินชื่อได้ว้ออวิน แต่แค่กะปริบตา ก็จะหมั่นหมายกันแล้ว

หลี่ซือมองเงินวังชูอย่างดำหนิปราดหนึ่ง "เจ้าเด็กคนนี้ เจ้าคิดว่าเป็นการเล่นขายของ แค่นี้เลือกเขามาส่งๆ หรือไร คุณชายโตผู้นี้ท่านยาเจ้าดูมาเป็นปีแล้ว ไม่ว่าอุปนิสัยหรือชาติตระกูลล้วนผ่านการเลือกเฟ้นมาอย่างดี วันนี้ให้เถียนเอ๋อร์ออกจากจวนไป ก็เพื่อจะดูว่าเด็กสองคนถูกตาต้องใจกันหรือไม่"

เงินวังชูแลบลิ้น ผู้ที่ดูคนแค่หน้าตามีแค่นางคนเดียวจริงๆ

หลี่ซือพูดพลางมองเงินวังชูแล้วก็อดจะเศร้าใจขึ้นมาอีกไม่ได้

สูญเงินผู้เฒ่าเงินรักและเอ็นดูเงินเถียนมากจริงๆ

แม้บิดามารดาของเงินเถียนจะสิ้นใจไปแล้วทั้งคู่ แต่น้ำชาของนาง ก็เป็นขุนนางในเมืองหลินอัน มิได้นับว่าไร้ที่พึ่งพิง ปีก่อนน้ำชาสกุลจาง เคยมาสู่ขอเงินเถียนให้บุตรชายคนเดียวของเขา การเกี้ยวพาราสีเป็นญาติ อีกชั้นนี้เดิมทีก็เป็นเรื่องดี ทว่าสูญหนี้ผู้เฒ่าเงินกลับปฏิเสธไป

บอกว่าภรรยาของน้ำชาหรือน้ำสะไ้สกุลจางผู้นั้นเป็นคนร้ายกาจ เงินเถียนร่างกายอ่อนแอ สกุลจางมีผู้สืบทอดเพียงคนเดียวก็เลยอยาก รับมีทายาทสืบสกุลต่อโดยเร็ววัน ยามเป็นหลานสาวมีค่าให้รักใคร่เอ็นดู แต่ครั้นเป็นสะไ้ก็ก็เป็นคนละเรื่องกันแล้ว

แม้จะหันมาเลือกสกุลได้ว่ สกุลจางก็ยังคงเป็นที่พึงได้ คนสกุลเดิม ร้ายกาจย่อมจะมีข้อเสีย แต่เป็นข้อดีแล้ว

นางเองก็ได้คิดคำนวณให้เงินวังซู่อย่างรอบคอบแล้วเช่นกัน ทว่า ส่องเต้ที่น่าหลงเป็นพันแผลกลับ...

เงินวังซู่ถูกสายตาแฝงแวควับแค้นใจของอีกฝ่ายมองจนหลุกหลู๋ นางรู้สึกได้เลยทีเดียวยว่ถ้าหลี่ซือฝีกวิชามีดบินของเสี่ยวหลี่* ที่สืบทอด มาจากบรรพบุรุษสกุลหลี่ ป่านนี้อาจจะลงมือเชือดส่องเต้ไปแล้ว!

"ท่านแม่ เช่นนั้นข้าขอตัวไปลองซู่ตก่อนนะเจ้าคะ หากไม่พอดีตัว แก่ไขเร็วหน่อยก็ยังพอทัน" นางพุดพลางรีบพามู่จิ้นถอยออกไป ครั้นแล้ว ก็พรวลมหายใจออกมายาวๆ

ในจวนพากันยุ่งวุ่นวายเพราะเรื่องของเงินเถียน

เงินวังซู่หมกตัวอยู่ในหอบเล็กของตนเอง รื้อค้นความทรงจำก่อนหน้านี้

* วิชามีดบินของเสี่ยวหลี่ เป็นวิชามีดบินของหลี่ส่วินฮวน (ลิ้มฮวง) ปรากฏในนิยายชุดฤทธิ์มีดสั้นซึ่งเป็น นิยายกำลังภายในเรื่องดังอันดับต้นๆ ของโกวเล้งที่เน้นอารมณ์ความรู้สึกเป็นหลัก มีปรัชญาชีวิตและคำคม แฝงอยู่มากมาย

ของเงินวังซูเข้าไปเข้ามา ทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้รอบหนึ่ง จากนั้นพอว่างก็ไปทำงานเลี้ยงवंสันต์

"มารดาเจ้าขอบสีสันเรียบๆ สะอาดตาเองก็ช่างเถอะ ไฉนจึงยึดเยื้อดเสื้อผ้าสีบัวบานนี้มาให้เจ้าด้วย หากรู้ก่อน ข้าจะหยิบผ้าแพรสีชมพูดอกให้ถึง* ที่ข้าเพิ่งได้มาใหม่ผืนนั้นมาตัดชุดให้เจ้าแล้ว คนบนโลกล้วนสอพลอผู้สูงกว่า เหยียบย่ำผู้ต่ำกว่า ถ้าท่านปู่ของเจ้ายังอยู่พวกเราย่อมมีฐานะสูงส่งบริสุทธิ์ บัดนี้ถึงจะไม่มีท่านปู่ของเจ้าแล้วก็ห้ามปล่อยให้ผู้อื่นมาหาว่าเจ้าขอมขอได้"

อาสะไ้สามเขียนผู้ทรงมีรูปโฉมงามพริ้งเพริด แตกต่างจากชาวต้าเจินส่วนใหญ่ที่ชมชอบความหรูหราอันเรียบสะอาดตาไม่ฉูดฉาด นางมักจะแต่งกายด้วยสีสันสวยสดงดงามเป็นนิจ สามีของนางหายตัวไปในสมัยบ้านเมืองมีสงคราม เป็นไปได้สูงว่าชีวิตจะหาไม่ไปแล้ว

นางเป็นม่าย ถูกคนหยามหยันไม่น้อย แต่ไม่ว่าผีปากนั้นจะคมเพียงไรตาของเขียนผู้ทรงก็ไม่เคยกะพริบแม้แต่ครั้งเดียว ยังคงปฏิบัติตัวเป็นปกติของตนเองเช่นเดิม

ก่อนหน้านี้ฐูหยินผู้เฒ่าเงินได้เตือนนางทั้งในที่ลับทั้งในที่แจ้งหลายคำ แต่หลายปีมานี้นางก็ไม่เคยแต่งงานใหม่และไม่เคยไปพัวพันกับบุรุษอื่น แม้แต่น้อยนิด นานวันเข้าจึงปล่อยไปตามใจนาง

เงินวังซูหยิบปิ่นระย้าทองอันหนึ่งในกล่องเครื่องประดับมาปักบนศีรษะ ก่อนเช็ดคั่นช่องทองแดงอย่างเอาเป็นเอาตาย

เดิมทีนางอยากจะทำแฉกหักชะง่อนยอดในการแปลงโฉมของราชินีจวจเงิน กลับคิดไม่ถึงถึงเลยว่าจะถูกคั่นช่องหูฯ อันหนึ่งทำให้ล้มเหลว...

* ไผ่ถึง เป็นพืชที่อยู่ในตระกูลแอปเปิ้ล มีชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า Malus spectabilis ดอกมีสีขาวและชมพู ผลมีสีเหลือง

คั่นช่องเซ่นนี้จะไปส่องเห็นอะไรได้ ซีซือ* กับจ่งอู่เยียน** มาส่องด้วยกันยังแยกไม่ออกเลยว่าใครเป็นใคร!

"งานเลี้ยงวสันต์นี้จัดขึ้นเพื่อให้คุณชายเหียนเล็กลงฮยิน หลานสาวของท่านมีโฉมงามออกปานนี้ หากไปแย่งความสนใจของผู้อื่น ทำให้สตรีนางอื่นอับอายจนกระโดดลงทะเลสาบขึ้นมาคงได้ถูกคนไล่ออกมาเป็นแน่แท้"

เหียนฝูหรงได้ยีนกัหัวเราะลั่น "เจ้านับว่าคิดตกได้เสียที่ พักก่อนเห็นเจ้าเอาแต่ถอนหายใจทุกวี่วัน ข้าล่ะอยากจะทบทวนเรียกสติเจ้านัก เจ้าทุกขีใจจนตรอมตรม นอกจากคนในสกุลเงินนี้ที่ส่งสารเจ้า ผู้อื่นมีแต่จะหัวเราะเยาะเจ้า อาสะไ้สามเป็นคนไม่ละเอียดอ่อน พูดจาไม่เป็นเอาเป็นว่าหมายความว่าทำนองนั้น ไปกันเถอะ ไหนๆ ก็ได้อันสิ่งสิบบัญขององค์ชายเจ็ดมาแล้ว พวกเราก็ไปเปิดหูเปิดตากันหน่อยว่าจวนสู่กัวงนี่เป็นภูเขาเงินภูเขาทองหรือเป็นถ้ำเสือรังหมาป่า*** อะไรกันแน่"

เงินวังซูพยักหน้า ในใจกลับนึกรำพึง

ดูจากไม่กี่วันที่อยู่ด้วยกันมานี้ แม้คนสกุลเงินจะให้ความสำคัญกับศักดิ์ศรีหน้าตาและขนบธรรมเนียมประเพณี แต่ความรักใคร่เอ็นดูที่มีต่อเงินวังซูก็เป็นของจริงแท้แน่นอน ทุกคนจึงต่างไม่พอใจกับเรื่องการแต่งงานนี้เช่นกัน เงินวังซูอยากขอถอนหมั้น ฮยินผู้เฒ่าเงินเองก็มีใช้คนหัวโบราณ

ทว่าในนิยายพอเกิดเรื่องในป่าท้อแล้วคนสกุลเงินล้วนรู้ว่องค์ชายเจ็ดฝากฝังสิ่งใดมิได้ ไฉนกลับไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ หลัวอิงเข้าจวนนำไปแล้ว

* ซีซือ (ซีซี) คือหนึ่งในสี่ยอดหญิงงามของประเทศจีน ได้ถูกเปรียบเปรยความงามว่า 'มัจฉาจวนวารี' เนื่องจากในนิทานพื้นบ้านได้เล่าว่าวันหนึ่งซีซือไปพอกค้าขายยังริมลำธาร เมื่อเหล่าปลาในลำธารได้เห็นรูปโฉมของนางก็ถึงกับตะลึง ความงามของนางทำให้ฝูงปลาถึงกับจมลงไปในน้ำโดยไม่รู้ตัว บางตัวก็ถึงกับหมดเรี่ยวแรงปล่อยให้สายน้ำพัดจนไปชนกับโขดหิน

** จ่งอู่เยียน คือหนึ่งในสี่ยอดหญิงอัมปลักษณ์ของจีน

*** ถ้ำเสือรังหมาป่า หมายถึงสถานที่ที่อันตรายมาก

เงินวังชู้ก็ยังคงต้องแต่งงานตามเข้าไปเช่นเดิม

แน่นอนว่าเป็นไปได้เช่นกันที่ในเรื่องจะมีเหตุการณ์ช่วงนี้แต่ระบบขยะไม่ได้แสดงชีวิตอันน่าสงสารของตัวร้ายอันดับสองให้เห็นเท่านั้นเอง

จวนผู้กั้วงอยู่ห่างจากวังหลวงเพียงก้าวเดียว

ตรอกทั้งเส้นมีประตูแดงเปิดอยู่บานเดียว มีเพียงครอบครัวเดียวอาศัยอยู่

ที่หน้าประตูนั้นมีรูปปั้นเทพสงครามสูงสามช่วงตัวคนตั้งอยู่ เรียกได้ว่าน่าเกรงขามถึงขีดสุด

เงินวังชู้แหงนหน้าพิณิจดูอย่างละเอียด เทพสงครามนั้นมีรูปร่างกำยำล่ำสัน หลังหนาเอวคอด ตัวราวกับลิงยักษ์ หน้าราวกับจางเหย* คาดว่าถูกตำหนานเล่าซานผิดเพี้ยนไปจนมารดาบังเกิดเกล้ายังจำไม่ได้

ดูจากใบหน้านามดุจภูตพรายของเหียนเจวี่ย ผู้กั้วงก็น่าจะรูปร่างไม่หยอก

คนมากันไม่น้อย รถม้าต้องรออยู่ครู่หนึ่งกว่าจะมาถึงหน้าประตูได้ เงินวังชู้กับเหียนฝูหรงลงจากรถม้าแล้วก็มีบ่าวหญิงสูงวัยมานำทาง และมีบ่าวชายมาพาคนขับรถม้านำรถม้าไปจอด

เนื่องจากเป็นงานเลี้ยงวสันตที่อุทยานของผู้กั้วงจัดขึ้น ผู้มาส่วนใหญ่จึงล้วนเป็นสตรี มีบุรุษเพียงไม่กี่คน มิใช่เชื้อพระวงศ์ก็เป็นผู้ที่มาดูตัวเป็นเพื่อนพี่สาวน้องสาวของตน

"องค์ชายเจ็ดทรงสนทนากับคุณชายของพวกเรา จึงเสด็จมาถึงแต่เนิ่นๆ แล้ว คุณหนูรองเงินเดินระวังด้วยนะเจ้าคะ จวนใหญ่เกินไป

* จางเหย คือตัวละครเดียวจากวรรณกรรมจีนอิงประวัติศาสตร์เรื่องสามก๊ก ถูกบรรยายว่าหน้าดำและดูดุร้าย

จะสร้างระเบียบให้ทั่วก็สิ้นเปลืองเกินเหตุ จึงได้ใช้การปูแผ่นศิลาเขียว* ไว้ทุกกระยะก้าวเว้นก้าว ผู้มาที่นั่นแรกโดยมากจะเดินไม่ชิน"

เงินวังซู่สินหันไม่เปลี่ยนมองบ่าวหญิงสูงวัยผู้นำทางอย่างเหยียดหยาม
แวบหนึ่ง

หน้าใหญ่เสียจริง อวดอยู่ได้! ทางง่าย ๆ พรรคนี้ในสวนสาธารณะ
ที่ไหนไม่มีบ้าง เด็กน้อยเอามาใช้เล่นตั้งเต่อกกำลังกายยังรังเกียจว่า
น่าเกลียดเลย ภาควงมิไจอะไรปานนั้น!

"อืม ไม่ชินอยู่บ้างจริง ๆ ข้าอยู่จนนั่งแต่เกี้ยว"

เงินวังซู่ตบกลับไปเฉิบๆ บ่าวหญิงสูงวัยผู้นำทางก็ไม่ปริปากแล้ว
นางต้องการเล่นบทกุลสตรีมิได้คิดจะเล่นบทเป็นกระโดนท้องพระโรง
เงินวังซู่มองไปรอบๆ เห็นสตรีจากตระกูลอื่นล้วนเดินเท้าเหมือนกัน
จึงหยุดแผลงฤทธิ์

เห็นที่จวนอยู่กว้างนี้คงมิได้เจาะจงเพ่งเล็งนาง เพียงแต่มินิสัยแหย่
เช่นนี้อยู่แล้ว มิน่าเหยียนเจวียตัวร้ายถึงได้ตายไว แต่การโอดทวง
ปูแผ่นศิลาเขียวนี้ก็ไม่ว่าล่วงเกินคนอย่างจับต้องไม่ได้ไปมากนัก
เพียงใดแล้ว

จวนอยู่กว้างใหญ่มากจริงๆ นางใช้เวลาเดินครู่ใหญ่กว่าจะมาถึง
สวนดอกไม้

อยู่กว้างฮูหยินสวมกระโปรงยาวสีม่วงปักดิ้นเงิน ดูมีอายุราวสามสี่สิบปี
รูปโฉมธรรมดา แต่ยังนับว่าดูเป็นมิตร นางกำลังจับมือเงินสี่ผิง ไม่รู้คุย
เรื่องใดกันอยู่ ที่ด้านข้างนางมีคนรายล้อมอยู่วงใหญ่

เงินวังซู่เห็นแล้วก็ยกมุมปาก ดีมาก คนคุ้นเคยทั้งที่ควรเจอและ

* แผ่นศิลาเขียว เป็นหินสีเขียวอมเทา มีมากในประเทศจีนและญี่ปุ่น มีลักษณะพิเศษคือเมื่อขูดขึ้นมาใหม่ๆ
เนื้อจะยังอ่อน สามารถแกะสลักได้ง่าย ส่วนใหญ่ใช้ทำกระเบื้องปูพื้นและหลังคาในสวน

ไม่ควรเจอลั้วกันถั่วหน้าแล้ว

องค์ชายเจ็ดทอดสายตามองเห็นเงินวังชูก็พยักหน้าเล็กน้อย ส่วน
เกามูเจิ้งนั้นเป็นหน้าหนี แสร้งทำเป็นไม่เห็นนาง

เงินวังชูยิ้มตอบกลับไปเสร็จแล้วก็มองไปยังเหยียนเจวีย

นางเห็นเพียงเขายืนพิงอยู่ที่มุมหนึ่งของศาลา ใบหน้าคล้ายยิ้ม
คล้ายไม่ยิ้มอยู่ตรงนั้น จับจี๋หยกพกในมือเล่น เกิดเสียงดังเป๊าะ เหมือน
มิได้ออกแรงเท่าไร แต่จี๋หยกนั้นก็หักเป็นสองท่อนแล้ว

เหยียนเจวียมองซ้ายมองขวา ก่อนโยนจี๋หยกกลับเข้าในแขนเสื้อ
ด้วยสีหน้าสงบเยือกเย็น

เงินวังชูดีใจขึ้นมาในทันที เหยียนเจวียผู้นี้ตีบทคงงามไร้สมอง
แตกกระจุก

นี่เห็นได้ว่าวันหน้านางต้องหาเงินให้เก่งเข้าไป มีเช่นนั้นคงเลี้ยง
ปีศาจน้อยจอมล้างผลาญไม่ไหว

11

ความคิดในหัวเงินวังชูแล่นเร็วรี่ไปถึงไหนต่อไหนแล้ว แต่กลับมิได้
เผยออกมาทางสีหน้า เดินตามอาสะไ้สามเขียนผู้หรงไปหาสู่กัวงงสุหยิน
ผู้นั้นอย่างสง่าผ่าเผย

มาร่วมงานเลี้ยงวสันต์ไม่มีเหตุผลที่จะไม่ไปทักทายเจ้าภาพก่อน

"เคยได้ยินชื่อเสียงอันดั่งามของคุณหนุรองเงินมานานแล้ว วันนี้
ได้พบ มีรูปโฉมกิริยามารยาทเหมาะสมอย่างทีคิดไว้จริงๆ มิรู้เหมือนกัน
ว่าเจ๊วยเอ๋อรัชของข้าจะมีบุญวาสนาเช่นเดียวกับองค์ชายเจ็ดหรือไม่"
สู่กัวงงสุหยินเอ่ย

สกุลเงินเป็นตระกูลบัณฑิตเก่าแก่ สกุลเหียนเป็นตระกูลแม่ทัพ
ที่เฟื่องเฟื่องฟู เมื่อก่อนอยู่กันคนละโลก แม้แต่ชมบุปผายังไม่ชอบไป
ที่เดียวกันด้วยเกรงว่าเห็นกันแล้วจะเหม็นน้ำหน้า

ฉะนั้นจึงเป็นครั้งแรกที่เงินวังชูได้พบสู่กัวงงสุหยินจริงๆ

เงินวังชูหน้าแดงน้อยๆ คารวะสู่กั้วกงสุหยิน "สุหยินชมเกินไปแล้ว คุณชายเหียนเป็นผู้ทรงความรู้ความสามารถ สุหยินจะต้องไม่ผิดหวัง อย่างแน่นอนเจ้าค่ะ"

สู่กั้วกงสุหยินปิดปากหัวเราะขึ้นมาทันที "มาเยื่อนจนเข้าแล้วก็ ทำตัวให้เหมือนอยู่บ้าน ไม่ต้องระวังตัวจนเกินไป ไปหาคนรู้จัก ดื่มชา ชมบุปผาด้วยกันตามสบาย หากมีสิ่งใดติดขัดก็มาบอกข้าได้เต็มที"

เงินวังชู้ยมพลางกล่าวขอบคุณ เสร็จแล้วจึงไปหาที่ที่ไม่สะอูดตาค้างลงด้วยกันกับเจียนผู้ทรง

นางหมั้นหมายแล้ว วันนี้แค่มาเป็นตัวประกอบให้งาน ทั้งยังเป็น ว่าที่พระชายาองค์ชายเจ็ด ขอเพียงสู่กั้วกงสุหยินมิได้โง่เขลา ก็จะต้อง ปฏิบัติตนางอย่างเป็นมิตร ไม่มีความจำเป็นต้องเล่นอุบายขัดขวาง

เจียนผู้ทรงนั่งลงแล้วก็คิดว่าเมล็ดแตงขึ้นมากำหนึ่งก่อนลดเสียง กล่าวทันที "วันหน้าเจ้าแต่งงานออกไปแล้วก็ต้องไปมาหาสู่กับพวกเขา บ่อยครั้ง อาสะไ้สามจะแนะนำให้เจ้ารู้จัก สู่กั้วกงสุหยินนี้มีแซว่าคู่ นามว่าหงซวง นางเป็นบุตรสาวที่เกิดจากอนุของอู่เจียงหัวหน้าตุลาการ แห่งศาลต่ำลี้ คิดไม่ถึงว่าจะมีวาสนาขนาดได้เป็นสุหยินของกั้วกง นึกถึง ตอนกระนั้น นางเคยถูกโจรภูเขาลักพาตัวไปด้วย"

เงินวังชูประหลาดใจจนเกือบจะส่งเมล็ดแตงเข้าจมูกแทนปาก แม่สามีในอนาคตผู้นี้ของนางมีชีวิตประหลาดอัศจรรย์ปานนี้ นี่นาง เป็นนางเอกหรือ!

เจียนผู้ทรงโยนเมล็ดแตงทิ้ง คำว่าเมล็ดเหอเถา* มาเมล็ดหนึ่ง ใช้ มือเปล่าแกะเปลือกกิน "เจ้าคิดถูกแล้ว ก็ถูกสู่กั้วกงเหียนหลินในเวลานั้น

* เหอเถา หมายถึงวอลนัท

ลักพาตัวไปนั่นละ ปัจจุบันไม่มีใครกล้าเอ่ยถึง แต่ตอนนั้นเป็นข่าว
ครึกโครมทีเดียว"

นางพุดพลางบ๊วยปากไปทางหนุ่มน้อยในเสื้อตัวยาวสีน้ำเงินไพลิน
เด็กผู้นั้นดูมีอายุราวสิบสี่สิบห้าปี ใบหน้ากลมๆ ยังมีแก้มยุ้ยอยู่บ้าง
ดูละม้ายคล้ายกับผู้กำวงสูหยินอยู่ถึงแปดส่วน

"ผู้ที่มิบุตรชายสองคน คนหนึ่งติดตามผู้กำวงไปด้านทิศตะวันออก
ด้านซ้ายแดน นามว่าเหยียนจิ้น ส่วนอีกคนก็คือหนุ่มน้อยผู้นี้ นามว่า
เหยียนอวี่ เล่าเรียนอยู่ในสำนักศึกษาเดียวกับน้องชายเจ้า"

นี่คือน้องสามมีที่แม่สามให้กำเนิดในภายหลัง วันหน้าไม่ว่า
อาจจะต้องกำจัดทั้งหมด ต้องจำไว้ให้แม่นก่อน เพราะหากตัวร้ายฆ่าผิดคน
ก็ไม่น่าเกรงขามแล้ว

เฉียนฝูทรงชี้คนที่นางรู้จักให้เงินวังซูดุอีกหลายคน...พุดจนคอแห้ง
ถึงค่อยกล่าวว่า "เห็นคนที่พุดมากตรงนั้นหรือยัง นั่นคือสูหยินรองตุลาการ
ถึงแห่งศาลต้าหลี่"

เงินวังซูดี้กักขึ้นมาแล้ว มีสูหยินรองตุลาการถึงอยู่ เช่นนั้นก็ควรมี
หลิวอิงผู้เป็นนางเอกอยู่ด้วยจึงจะถูก นางคิดพลางมองไปตามสายตาของ
เฉียนฝูทรง เป็นไปตามคาด มองเห็นที่ด้านข้างสูหยินรองตุลาการถึง
มีหญิงสาวที่แต่งกายเหมือนต้นหอมสีเขียวนางหนึ่งยืนอยู่จริงๆ

วันนั้นที่ป่าทำอนางมองเห็นแค่เพียงแผ่นหลังของหลิวอิงซึ่งดูเล็ก
อ่อนแอยิ่งยวดเหมือนเป็นหญิงสาวผู้อ่อนหวานจากทางใต้ จึงได้คิด
เปรียบนางเป็นดอกไม้ขาว* อันงดงามหยาดเยิ้ม

ทว่าคราวนี้ได้เห็นหน้ากลับชวนให้คนคาดไม่ถึง

* ดอกไม้ขาว เป็นคำเปรียบเปรยถึงหญิงสาวที่ภายนอกดูบริสุทธิ์งดงาม อ่อนแอน่าสงสาร แต่ภายในโหดเหี้ยม
เจ้ามารยา

หลิวอิงไม่เพียงหน้าตาไม่งามหยาดเยี่ยม กลับยังมีความองอาจ
ผึ่งผาย ดูไปแล้วเหมือนเป็นคนวัยหนุ่มสาวที่แยกไม่ออกกว่าเป็นหญิง
หรือชายผู้หนึ่ง

ทว่าใบหน้านั้นดูดีอย่างมาก สันจมูกเล็กแต่โด่ง ปากแดงโดยมิต้อง
แต้มชาด ดวงตาสองข้างทั้งโตทั้งเป็นประกายประหนึ่งมีดวงดาราบรจุ
อยู่เต็ม

ขณะเงินวังชุดคิดถึงคำพรรณนาเหล่านี้ก็อดจะตัวสั่นสะท้านไม่ได้
นี่ต้องเป็นศัพท์สำนวนในนิยายรักเกรตซีที่ระบบบรอกเข้าสมองนาง
อย่างไม่ต้องสงสัย

จะอย่างไรในยุคสมัยนี้คนเป็นนางเอกในดวงตาต้องมีดวงดาว
ซ่อนอยู่กันทั้งนั้น

ไม่เหมือนกับนาง นางรู้ดีว่าในดวงตาตนเองมีดวงอาทิตย์อยู่

เงินวังชุดใจลอยไปประเดี๋ยวเดียว หลิวอิงที่ก่อนหน้านี้ยังยืนอยู่
ข้างกายสุหิณรจนตลุมการถึงก็หายตัวไปแล้ว ในระหว่างนั้นมีเหล่าสตรี
เข้ามาอีกจำนวนมาก แต่ละนางแต่งองค์ทรงเครื่องงามพริ้งเพราราวกับ
เป็นนกยูงหาคู่

เงินวังชุดมองเหียนเจี๋ย เขายังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม จับจี้หยกพกอันหนึ่งเล่น
เสมือนว่าเรื่องที่بيبแตกไปอันหนึ่งก่อนหน้านี้ไม่เคยเกิดขึ้นก็มีปาน

พอเห็นเงินวังชุดมองมาเหียนเจี๋ยกลับยกมุมปากแยมยิ้มบนใบหน้า

เงินวังชุดรีบเก็บสายตากลับมา ในใจพองคาถาชำระใจอย่างรวดเร็ว
อายุสั้นลงแน่ๆ! โชคดีที่นางร่างกายแข็งแรง มิเช่นนั้นก็มีหวังถูกปีศาจจิ้งจอก
ตัวผู้ตนนี้กระชากวิญญาณไปแล้ว!

ไม่เพียงแค่นาง พอเหียนเจี๋ยยิ้มเช่นนั้นบริเวณโดยรอบก็มีหญิงสาว

จำนวนไม่น้อยพากันกระหึ้นกระหือรือขึ้นมา บรรยาภาศจึงเริ่มเดือดพล่านในทันใด

"คุณหนูรอง ชุดของคุณหนูของบ่าวเปื้อนแล้วเจ้าคะ" ผู้ที่พูดเงินวังชูรู้จัก นางก็คือหงไถสาวใช้ข้างกายเงินสี่ฝั่ง "สภาพเหตุการณ์ในวินันนี้ท่านเองก็ได้เห็นแล้ว คุณหนูของบ่าวเกรงว่าคงถูกคนลอบกลั่นเกล้างเข้าแล้ว จึงใคร่ขอให้คุณหนูไปช่วยลักหน้อยเจ้าคะ"

เงินวังชูยังไม่ทันได้ตอบอันใด ฉะนิญฝูหรงก็เอ่ยปากขึ้นก่อนแล้ว "บ่าวทั้งสาวทั้งซรามี่เป็นโขยงยังอุตสาห์เกิดเรื่องอะไรได้อีกหรือ ข้ายังเจาะจงมาเรียกวังชูไปอึก พี่สาวร่วมอุทรของนางเองมิใช่อยู่นี่เ็นกันหรือไร"

หงไถชักจะร้อนใจ "พระชายาองค์ชายสามกำลังเล่นซวงลู* อยู่กับสุหยินท่านอื่น...พวกท่านล้วนเป็นญาติพี่น้องครอบครัวเดียวกัน..."

เงินวังชูยืมพลางลุกขึ้นยืน "อาสะไ้สามนั่งรอก่อนนะเจ้าคะ ข้าไปประเดี๋ยเดียวเดี๋ยวกัมา กินเมล็ดแตงแล้วมือเหนียวอยู่พอดีเชียว ว่าจะไปล้างเสียหน้อย"

ล้อเล่นกันรี ที่นางเปลือ่งสมองไปก่อนหน้านี้ก็มิใช่เพื่อรอละครโรงใหญ่ในวันนี้อ้อไร

บัดนี้ละครสนุกเริ่มโหมโรงแล้ว นางที่เป็นตัวเอกจะไม่ขึ้นเวทีไปดูแลให้ชัดกับตาได้อย่างไรเล่า!

หงไถโล่งใจ "คุณหนูของบ่าวรอท่านอยู่ที่ใต้ต้นชิงชางนั้นเจ้าคะ ชุดเปื้อนแล้ว นางจึงอาายที่จะเดินมา"

เงินวังชูพยักหน้า ก่อนพามูจิ้นเดินไปตามทางเล็กที่มุ่งหน้าไปยัง

* ซวงลู หมายถึงแบ็กแกมมอน (Backgammon) เป็นเกมกระดานรูปแบบหนึ่ง ผู้เล่นต้องสลับกันทอยลูกเต๋า เพื่อนำเบี้ยออกจากกระดานให้ได้หมดเป็นคนแรกจึงจะถือว่าเป็นฝ่ายชนะ

ได้ต้นซึ่ง

เดินได้ครู่ใหญ่ก็ยังไม่เห็นเงาคนทว่าผู้คนรอบข้างกลับบางตาลงแล้ว
 หงไถเห็นเงินวังชูไม่ถามไม่ไถ่แม้แต่คำเดียวก็พุดขึ้นอย่างอดไม่ไหว
 "บางที่คุณหนูของป่าวอาจจะรอไม่ไหวแล้ว จึ่งล่องหน้าไปเปลี่ยนชุดที่
 เรือนด้านข้างก่อน ที่หอเหวินเซียงทางด้านหน้านั้นเองเจ้าคะ"

เงินวังชูเหยียดมุมปากอย่างหมดคำจะกล่าว สมองของหงไถผู้นี้
 เหมือนไร้รอยหยัก ทักชะการแสดงแค่นี้ต้องเป็นคนที่มีทื่อเพียงใดถึงจะ
 รู้สึกว่านางมิได้มีเจตนาร้าย

ทว่าตนเองเป็นนักแสดงฝีมือดีผู้หนึ่ง นึกถึงคนที่เคยเล่นประกบกัน
 ในสมัยก่อน ปากนับแค่หนึ่งถึงเจ็ดนางยังสามารถแสดงบทร้องให้สะอึก
 สะอื้นออกมาได้อย่างเหลือเชื่อ แค่นี้นับเป็นอะไรกัน

"คุณหนูเจ้าคะ ป่าวคือหงไถ คุณหนูรอมมาแล้วเจ้าคะ"

หอเหวินเซียงแห่งนี้เป็นเรือนเล็กเรือนหนึ่ง อยู่ใกล้กับทะเลสาบยิ่ง
 ดูท่าทางน่าจะเป็นสถานที่หลบร้อนในฤดูร้อน ในลานเรือนปลูกต้นไม้ไว้
 จำนวนมาก งอกงามเขียวชอุ่ม ยามลมโชยมาก็เกิดเสียงดังซ่าๆ

เงินวังชูเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจ เดินเข้าไปในป่าไผ่
 สองสามก้าว "ตายจริง มู่จิ้น เจ้าตุลิต ตรงนี้มีหน่อไม้ด้วย"

นางพุดพลางซายตามอง หงไถคนโง่งมผู้นั้นทำท่าโล่งใจแล้ว
 ผ่านจากไปมิผิดจากที่คาด

มู่จิ้นที่ยืนอยู่ข้างกายนางเกาศีระชะ "คุณหนูจะให้ป่าวไปจับตัวนาง
 กลับมาหรือไม่เจ้าคะ ป่าววังเร็วยิ่ง"

12

เงินวังฐรู้สึกว่าตนเองอัดอั้นตันใจอยู่บ้าง

หงเหินยงสาวใช้ในเรือนบันทึกหอดตะวันตก* นั้นที่สามารถเป็นแม่สื่อ
จับชายงามมาส่งให้พบกับคุณหนูได้เป็นคนเฉียบแหลมช่างเอาใจใส่
ตั้งเท่าใด

แต่วกกลับมาดูสาวใช้จอมเชื่อนี้ของนางลิ ไม่เห็นหรือว่านาง
เปลื้องแรงไปมหาศาลกว่าจะสร้างโอกาสปลีกตัวอย่างราบรื่นให้หงไถ
ผู้นั้นได้

หน่อไม้ไม่ก็หน่อมีอะไรนำดูกัน เก็บกลับไปมัดกับเนื้อไม่ได้ อีกทั้ง
ยังไม่ได้มีใบหน้าอันงดงามของเหียนเจียวอยู่บนนั้นอีก

หงไถไม่ไป ความเหนื่อยยากของคนเหล่านั้นที่ล่อนางมาชมละคร

* หงเหินยง คือตัวละครในเรื่องบันทึกหอดตะวันตก ในเรื่องนี้จึงแข่งกับชุยอิงซึ่งทั้งสองคนได้มาพบรักกัน แต่
ถูกแม่ของชุยอิงกีดกันเพราะเห็นว่าจางเซียงยากจน ทว่าสุดท้ายทั้งสองก็ได้แต่งงานกันด้วยความช่วยเหลือ
ของหงเหินยง

จะไม่เสียเปล่าไปสิ้นหรือไร

เงินวังชูคิดพลางลุกขึ้นยืน ก่อนหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งมาเช็ดดินที่เปื้อนมือตอนที่สัมผัสหน่อไม้

มูจิ้นเห็นแล้วก็ส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ "คุณหนูมีผ้าเช็ดหน้าสีแดงสดปานนี้ตั้งแต่เมื่อไรเจ้าคะ ไม่เข้ากับชุดสีบัวขานี้เลย"

เงินวังชูปัดมือ ก่อนจะยัดผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นใส่ในแขนเสื้ออย่างสง่างาม "อ้อ เมื่อครู่มือข้าสกปรก หงไถจึงนำมาให้ข้าใช้เช็ดมือ ข้าเองก็ไม่ได้คิดว่าตัวนางจะสมชื่อถึงขั้นนี้ แม้แต่ผ้าเช็ดหน้าก็ต้องใช้สีแดงตามชื่อ"

มูจิ้นสายศิระชะ นางไม่เข้าใจ ตนเองยังสาว สายตาก็ยังไม่ฝ้าฟางเสียหน่อย แต่ใจจึงไม่เห็นเลยว่าหงไถส่งผ้าเช็ดหน้าให้คุณหนูของตนเช็ดมือตั้งแต่เมื่อไร

เพราะถูกขัดจังหวะเช่นนี้หงไถจึงหนีหายไปอย่างไร้ร่องรอย

มูจิ้นเห็นเงินวังชูเดินไปทางประตูห้องหลักของหอเหวินเซียงแล้ว จึงโยนความข้องใจในสมองทิ้งไปแล้วรู้สึกจอกตามไป ขณะเตรียมจะชิงไปเคาะประตูก็มองเห็นคุณหนูของตนเจาะกระดาษกรุหน้าต่างเป็นรูอย่างชำนาญ

จากนั้นก็เอาตัวแนบประตูลงลอบมองผ่านรูนั้น

มูจิ้นหันกายขวับมองไปข้างหลัง เคราะห์ดีที่ที่นั้นมีคนน้อย ไม่มีใครผ่านมา มิเช่นนั้นเรื่องที่คุณหนูของนางมีท่าทางที่ไม่งามเพียงนี้คงถูกเปิดโปงหมดสิ้น

นางคิดพลางโล่งอก พอหันหน้ากลับมากลับมองเห็นเงินวังชูหัวเราะมีเลศนัย ล้วงท่อพันคว้นยาสลบออกมาจากในแขนเสื้อ ท่าทางนั้นเหมือน

* ชื่อหงไถ คำว่าหง (紅) ในภาษาจีนแปลว่าสีแดง

เป็นตัวร้ายตัวฉกาจบนเวทีการแสดงเลยทีเดียว

มูจิ้นปิดปากโดยพลันด้วยกลัวตนเองจะส่งเสียงร้องออกมา

ครั้นสติเริ่มเข้าที่ก็ก้าวปานกระโดดไปแย่งท่อพ่นควันยาสลบมาจากมือของเงินวังซู ก่อนจุดไฟด้วยอาการมือสั่น จากนั้นก็สอดเข้าไปในรูที่เจาะไว้เรียบร้อยแล้ว ครั้นไฟเผาได้พอสมควรแล้วก็รีบเก็บกลับมาก ซ่อน 'หลักฐานความผิด' ที่เหลือเข้าในแขนเสื้อด้วยอาการสั่นระริก

เงินวังซูดีใจที่ไม่ต้องลงมือเอง นางกอดอกเงี้ยวหงุ้ง เพียงไม่นานที่ด้านในก็ไม่มีเสียงการเคลื่อนไหวแล้ว ทั้งลานเรือนได้ยินเพียงเสียงแมลงเป็นครั้งคราว

เงินวังซูมองลอดรูนั้นเข้าไปแล้วก็ส่งเสียงยินดีออกมาทันควัน

นางรู้อยู่แล้วว่าเมื่อหิ้วชิงผู้้นล้มเหลวจากแผนการในป่าท้อก็จะต้องสำแดงฤทธิ์ครั้งที่สองอีกแน่นอน นี่คือการจะพลอดรักให้นางดูอย่างไรเล่า แต่น่าเสียดายที่คนซึ่งพึงใจกันก่อนหน้านี้บัดนี้ได้นอนแน่นิ่งไม่ไหวติงอยู่บนเตียงในสภาพเหมือนหมดอายุแล้ว

เงินวังซูยึดตัวยืนตรง พอผลึกเบาๆ ประตูก็เปิดออก

จริงดังคาด ประตูที่เจตนาจะรอกคนมาเปิดจะปิดสนิทได้อย่างไรเล่า

นางคิดพลางเดินเข้าไป มูจิ้นที่ตามเข้าประตูมามองเห็นคนข้างในก็ร้องด้วยความตกใจในทันที "คุณหนู นี่มิใช่ของค์ชายเจ็ดหอรอกหรือเจ้าคะ"

เงินวังซูทำท่าตบมืออย่างไม่แยแส ก่อนชี้หิ้วชิงที่พบบนกายของค์ชายเจ็ด "อย่าเพิ่งถามอะไร เจ้าแรงเยอะ อู๋นางขึ้นมาแล้วยัดเข้าใต้เตียงเสีย"

มูจิ้นพลันสะกดกลั้วโทสะในใจไว้ แล้วจับยัดตัวหิ้วชิงเข้าไปอย่างไม่ทะนุถนอมตามคำสั่งของเงินวังซู

เงินวังซุ่มมองดูพลาจโคลงศิริระ ก่อนย่อตัวลงดึงมือของหลิวอิง
ให้โผล่ออกมาเล็กน้อยเพื่อที่คนจะมาเหยียบได้สะดวก

"เซ่นนี้ค่อยดีหน่อย ไปกันเถอะ"

นางพุดพลาจเดินออกนอกห้อง มูจิ้นรีบตามไปและปิดประตูไว้ให้
เรียบร้อย

ลมพัดป่าไผ่เกิดเสียงเสียดสีเบาๆ

มูจิ้นอดจะประหม่าขึ้นมาไม่ได้ แม้จะไม่กระจ่างว่าเป็นเรื่องอะไร
กันแน่ แต่นางรู้ว่าวันนี้คุณหนูของนางเจอเรื่องเดือดร้อนแล้วแน่นอน
หรือควรกล่าวว่านางจะก่อเรื่องใหญ่แล้วดี...

มูจิ้นกำมือพลาจมองที่พื้นก่อนหน้านี้อีกราดหนึ่ง เมื่อเห็นว่าไม่มี
ร่องรอยคว้นยาสลับเหลือทิ้งไว้ถึงค่อยโล่งใจ

"มามารู้หรือไม่ว่าชนมน้ำตาลขาวในจวนทำอะไร ในเวลากิน
จึงนุ่มกว่าของทีอื่นมาก ท่านย่าของข้าชอบกิน แต่นางฟันไม่ดี... ข้า
อยากเรียนดำรับนี้ไว้เผื่อจะได้แสดงความกตัญญูต่อท่านย่าสักเล็กน้อย
แต่หากมามาลำบากใจ ข้าไปถามฮูหยินก่อนก็ได้"

บ่าวหญิงสูงวัยผู้นั้นได้ยินก็ตอบรับด้วยรอยยิ้มหวาน "คุณหนูรองเงิน
เกรงใจเกินไปแล้ว คุณหนูชอบขนมนี้ ฮูหยินของบ่าวมีแต่จะดีใจแทบไม่ทัน
ไม่ต้องไปถามหรือท้อเจ้าค่ะ นี่ไม่นับเป็นความลับอะไร คนในครัวล้วนรู้กัน
ทั้งสิ้น เพียงแค่ใส่ขนมแพะลงไปหน่อย...ตระกูลของคุณหนูมาจากทางเหนือ
ย่อมต้องทราบวิธีจัดกลิ่นคาว บ่าวขอไม่รบกวนหน้าบ้านหลู่บันแล้ว
ขอแค่เติมนมแพะเวลากินเนื้อก็จะละเอียดและอ่อนนุ่มแล้วเจ้าค่ะ"

เงินวังซุ่มอยู่ถามปริมาณต่ออย่างละเอียด ทว่าหางตากลับเหลือบมอง

ไปที่ทางแยกตลอดเวลา

ก่อนหน้านี้หนึ่งโกกับบอกว่าเงินสี่ฝึงจะรอนางอยู่ตรงนี้ นี่เป็นทางที่ต้องผ่านเพื่อไปยังหอเหวินเซียงอันเป็น 'เวทีแสดง'

ครั้นพอเห็นเงาร่างที่คาดไว้รีบร้อนเดินผ่านไป แล้ว เงินวังซูถึงได้ยกมุมปาก กล่าวขอบใจบ่าวหญิงสูงวัยนางนั้น "ขอใจมามาก ของเล็กๆ น้อยๆ นี่มีค่าอะไร ขอมาอย่าได้ปฏิเสธ"

นางพูดพลางล้วงแท่งเงินเล็กๆ แท่งหนึ่งออกมาจากในแขนเสื้อ เห็นได้ชัดว่าเป็นของที่เหลือมาจากตอนปีใหม่ บนนั้นยังมีอักษรคำว่า 'เงิน' สลักไว้ตัวเล็กๆ อีกด้วย

บ่าวหญิงสูงวัยผู้นั้นได้รับโชคโดยคาดไม่ถึงก็ดีใจจนปิดปากไม่ลง รีบประสานมือคารวะ จวบจนพาเงินวังซูไปส่งถึงที่นั่งข้างเขียนฝูหรง แล้วก็ยังคงยิ้มแฉ่งเห็นพินเรียงซี

"ไหนเจ้าจึงไปนานนัก ข้าเห็นเด็กจากบ้านรองผู้นั้นกลับมาดื่มนานแล้ว"

เขียนฝูหรงกล่าวพลางหยิบลำไยแห้งลูกหนึ่งมายื่นให้เงินวังซู

เงินวังซูบีเปลือกส่งเนื้อเข้าปากอย่างไม่เกรงใจ ก่อนมองไปยังเงินสี่ฝึงตามสายตาเขียนฝูหรง นางผุดลุกผุดนั่งรออยู่ตรงนั้น ครั้นเห็นเงินวังซูก็ตกใจจนตัวสั่น รีบร้อนเบนสายตาหนี

เขียนฝูหรงขมวดคิ้ว "เจ้ามิได้ถูกเอาเปรียบกระมัง หากถูกเอาเปรียบ คอยดูอาสะไ้จะพาตกะโหลกนางให้แตกเสีย"

เงินวังซูรู้สึกอับอายในใจมาก นางยกขาขึ้นดื่มด่ำรสหวานเย็นของลำไยแห้ง "อาสะไ้สามกล่าวอะไรกันเจ้าคะ ข้าเคยถูกเอาเปรียบด้วยหรือ ข้าแค่มาสอบถามดำรับขนมน้ำตาลขาวอยู่ตรงโน้น ท่านอย่าชอบกิน

ของหวาน ขนมกินมากก็ไม่ย่อย ข้าเห็นว่าขนมของจวนนี้ทำได้ดี จึงได้
ถามมากหน่อย"

เขียนผู้ทรงเพ็งจะวางใจลงได้ก็มองเห็นบ่าวหญิงสูงวัยผู้หนึ่งของ
สู่แก้วกงสุยยืนเดินมาด้วยสีหน้าจริงจัง

"เงินสุยฮิน คุณหนูรองเงิน สุยฮินของบ่าวได้ภาพอักษรมาใหม่ เห็นว่า
เป็นสมบัติล้ำค่าฝีมือยอดปรมาจารย์นักเขียนอักษร จึงใคร่ขอให้ผู้เชี่ยวชาญ
ทั้งสองท่านช่วยไปให้คำวิจารณ์ดูสักหน่อยเจ้าค่ะ"

เขียนผู้ทรงยังไม่ทันตอบคำใด เงินวังซู่ก็ยิ้มพลางลุกขึ้นยืนแล้ว "มามา
นำทางเถิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็จงอย่าเขียนไว้บนหน้าให้ผู้อื่นระแคะระคาย
ทำทางเช่นนี้ของมามาไม่เหมือนมาเชิญพวกข้าไปชมภาพอักษรเลย"

บ่าวหญิงสูงวัยผู้นั้นชะงักกันไปเล็กน้อย ก่อนเหยียดมือออกมา
"คุณหนูรองเงินฉลาดปราดเปรื่องยิ่ง เชิญตามบ่าวมาก่อนเจ้าค่ะ"

เงินวังซู่ทอดสายตามองไป มีคนสองสามคนเดินผ่านทางแยกนั้น
ไปแล้ว

สู่แก้วกงสุยยืนกำลังสนทนากับพระชายาองค์ชายสาม ส่วนที่
ด้านหลังนั้นมีสุยฮินติดตามอยู่หลายท่าน ในสวนอะอะอีกทีก็ หญิงสาว
ไม่นานยกกำลังเล่นโยนศรเล่นซวงลูกกันอยู่ และยังมีบางส่วนแย่งกันไปส่องเรือ
หรือไม่กี่ขับร้องเพลงบรรเลงดนตรีไปตามประสา หมายถึงจะใช้โอกาสนี้
ทำตัวให้เข้าตาของใครสักคน

ดูเหมือนหาไม่มีใครค้นพบความผิดปกติทางด้านนี้ไม่

เงินวังซู่หลุบตาลง หี ล้วนเป็นนักแสดงเจ้าบทบาทยกกันทั้งนั้น

สิ่งทีนางมิได้สังเกตเห็นคือเหยียนเจวียที่ยืนอยู่ใต้ต้นชิงตันหนึ่ง
ในมือถือกาสุรา กำลังมองนางอย่างสนอกสนใจ

13

ผู้กั้วกงฮูหยินที่เป็นเจ้าภาพลุกขึ้นแล้ว ในสวนจึงมีสายตาไม่รู้ก็คู่
ที่เอียงกระเท่เร่ คอยเหลือบมองทุกความเคลื่อนไหวทางด้านนี้ รัศมีมีความ
สอดรู้สอดเห็นแทบจะลั่นออกมาจากในนั้น

ทว่าแต่ละคนก็ยังแสร้างทำเหมือนหูหนวกตาบอด

เงินวังซุคิคืออย่างสะท้อนในใจ 'ระบบ คนซื้อแบบฉันมีไม่มากเลย
จริงๆ ไม่ใช่แค่ซื้อ ยังรวมถึงจิตใจดีด้วย พระโพธิสัตว์กวนอินยังดีได้ไม่เท่าฉัน
ที่ใครต้องการอะไรก็ได้ตามคำขอทุกประการเลย'

ระบบมิได้ส่งเสียง มันรู้สึกว่ามันเองอาจจะถูกใช้งานมากไปแล้ว
การทำงานชักไม่เสถียร มิเช่นนั้นคงไม่เกิดอาการว่าโฮสต์คนนี้พูดมา
สิบคำ มันจนปัญญาจะตอบได้ไปถึงเก้าคำ ไม่รู้ว่าควรรับส่งคำพูดอย่างไรดี

ดอกชิงสองข้างทางกำลังบานสะพรั่ง ผู้กั้วกงฮูหยินมองเห็นเงินวังซุ
มาแล้วก็หยุดฝีเท้าเพื่อรอนาง

ถึงจะไม่มองเงินวังซุกก็รู้สึกได้ว่าสูญเงินกลุ่มนี้ล้วนลอบจ้องมองตน ด้วยสายตาร้อนแรง

นางมุ่นคิ้วน้อยๆ เก็บรอยยิ้มลง เพียงยัดตัวตรงขึ้นเล็กน้อย นำประโยคที่ว่า 'แม้จะรู้ว่าข้าเดินหน้าอีกก้าวเดียวก็จะตกหลุมพรางขายขี้หน้าแล้ว แต่ข้าก็ไม่หวั่น ข้าเกิดในตระกูลที่มีชื่อ' มาสลักไว้บนหน้า

มีคนไม่น้อยเห็นแล้วก็ลอบเก็บสายตากลับไป รู้สึกพูดไม่ออก บอกไม่ถูกขึ้นมา

คนทั้งกลุ่มเท้าประหนึ่งติดปีก ไม่ถึงครู่เดียวก็มาถึงหอเหวินเซียง เรื่องเกิดแค่พริบตาเดียว ที่นี่กลับต่างไปจากก่อนหน้าเป็นอย่างมาก

ประตูห้องเปิดอ้า เสียงร่ำไห้และเสียงด่าทอของสตรีดังมาแว่วๆ "พี่เย้ยเงิน ท่านเห็นข้าเกามู่เจิงเป็นผู้ใดกัน แม้ข้าจะขึ้นชมท่าน แต่ข้าหาใช่พวกที่เกิดในตระกูลเล็กๆ เช่นนั้นไม่ จะทำเรื่องฉาวโฉ่เช่นนี้ออกมาได้อย่างไรกัน ฝ่าบาทตรัสแล้วไม่คืนคำ ทรงเลือนน่องหญิงสกุลเงินให้ท่าน ข้ายอมเสียใจ แต่ข้าเองก็เคยพบน้องหญิงสกุลเงิน นางเรียบร้อยเป็นกุลสตรี คู่ควรกับท่าน พวกเราเติบโตมาด้วยกัน แม้จะน่าเสียใจ แต่ข้าคิดว่าที่สุดแล้วก็เพราะไว้ว่าสนาต่อกัน..."

"ข้า...ข้า...ข้า...ข้าไม่ได้..."

เสียงของนางดังมากจนคนนอกห้องล้วนได้ยินชัดเจนแจ่มแจ้ง

ที่นี้คนทั้งหมดก็ต่างมองมาที่เงินวังซุกอย่างอดไม่อยู่

ยังมีอะไรไม่กระจ่างอีก นี่ก็เกิดเรื่องฉาวโฉ่ที่คนชอบดูชอบฟังที่สุดขึ้นในงานเลี้ยงแล้วตามคาดนั่นเอง

เงินวังซุกสุดหยาใจลึกลับคำรบหนึ่ง เวลาทดสอบทักษะการแสดงมาถึงแล้ว นางกะพริบตาทีเดียวเบ้าตาก็แดงขึ้นมาทันที น้ำตาลล่อนหน่วย แต่กลับ

มิได้หยดออกมา ร่างโงเงนน้อยๆ บนหน้าปรากฏแวลสับสนลนลาน แต่เพียงไม่นานก็ระงับไว้ได้

"ขอสู้กัวงสูหยินช่วยตัดสินด้วยเจ้าคะ..." นางกล่าวพลางทำ ความเคารพผู้เป็นเจ้าบ้าน

สู้กัวงสูหยินมน้คิ้ว "เรื่องน้ข้าช่วยตัดสินมิได้ ทางน้ันเป็นถึง องค์ชายเจ็ด..."

นางยังพูดไม่ทันขาดคำ เชนวังชูก็กล่าวเสียงดังฟังชัดขึ้นตัดบท เสียก่อน "ยังคงขอให้สู้กัวงสูหยินช่วยตัดสินด้วยเจ้าคะ เรื่องในว้นน้ อย่าได้แพร่พรายออกไป เพื่อที่องค์ชายเจ็ดจะได้มีชายพระพักตร์ และ ชื่อเสียงอันบริสุทธิ์ของราชวงศ์จะมีต้องเสื่อมเสีย"

นางพูดต่อพลางกุมหน้าอก "ส่วนคุณหนูเกา...เรื่องขององค์ชายเจ็ด ฝ่าบาทย่อมจะมีพระราชวินิจฉัยเอง"

สู้กัวงสูหยินโล่งใจ มองเงินวังชูปรวดหนึ่งด้วยสีหน้าพิกล

นางย่อมจะคิดเช่นนั้นเช่นกัน แต่ก็เกรงว่าคู้หมั้นคนน้ขององค์ชายเจ็ด จะระงับอารมณ์ไม่อยู่แล้วอาละวาดขึ้นมา เช่นนั้นคงป้ันหน้ายากแล้ว หากอีกฝ่ายเป็นบุตรสาวขุนนางเล็กๆ ก็พอจะจัดการถูไถไปได้ ทว่าบุตรสาว สายตรงของสกุลเกาเกิดเรื่องขึ้นที่จวนสู้กัวงของพวกนาง นางที่เป็น เจ้าบ้านก็ต้องรับผิดชอบ

"ปิดปากให้สนิท" เกาสูหยินมองเงินวังชูปรวดหนึ่งก่อนสะบัดแขนเสื้อ เดินตรงเข้าห้อง

เงินวังชูถอนหายใจเบาๆ แม้เสียงน้ันจะเบา แต่กลับดังเข้าหูคนทั้งหมด ได้พอดีบพอดี

นางยังคงยึดหลัง คอตั้งตรง เดินตามเกาสูหยินเข้าห้องไปโดยที่

จับมือของเจียนผู้ทรงผู้เป็นอาสะไ้สามไว้แน่น

ในห้องมีสภาพดูไม่ได้ตามคาด

เจินว่งซู่ใบหน้าไร้อารมณ์ในใจกลับยั้มแย้มสุขสม เกมมุ่งเจิงไม่ทำให้นางผิดหวังจริงๆ ที่แนะนิดเดียวก็เข้าใจ

นางนั่งอยู่ด้านหนึ่ง เลื้อยตัวนอกถูกฉีกขาด ผมยุ่งอยู่ข้างปิ่นสองสามอัน ร่วงกระจายบนเตียง ซาดทาบปากสีสดสวยซึ่งถูกคนทำให้หายไปครึ่งหนึ่ง แล้วเห็นได้ชัดเป็นพิเศษ

เจินว่งซู่เห็นแล้วก็บีบมือแน่น ตัวสั่นสะท้านเล็กน้อยพลางถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ก่อนจะกลับมามีท่าทางปกติอย่างรวดเร็ว

'ระบบ ชมทักษะการแสดงที่ตีบทแตกกระจุยของฉันมาเลยเร็วๆ! สาวน้อยชนชั้นสูงผู้เพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและคุณธรรมผืนสะกดกลั่นความปวดใจ อยากตีชายโฉดหญิงชั่วให้ตายใจแทบขาด กลับยังคงรักษาเกียรติของตระกูลไว้อย่างดีดั่ง...

ผู้เป็นภรรยาเอกทั้งหมดในใต้หล้าล้วนจะรู้ซึ่งถึงหัวอก...มองเห็นแววตาของบรรดาสุหยินที่รายล้อมอยู่หรือยัง มีแววเวทนาอยู่สามส่วน และแววนับถืออีกเจ็ดส่วน!'

ระบบกระแอมเล็กน้อย 'อะแอ้ม สามส่วนเจ็ดส่วนมองออกได้ยังไง'

เจินว่งซู่เห็นมันมีการตอบสนองแล้วก็คึกคักกระฉับกระเฉงขึ้นมาทันที หากนางแสดงอยู่คนเดียวไม่มีคนดูคงเหงาแย่

'แค่กำหนดตัวเลขไปส่งๆ คุณจะบอกว่าเวทนาสี่ส่วน นับถือหกส่วนก็แล้วแต่ แต่ว่าในนิยายรักที่ฉันอ่านแบ่งส่วนแบบนี้ทั้งนั้น สามส่วน

อย่างจื้ออย่างนั้น...บางที่สามส่วนเจ็ดส่วนอาจจะเป็นอัตราส่วนของคำ*
ด้านความรักของตัวเอกละมั้ง'

ระบบจิ้งจัน ก่อนจะเสียบไปอีกครั้ง

เกามู่เจิงเหลือบมองเงินวังซูปราดหนึ่ง ก่อนจะก้มหน้าลง โผเข้า
อ้อมกอดของเกาสูหยิน แล้วเริ่มร้องไห้คร่ำครวญขึ้นมา

"ท่านแม่เจ้าคะ ข้าเองก็ไม่วู้เช่นกันว่าเป็นเรื่องอะไร ข้าทำชุดเปื้อน
ขณะอยู่ในสวนจึงมาเปลี่ยนที่นี้ พอเข้าห้องมาก็เห็นพี่เยี่ยเงินนอนอยู่
บนเตียง...ข้ากลัวว่าเขาจะเป็นอะไรจึงขยับไปดูใกล้ๆ คิดว่าเขาดื่มเยอะไป...

ในเมื่อคนไม่เป็นอะไร ข้าก็คิดว่าชายหญิงสมควรใกล้ชิดกันจึงจะ
ออกจากห้องไป แต่พี่เยี่ยเงินเขา...เขา...ท่านแม่ ลูกไม่มีหน้าจะมีชีวิต
อยู่ต่อแล้ว"

นางพุดพลางปิดหน้า ก่อนจะมองไปยังองค์ชายเจ็ดเจียงเยี่ยเงิน
ที่นั่งอยู่บนเตียงด้วยสีหน้าทำอะไรไม่ถูก แล้วพูดอย่างอ้ออึ้ง "แต่ว่าพี่เยี่ยเงิน
เป็นสุภาพบุรุษ เขาไม่ทำเรื่องฉวยโอกาสแน่...ต้องโทษ...ท่านแม่ ข้าเอง
ก็ไม่วู้ว่าควรโทษผู้ใดดี"

เกาสูหยินสีหน้าอึมครึม รับเสื้อคลุมจากมือบ่าวหญิงสูงวัยมา
คลุมลงบนตัวเกามู่เจิง ผูกสายให้นางเสร็จก็มองไปยังองค์ชายเจ็ด
ด้วยสายตาเยียบเย็น "องค์ชาย เรื่องนี้ต้องทรงมีคำชี้แจงนะพะคะ"

องค์ชายเจ็ดลุกขึ้นยืน มองไปที่เงินวังซูก่อนสลับกลับมามองที่
เกามู่เจิง "เรื่องนี้มีคนใส่ความข้าแน่นอน ก่อนหน้านี้อ้ออยู่...ข้าอยู่ดี"
ก็ผล็อยหลับไป...

เขาพุดพลางพุ่งไปที่หน้าต่าง มองดูอย่างละเอียด ก็ค้นพบรูที่เงินวังซู

* อัตราส่วนของคำ เป็นอัตราส่วนที่งดงามและสมบูรณ์แบบที่สุดในธรรมชาติซึ่งถูกนำมาใช้ในการสร้างสรรค์
งานศิลปะ สถาปัตยกรรม และสิ่งก่อสร้าง

เจาะไว้ก่อนหน้านั้นในชั่วพริบตา

"ดูสิ ตรงนี้มีรู จะต้องมีคนใช้คว้นยาสลบมเข้าเป็นแน่..."

เกาฐุหยินหัวเราะเสียงเย็น "องค์ชาย หากหมายความว่าผู้ใช้คว้นยาสลบมท่านเป็นบุตรสาวของหม่อมฉัน...หึ องค์ชายมีกลิ่นสุราฉุนพระวรกาย รบกวนผู้กำวกงฐุหยินช่วยหาน้ำแกงแก้เมามาถวายองค์ชายสักสามเถิด! เรื่องนี้พวกหม่อมฉันย่อมต้องไปกราบทูลขอคำอธิบายต่อพระพักตร์ฝ่าบาท"

ผู้กำวกงฐุหยินรีบพยักหน้า "องค์ชาย หอเหวินเชียงนี้ของจวนหม่อมฉันมีไว้ใช้หลบร้อน ปีนี้อย่างมีได้เปลี่ยนกระดาดากรุ่นต่างใหม่ หากขาดเป็นรูก็ถือเป็นเรื่องปกติ"

เงินวังชุยยืนอยู่ด้านข้าง มองดูกลเล่ห์เพทุบายของคนทั้งกลุ่ม ในใจให้ปลงอนิจจังเหลือประมาณ

องค์ชายเจ็ดไม่ปรารถนาจะตกเป็นที่ติฉินนินทาว่าหลับนอนกับหญิงสาวเนื่องจากเมามาย จึงโยนความผิดให้เกามู่เจิงกับจวนผู้กำวก...

เกาฐุหยินไม่ต้องการให้บุตรสาวตกเป็นที่ติฉินนินทาว่าวางยาก้าวขึ้นเตี้ยเอง จึงโยนความผิดกลับไปให้องค์ชายเจ็ด...

ผู้กำวกงฐุหยินไม่ยากถมองว่าในจวนไม่สะอาด มีคนวางยาให้องค์ชายเจ็ดกับเกามู่เจิงได้เสียกัน จึงโยนความผิดกลับไปสุดแรงเช่นกัน...

นี่...ช่างเป็นฉากสุนัขกัดกันที่สนุกโดยแท้

14

เจียงเยี่ยเงินอ้าปาก อยากบอกว่าเขาไม่ได้ดื่มสุราจนเมา แต่เวลานั้น
เขาคิดจะมาพบหลิวอิง จึงได้อ้างไปว่าจะออกมาพักให้สร่างเมาจริงๆ

เขาอยากพูดเหลือเกินว่าผู้กั้วกงออกบรรजनรารวย จนนี้มั่งคั่ง
เป็นอันดับหนึ่งในเมืองหลินอันแล้ว กระดาษกรรหน้าตางจะเป็นรูปไปทั่ว
ได้อย่างไร

ทว่าเขาก็หาหลักฐานใดๆ ออกมาพิสูจน์ว่ามีคนใช้คว้นยาสลับ
ทำให้เขาหมดสติไปไม่ได้จริงๆ

เงินวังซุมองดูพลางเผยอปากน้อยๆ กล่าวอย่างกินปนร้อนท้อง
อยู่บ้างว่า "องค์ชายทรงเป็นบุรุษที่ดีผู้หนึ่ง บางทีเรื่องนี้อาจจะมีเลศนัย
ซ่อนเร้นอยู่"

เจียงเยี่ยเงินทั้งประหลาดใจทั้งตื่นเต้น ประหนึ่งเป็นคนจมน้ำที่
คว้าขอนไม้ไว้ได้ จึงอดไม่ได้ที่จะก้าวเข้าไปหาเงินวังซูก้าวหนึ่ง

สาม สอง หนึ่ง ตอนนี้ล่ะ!

เสียงกรีดร้องเสียงหนึ่งดังขึ้นได้เสียง เกามู่เจิงที่อยู่ใกล้ที่สุดถูกทำให้ตกใจจนสะดุ้งโหยง ส่งเสียงร้องอุทานออกมา "กรี้ด! อะไรวะ!"

นางหุดตัวไปด้านหลังในฉับพลัน ชนแจกันกระเบื้องเคลือบที่อยู่ใกล้ๆ ล้มแตกกระจายเต็มพื้น กลีบดอกไม้และน้ำไหลออกมาเลอะเทอะไปทั่ว

เจียงเยี่ยเงินรู้สึกถึงมือที่เท้าเหยียบอยู่ก็รีบชักเท้าออก ที่ได้เสียงนั้นมีสตรีผมกระเชิงนางหนึ่งคลานออกมาพร้อมเสียงครางด้วยความเจ็บปวด

"อาอิง เจ้าไปอยู่ได้เตียงได้อย่างไร" เจียงเยี่ยเงินพูดพลางรีบประคองหลิวอิงให้ลุกขึ้น

หลิวอิงสะบัดศีรษะ มองรอบๆ ด้วยความงงงวย ก่อนจะวิ่งไปเล็กน้อย สีน้ขาวแจ่มใสได้สดชื่นมาในทันที

นางกัตรีมฝีปาก ในดวงตามีหยาดน้ำตาคลอ "หม่อมฉันเองก็มีทราบว่าเป็นเรื่องอะไร ท่านแม่หม่อมฉันไม่สบาย ขาดโสมแก้ทำกระสายยา หม่อมฉันรู้จักคนเพียงไม่กี่คนในเมืองหลินอันนี้ จนปัญญาแล้วจริงๆ ถึงได้วานให้คนทูลเชิญองค์ชายให้เสด็จมาพบ...คิดว่าสมัยก่อนท่านแม่หม่อมฉันเคยถวายการสอนปักผ้าแดงค์หญิงอวิ้มิง จึงหวังว่าองค์ชายจะทรงเห็นแก่ที่เคยรู้จักกัน...เรื่องราวต่อจากนั้นหม่อมฉันก็มีทราบเช่นกันว่าเป็นเรื่องอะไร หม่อมฉันพูดได้ไม่กี่คำก็สลบไปแล้ว...ครั้นฟื้นขึ้นมาอีกทีก็มีสภาพเช่นนี้แล้วพะคะ"

เจียงเยี่ยเงินหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย ทว่าเพียงไม่นานก็สงบลง "เป็นตามที่อาอิง..." เขาพูดพลางมองไปยังเกามู่เจิง "เป็นตามที่อาอิงพูด พวกข้าคุยกันได้ไม่กี่คำดีก็สลบไปแล้ว ต้องเป็นเพราะมีใครใช้ควินยาสลบ

กับพวกข้าเพื่อจัดฉากนี้ใส่ร้ายคนอย่างแน่นอน"

เกาฮูหยินได้ยินก็หัวเราะเสียงเย็น "ใช้คว้นยาสลบ? แล้วคว้นยาสลบ
นั้นอยู่ที่ใดเพคะ แล้วในเมื่อคุณหนูหลิวรู้จักมักคุ้นกับองค์หญิงอวิ้มิง ไฉน
จึงไม่ไปขอยาที่จวนองค์หญิงเล่า องค์หญิงอวิ้มิงทรงเลื่องพระนามด้าน
ความมีเมตตากรุณย์ หากหม่อมฉันจำมิผิด ปีก่อนองค์หญิงเพิ่งจะ
อภิเษกสมรสออกไป ป้ายจวนราชบุตรเขยออกจะโดดเด่นจนคนทั้งเมือง
ล้วนมองเห็น แต่ไฉนคุณหนูหลิวกลับมองไม่เห็นเล่า"

นางพุดพลางสะบัดแขนเสื้อ "เบื้องหลังของเรื่องนี้ข้าก็มิอยากฟังให้
ระคายหูเช่นกัน พวกท่านจะเป็นอย่างไรก็ช่าง แต่หมู่เจิงของข้าเป็นหญิงสาว
บริสุทธิ์ ข้าที่เป็นแม่จะต้องทวงความยุติธรรมให้นางให้ได้!"

หลิวอิงเบิกตาโพลง เห็นได้ชัดว่านางคิดไม่ถึงแม้แต่น้อยว่าเกาฮูหยิน
จะกำเริบเสิบสานวางอำนาจบาตรใหญ่ปานนี้ แม้แต่องค์ชายเจ็ดก็ยังไม่
คุ้นเคยกับบิดาที่ขี้กลัวอย่างนาง

เจินหวังซุ่มองหลิวอิงปราดหนึ่ง ไม่เสียแรงที่เป็นนางเอก ตอบสนอง
ได้รวดเร็วดีแท้ ข้ายังไม่ล้าสมัยด้วย

ทว่าเกาฮูหยินก็ไม่เห็นองค์ชายเจ็ดอยู่ในสายตาจริงๆ นั่นละ บัดนี้
อัศวินหาเสนาบดีเกาคุมอำนาจของสามกองงาน* ฮ้องแต่ชื่อฟังคำพูด
ของเขาทุกประการ นับเป็นขุนนางผู้ทรงอำนาจอันดับหนึ่งแห่งแคว้นต้าเจิน
มีคำกล่าวว่าสองผู้ยิ่งใหญ่แห่งแคว้นต้าเจินอยู่ใต้ฮ้องแต่ แต่อยู่เหนือ
คนทั้งปวง สองผู้ยิ่งใหญ่นี้ฝ่ายบุ๋นหมายถึงอัศวินหาเสนาบดีเกา ฝ่ายบู๊
หมายถึงผู้ก่อการ กุลเกาที่มีพระสนมชายาตำแหน่งสูงอยู่ในวังถึงสองคน
ให้กำเนิดองค์ชายสองพระองค์ มีหน้ามีตาไม่เป็นสองรองใครเลยทีเดียว

* สามกองงานหรือซานซือ เป็นหน่วยงานสูงสุดด้านการเงินการคลัง ประกอบด้วยกองงานบริหารทรัพย์สิน
แผ่นดิน กองงานอการเกลือเหล็ก และกองงานภาษีสำมะโนครัว

เกาสูหยินไม่กำเริบเลิบसानจะให้ใครกำเริบเลิบसान เกาสูหยิน
ไม่วางอำนาจบาตรใหญ่จะให้ใครวางอำนาจบาตรใหญ่

เงินวังซุติคิดว่าหากตนเป็นเกาสูหยิน วันนี้นคงตบใบหน้าน้อยๆ ของ
องค์ชายเจ็ดไปนานแล้ว!

เกาสูหยินพูดพลางมองไปยังเกามู่เจิงอย่างรู้สึกไม่ได้ตั้งใจ "ยังมัว
อยู่ตรงนี้ทำอะไร กลับไปกับแม่เสีย ตราบใดที่มีแม่อยู่ ตราบนั้นก็ไม่มีใคร
รังแกเจ้าได้"

เกามู่เจิงมององค์ชายเจ็ดด้วยดวงตาแดงเรื่อแวบหนึ่ง ก่อนกระชับเท้า
วิ่งตามฝ่าเท้าเกาสูหยินออกไป

ในห้องเจียบกริบลงอีกครั้ง

สู่กั้วกงสุหยินยิ้มกระอักกระอ่วน เดินไปตบไหล่หลิวอิงเบาๆ "ข้า
เห็นว่ามือเจ้าถูกเหยียบบาดเจ็บแล้ว จะให้คนมาททายาให้เจ้าแล้วกัน
ส่วนที่ต้องการโสมไปเป็นกระสายยา ในจวนข้ามีอยู่ ประเดี๋ยวจะสั่งให้คน
นำมาให้เจ้า องค์ชายเจ็ดจะได้ไม่ต้องทรงวิ่งวุ่นอีกรอบ"

หลิวอิงน้ำตาร่วงเผาะ นางคารวะต่อสู่กั้วกงสุหยิน "ขอบคุณสุหยิน
มากเจ้าค่ะ ข้าขอขอบคุณในบุญคุณช่วยชีวิตของสุหยินแทนท่านแม่ข้า
ด้วย"

ว่าแล้วสู่กั้วกงสุหยินก็มองไปยังสุหยินท่านอื่นๆ ที่ตามมา "เป็น
เรื่องเข้าใจผิดเท่านั้น ทุกท่านกลับไปดื่มสุรากันต่อก่อนเถิด หากมีใครถาม
ก็บอกว่าพวกเรามาส่งเกาสูหยิน ระบายทุกท่านด้วย"

เหล่าสุหยินมองหน้ากันเลิ่กลั่ก ใครๆ ก็อยากสอดรู้สอดเห็นทั้งนั้น
ทว่าก็มีใครอยากให้เรื่องแปดเปื้อนมาถึงตนเองเช่นกัน

พวกนางอยากแบ่งปันให้ผู้อื่นฟัง แต่เกาสูหยินกับสู่กั้วกงสุหยิน

ล้วนมิใช่คนไร้พิษสง

"นั่นสิ! เช่นนั้นพวกข้าจะล่องหน้ากลับไปดื่มสุราในสวนก่อน สุหยินรีบตามมาเร็วๆ เล่า"

สู่กั๋วกงสุหยินพยักหน้า แยมั้มอ่อนโยนเป็นมิตรขึ้นสามส่วน "ประเดี๋ยวเดียวๆ"

เงินวังชูเหินแล้วก็คล่องแขนเขียนผูกพรหรง คิดจะตามไปเช่นกัน แต่กลับถูกสู่กั๋วกงสุหยินขวางไว้

"คุณหนุรองเงินอย่าเพิ่งไป เรื่องนี้..."

ยังพูดไม่ทันจบก็ถูกเขียนผูกพรหรงตบพออย่างเจ็บขาด นางหัวเราะออกมาเสียงเย็น "นี่สุหยินหมายความว่าอย่างไร เดิมทีเรื่องในวันนี้ก็มิได้เกี่ยวข้องกับสกุลเงินของพวกข้า ถึงจะมีสัญญาหมั้นหมายอยู่ แต่ตราบไคที่ยังมิได้แต่งงาน คุณหนูของตระกูลเราก็มียาอยู่เรื่องพวกนี้ได้ หลานสาวผู้นี้ของข้ามีจิตใจดี สุหยินเรียกนางก็มา แต่แล้วอย่างไร มาแล้วยังไม่ยอมปล่อยให้ออกไปอีกหรือ สกุลเกาต้องการความยุติธรรม พวกข้าสกุลเงินก็ต้องการเช่นกัน หลานสาวข้าพูดง่าย แต่ข้าเขียนผูกพรหรงเป็นพวกไร้เหตุผล! ในเมื่อพวกท่านเป็นตระกูลแม่ทัพ ก็ต้องรู้ว่าคนแซ่เขียนอย่างพวกข้าแต่ละคนล้วนไม่เกรงกลัวใครหน้าไหนทั้งสิ้น บัดนี้ข้ากำลังเดือดจัด ค้นมืออยากทุบตีคน สุหยินยังจะขวางข้าอีกหรือไม่"

สู่กั๋วกงสุหยินเห็นเขียนผูกพรหรงมีท่าทางเอาจริงก็หน้าซีด รีบกล่าวพร้อมั้ม "เข้าใจผิดแล้วๆ ข้าเพียงคิดจะเป็นผู้ไกลเกลี้ยให้คุณหนุรองเงินได้ฟังองค์ชายเจ็ดทรงอธิบายดีๆ แต่ในเมื่อทางบ้านสุหยินมีธุระ ข้าก็ไม่รังไว้แล้ว"

เขียนผูกพรหรงแค้นเสียงหือคราหนึ่ง ก่อนจะดึงมือเงินวังชูกั๋วอาดๆ

จากมา

เพ็ญจะเดินออกพ้นประตูเงินวังชูก็ลดเสียงลงพูดว่า "อาสะไม้สามอย่าหงุดหงิดเลยเจ้าคะ จะทำให้เราดูไม่ดี"

เชียนฝูหรงได้ยินก็จิ้มหน้าผากเงินวังชูอย่างแรง "ข้าว่าเจ้าถูกท่านย่าเจ้าล้างสมองแล้ว! ดูดี? ดูดีแล้วอืมท้องหรือ ทางนั้นจะอธิบาย? อธิบายบ้าบออันใด ใครตาไม่บอดก็ล้วนเห็นกันทั้งนั้นว่าองค์ชายเจ็ดนั้นดื่มสุราเมามายแล้วลอบนัดพบกับหลิวอิง ผลคือเกามู่เจิงมาถึง หลิวอิงหนีไปไม่ทันจึงไปหลบใต้เตียง องค์ชายเจ็ดก็คงจะดื่มมากไป พอมีคนเสนอตัวให้ก็...สกปรกโสภณที่สุด แค่นี้ยังกระดากปาก! วังชูของข้าวันนี้ได้รับความไม่เป็นธรรมครั้งใหญ่แล้วจริงๆ"

เงินวังชูมองรอบๆ ก่อนทำมือให้อีกฝ่ายเบาเสียง "อาสะไม้สามมีเรื่องอะไรพวกเรากลับไปคุยว่ากันเถิดเจ้าคะ"

นางพูดพลางก้าวขึ้นรถม้าตามเชียนฝูหรงที่กำลังโมโหโทโส ในใจอดจะหัวเราะขึ้นมาไม่ได้

พูดให้รู้ชัดแล้วจะไปมีความหมายอะไร นางมิใช่กำลังแสดงหนังสือสวนสอบสวนอยู่เสียหน่อย ใครจะไปสนใจความถูกความผิดความจริงความเท็จกัน

ข่าวลือจะต้องไม่ชัดเจน ต้องมีช่องให้ใส่สี่ตีไซ่ถึงจะสามารถลือต่อกันไปได้อีกนาน

15

ฝั่งเหนือของจวนสกุลเงินมีเรือนเล็กอยู่แห่งหนึ่ง ที่นี้อย่าว่าแต่ป่าไผ่ และภูเขาจำลอง แม้แต่รั้วพืชก็มีแค่ไม้กีดัน ล้วนใช้ศิลาเขียวปูทั่วพื้นอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

กลางเรือนแห่งนั้นมีหอกยาวสามเล่มตั้งอยู่ เรียงจากเล็กไปใหญ่ เจียนผู้ทรงกวาดตามองหอกเหล่านั้นปราดหนึ่งก่อนเดินเข้าห้อง นี่เป็นเรือนที่นางอาศัยมานับสิบปีในเมืองหลินอัน

"แม่นายหญิงจะรักและเอ็นดูคุณหนูรอง แต่ไปล่วงเกินสู่กั้วกงฮูหยิน เพื่อนางได้อย่างไรเจ้าคะ สู่กั้วกงท่านนั้นมีอำนาจล้นฟ้าในกองทัพ หากสู่กั้วกงฮูหยินเกิดไปเป่าหูเขาเข้า เช่นนั้นท่านแม่ทัพชราและท่านแม่ทัพน้อย ที่อยู่ในกองทัพ..." จ๋ายามามาที่ติดตามรับใช้เจียนผู้ทรงมาตั้งแต่บ้านเดิม ยกขามาให้นางเสีจกั้วกล่าวอย่างหวั่นวิตกอยู่บ้าง

เจียนผู้ทรงถอนหายใจ "สู่กั้วกงฮูหยินผู้นั้นแต่งงานมาที่หลัง ทั้งยัง

เป็นบุตรสาวอยู่ในตระกูลขุนนางขุน ตอนแรกถูกผู้กำบังกดขี่เขาไปเป็น
ภรรยาหัวหน้าใจ จะไปมีอะไรอะไรได้ ผู้กำบังกลับเมืองหลวงนับครั้งได้
นางจะเป่าหูอย่างไร ยิ่งกว่านั้นท่านพ่อที่เคยบอกข้าว่าผู้กำบังนับว่า
เป็นคน...มีศีลธรรมมีคำสัตย์ ไม่มีทางสร้างความลำบากให้ท่านพ่อกับ
ท่านพี่ข้าเพราะเรื่องโสมมหลังบ้านพรรคนี้แน่ จ๋ยามามา ข้ารู้จักหนักเบาอยู่"

จ๋ยามามาโล่งใจ "เช่นนั้นก็ดีเจ้าคะ นายท่านหายไปไร่ข้าวครว
สกุลเจียนเป็นที่พึ่งสุดท้ายของนายหญิงแล้วนะเจ้าคะ"

เจียนผู้หญิงยกถ้วยชาขึ้นจิบ "สกุลเจียนเป็นที่พึ่งของข้า แต่สกุลเจียน
เป็นที่พึ่งของลูกข้า วันนี้ข้าออกหน้าแทนวังซู แม้จะบอกว่ามีความจริงใจ
อยู่เจ็ดส่วน แต่ก็มีความเห็นแก่ตัวอยู่สามส่วนเช่นกัน บุตรชายข้าร่างกาย
อ่อนแอ ทำได้เพียงตั้งป้อมเอาดีด้านบู้ อำนาจในกองทัพของท่านพ่อกับ
ท่านพี่ข้าช่วยอะไรเขาไม่ได้แม้แต่หน่อย ทำได้เพียงเดินบนเส้นทางการสอบ
ขุนนาง บุตรชายสองคนของฝั่งพี่สะใภ้ใหญ่ คนโตเพิ่งสอบได้จิ้นซือ
หมาดๆ เหยาะชื่อที่แต่งเข้ามาก็มาจากตระกูลดังแถบเจียงหนาน...ส่วน
คนเล็กนั้นยังเลื่องชื่อในความรู้ความสามารถหาปราชญ์ให้มีความสำคัญ...
หากบุตรชายข้าเดินบนเส้นทางการขุนนางก็จะขาดสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับ
พวกเขาไปไม่ได้หากมามาหวังดีต่อข้าจริง วันหน้าก็อย่านำทุกเรื่องไปบอก
ให้ท่านแม่ข้าฟังอีก หากเหล่าบัณฑิตคิดจะใช้ความคิดความอ่านขึ้นมา
พวกเราอีกกันแปดคนก็ยังไม่พอให้ตาย"

เจียนผู้หญิงกล่าวพลางแสดงสีหน้าคิดไตร่ตรองอย่างสุขุมออกมา
เล็กน้อยพลางวางถ้วยชาลงบนโต๊ะ

จ๋ยามามาตัวสั่น หมอบลงกับพื้น

เจียนผู้หญิงมองดูเล็บอันกลมกลึงของตนเองที่ตัดแต่งเรียบร้อยยิ่ง

"ท่านแม่ชมชอบแต่พี่หญิงมาแต่ไหนแต่ไร ไม่สนิทสนมกับข้า พวกเรื่องไม่เป็นเรื่องในสมัยก่อนข้าเองก็ไม่อยากจะพูดถึงอีก ปกติมามาชอบวิ่งไปรายงาน ข้าเห็นชัดอยู่ในสายตา แต่ทำเป็นหลับตาข้างลี้มตาข้างเท่านั้นเอง เรื่องวันนี้มาติดตามอยู่ข้างกายข้าก็ได้เห็นไปด้วย นั่นเป็นเรื่องฉาวโฉ่ถึงเบื้องสูง หากมามากล้าพูดออกไปส่งเดชก็ระวังถูกคนสาวมาถึงตัว ที่นี้แม้แต่ข้าก็คุ้มหัวมาไม่ได้"

จ๋ยามามาตัวสั้นสะท้านหนักกว่าเดิม

เขียนผู้หญิงแยมยืม ก่อนประคองจ๋ยามามาลุกขึ้น "ข้าแค่เตือนเท่านั้น มามาไม่ต้องกลัว ข้าหิวแล้ว อยากกินห่านอบสุราแดงของร้านอยู่เซียง มามาไปซื้อมาให้ข้าที่ บัดนี้ในจวนกำลังเจรจาเรื่องหมั้นหมายให้เถียนเอ๋อร์ ข้ากับวังซุกกลับมาเจ๊บบๆ รอเรื่องนั้นแล้วเสร็จ เกรงว่าในจวนคงจะได้ร่วนวายแล้ว ฉะนั้นต้องกินอาหารเย็นล่วงหน้าไว้ก่อน"

จ๋ยามามารับคําก่อนกระวีกระวาดถอยออกไป

ครั้นนางไปแล้วสาวใช้นางหนึ่งที่เฝ้าอยู่นอกห้องก็เดินเข้ามา

นางเดินมาหยุดข้างกายเขียนผู้หญิง แล้วนวดขมับให้อีกฝ่าย "นายหญิงปล่อยยายเฒ่านั้นออกไป นางคงไปรายงานข่าวอีกเป็นแน่"

เขียนผู้หญิงหัวเราะพลางชี้ไปทางเรือนใหญ่ "ถ้านางไม่พูด ข้ามิใช่แสดงความรักดีต่อฮุยหนผู้เฒ่าไปอย่างเสียเปล่าหรือ"

เงินวังซุนนอนอยู่บนตั่งเล็กริมหน้าต่าง ยกขาขึ้นไขว่ห้าง ปากเคี้ยวรากกล้วยไม้* มือถือหนังสือนิยายเล่มหนึ่ง กำลังอ่านอย่างออกรสออกชาติ ด้วยเกรงผู้อื่นมาเห็นแล้วจะไม่ดี นางยังตั้งใจเปลี่ยนปกหนังสือ

* ขนรากกล้วยไม้ คือขนที่ทำจากแป้งข้าวเหนียว น้ำตาล และน้ำมัน มีลักษณะเป็นท่อนเล็ก ๆ สีทอง กรอบ มีกลิ่นหอมและมีรสหวาน เคลิบน้ำตาลทรายขาวไว้ด้านนอก

อีกด้วย มองดูแวบแรกจะเห็นคำว่า 'จั่วจั่ว' * ตัวเขียน

ข้างขวามือมีแนวสามสีตัวกลมปักนอนอยู่ตัวหนึ่ง กำลังกรนครอๆ
หลับสนิทอยู่

มูจินที่อยู่ด้านข้างทำท่าจะพูดบางอย่างอยู่หลายที เงินวังซู่ถึงค่อย
ถูกเสียงกลืนน้ำลายของอีกฝ่ายเรียกสติออกมาจากในหนังสือ

"เจ้าคงมีโชอยากกินเนื้อกระมัง มองแมวตัวหนึ่งแล้วยังกลืนน้ำลายได้"
เงินวังซู่พูดพลางพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง ก่อนจะยัดแมวใส่อ้อมแขนมูจิน "ล้อเจ้าเล่น
มีอะไรอยากพูดก็พูดมาเถอะ"

มูจินมองดูรอบๆ ในที่สุดก็พูดขึ้นอย่างสุดจะกลั่น "คุณหนู โลกนี้
มีมีกำแพงใดไม่มีหู เรื่องในวันนี้เกรงว่าคงจะลือออกไปในไม่ช้าแล้ว
องค์ชายเจ็ดทรงกระทำเช่นนี้ คุณหนูคงต้องขายหน้าสิ้นแล้ว ไยท่าน
ยังไม่ร้อนใจอีกเจ้าคะ"

เงินวังซู่เคี้ยวรากกล้วยไม่อีกราก เบิกตาโต แล้วชี้หน้าตนเอง "ข้า
คุณหนูรองเงินเป็นผู้บริสุทธิ์ผุดผ่อง ไฉนคนหน้าไม่อายเหล่านั้นไม่ขายหน้า
กลับเป็นข้าขายหน้าแทนเสียแล้วเล่า เจ้าคิดได้อย่างไรกัน"

มูจินชะงักกันไป ไม่ ท่านไม่ได้บริสุทธิ์ มือเท้าก็ได้ผุดผ่อง ท่าน
จุดควันยาสลบ อีกทั้งยังยัดคนเข้าได้เตียงอีกด้วย!

"บ่าวก็มีได้เป็นห่วงเรื่องนี้เจ้าคะ เพียงแต่เหง่ไฉนผู้้นเรียกคุณหนู
ไปที่หอเหินเสียง ต่อให้ตลอดทางไม่มีใครเห็น แต่นางก็รู้ว่าพวกเจ้าเข้าไป
ในบริเวณนั้น หากองค์ชายเจ็ดทรงสืบสาวราวเรื่องขึ้นมาก็สาวมาถึง
ตัวคุณหนูได้ง่ายยิ่ง ถึงเวลานั้นจะอย่างไรดีเจ้าคะ"

เงินวังซู่หิรา ล้วงผ้าเช็ดหน้าสีแดงสดผืนหนึ่งออกมาจากในแขนเสื้อ

* จั่วจั่ว เป็นคำราชายายความประวัติศาสตร์จีนสมัยซุนชิว

"ข้าจะไปจุดคว้นยาสลบได้อย่างไร เจ้าเห็นว่าคุณหนูของเจ้าอย่างข้า
โง่ขนาดสวมเขาให้ตนเอง ข้ายังชอบอวดให้คนทั้งหลายดูหรือไร ทัวทั้งเมือง
มีเพียงข้าที่บริสุทธิ์ที่สุด ไม่รู้เรื่องราวอันใดที่สุดแล้ว"

มูจิ้นมองดวงตาโตที่กะพริบปริบๆ ของเงินวังซู ก่อนมองผ้าเช็ดหน้า
ที่หึงไถให้นางมาเช็ดมือผืนนั้น... "คุณหนูฉลาดล้ำปานเทพเซียน!"

เงินวังซูหัวเราะ "ฮ่าๆ ชมอีก!"

มูจิ้นชะงักไปเล็กน้อยก่อนชมต่ออีกว่า "มือกุมชะตากรรมฟ้าดิน..."

เงินวังซูหุบยิ้มฉับ จวยเจ้าแมวมมา ก่อนจะนั่งลงบนตั่งเล็กอย่างรวดเร็ว
พิงเสาพลงลวบแมวด้วยสีหน้าเลือนลอย

สีหน้าของนางเปลี่ยนไวจนคนต้องทิ้งเลยทีเดียว

มูจิ้นยังไม่ทันเข้าใจสถานการณ์ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากนอกประตู

"น้องหญิงรอนวันนี้ได้รับความไม่เป็นธรรมแล้ว!"

มูจิ้นหันหน้ากลับไปก็เห็นพระชายาองค์ชายสามนำบ่าวไพร่กรู
เข้ามาด้วยสีหน้าร้อนใจ

เงินวังซูอุ้มแมวดลุกขึ้นยืน ทำความเคารพด้วยสีหน้าเรียบเฉย
"พระชายาองค์ชายสามเสด็จมาได้อย่างไรพะคะ งานเลี้ยงนั้นเลิกเร็ว
ปานนี้? คุณชายเหียนเลือกสตรีนางใด"

พระชายาองค์ชายสามจมูกแดงก่ำ เอื้อมมาจับมือเงินวังซูไว้ "ดู
เจ้าพูดเข้าสิ ทางสกุลเหียนยังมีแกใจจัดงานเลี้ยงเลือกหญิงคนใด
ได้อีกหรือ"

นางพูดพลงโบกมือ เหล่าบ่าวไพร่ก็ถอยออกไปอย่างรวดเร็ว พอเห็น
มูจิ้นไม่ขยับ ยังยืนที่อออยู่ตรงนั้นเหมือนท่อนไม้ นางก็ขมวดคิ้ว แต่ที่สุดแล้ว
ก็มีได้ไล่ไปอีกฝ่ายออกไป

"วันนี้น้องหญิงรองได้รับความไม่เป็นธรรมแล้ว เรื่องวันนี้จะว่าใหญ่ ก็ใหญ่ จะว่าเล็กก็เล็ก เจ้ากับข้ามาจากตระกูลเดียวกัน อีกทั้งพี่สาวก็โตกว่าเจ้าไม่กี่ปี มีความในใจบางอย่างจะต้องพูดกับเจ้าให้ได้ องค์ชายเจ็ดทรงมีอุปนิสัยซื่อตรง นี่เป็นเรื่องที่ประจักษ์กันถ้วนทั่ว เรื่องในวันนี้จะต้องมีเลศนัยเป็นแน่แท้ ข้าช่วยสืบให้เจ้าแล้ว หลิวอิงผู้นั้นกับองค์ชายเจ็ดเป็นสหายวัยเยาว์กันจริงๆ เรื่องที่แม่ของนางป่วยก็เป็นความจริงเช่นกัน แต่แม้องค์ชายเจ็ดจะมีพระทัยให้นาง รับเข้าจวนเป็นอนุ ทว่าจะนับเป็นอะไรได้ ยังสู้หมาแมวไม่ได้ด้วยซ้ำไป เจ้าดูอย่างพี่เขยของเจ้าสิ มีใช้มีอนุหลายคนเช่นกันหรือไร แต่ข้าเป็นพระชายาเอก ยังคงเป็นผู้ที่หาให้ความสำคัญที่สุดอยู่ดี จะยุ่งยากก็ที่เกามู่เจิงผู้นั้น เรื่องนี้หากโจเซจันออกไป ถึงเกามู่เจิงผู้นั้นไม่ยากแต่งกับองค์ชายเจ็ดก็ต้องแต่งแล้ว ถึงเวลานั้นน้องหญิงรองจะวางตัวไว้ตรงที่ใด"

16

เงินวังชูเม้มปาก มือที่ถูกพระชายาองค์ชายสามกุมไว้พลิกกลับมา
กลับไปสุดแรงเกิด พระชายาองค์ชายสามร้องโวยออกมาพร้อมน้ำตา
ร่วงเผาะ

เจ็บเกินไปแล้ว! เงินวังชูไม่เคยฝึกยุทธ์ ไยจึงมีแรงมากปานนี้!

นางสุดหายใจ รีบเก็บมือกลับมาแทบไม่ทัน หยิบผ้าเช็ดหน้า
ซับน้ำตา แล้วอดจะสะบัดมือที่ขึ้นสีแดงไปมาไม่ได้ "ข้ารู้ถึงความลำบาก
ใจของเจ้า ที่นี้มีผู้คนนอก หากเจ้าอยากร้องไห้ก็ร้องเถิด"

เงินวังชูเงยหน้ามองพระชายาองค์ชายสามด้วยท่าทางจริงจัง
"ข้าไม่ร้อง เหตุใดข้าต้องร้อง ข้าควรวางตัวไว้ตรงที่ใด? ข้าเป็นว่าที่
พระชายาขององค์ชายเจ็ด พี่หญิงควรถามถามผู้ใหญ่มากกว่าควร
วางตัวเช่นไร ชู้กลายเป็นอนู! คนแซ่เกานางนั้นจะทำเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้นก็ดี จะเข้าจวนไปเป็นอนุกี่ช่าง ไม่ว่าอย่างไรข้าเงินวังชูก็จะเป็น

ผู้ที้องค์ชายเจ็ดจำเป็นต้องใช้เกี้ยวแปดคนหาม* มารับเข้าจวน! สกุลเกา
อวดดีเพียงไร เข้าจวนไปแล้วก็ยังต้องเรียกข้าด้วยความเคารพ ต้องคอย
ยกน้ำชาให้ข้าอยู่ดี!"

นางมีท่าทางอึกเขม วาจาท่าเอาพระชายาองค์ชายสามตะลึงงัน
ทว่าประหนึ่งเปิดประตูปล່อยน้ำ ครั้นแรงฮึดนั้นหมดไปเสียงก็อ่อนลงอีกครั้ง
"เมื่อครุ่นนี้พี่หญิงมิใช่บอกข้าเช่นนี้หรือไร พี่เขยมีอนุเป็นโขง แต่ภรรยาเอก
ก็คือภรรยาเอก เป็นผู้ได้รับความสำคัญที่สุด"

พระชายาองค์ชายสามถูกฟาดโดยไม่ทันตั้งตัวก็อ้าปากพะงาบ
พูดไม่ออกไปชั่วขณะ

เงินวังขุนึกขบขันในใจ ข้าจะดูซิว่าเจ้าจะแสดงต่อไปอย่างไร!

เห็นใครเป็นคนโง่กัน คั่นช่องในใจนางชัดใสกว่าคั่นช่องทองแดง
ที่สองเมื่อเข้านี้เป็นหมื่นเท่า

หากถามว่าในเมืองหลวงนี้ใครหวังให้เกามู้งิงแต่งกับองค์ชายเจ็ด
ที่สุด มิใช่คนตรงหน้านี้จะเป็นใครไปได้

หากนางแต่งงานไปกับองค์ชายเจ็ดสกุลเงินก็จะมีพระชายาองค์ชาย
ถึงสองคนไม่ว่าสนับสนุนใครขึ้นเป็นใหญ่ก็ได้เป็นศรีอัญญาตีฝ่ายของเธอ
ทั้งสิ้น

แม้เงินเป่ย์ผู้เป็นปู่จะไม่อยู่แล้ว ชาวต้าเงินก็จดจำเขามิค่อยได้แล้ว
แต่กิตติศัพท์ความยอมหักไม่ยอมงอของเขายังคงอยู่ในตระกูล สกุลเงินนี้
จะมีฝ่ายเรื่องอำนาจได้แค่ฝ่ายเดียว ดังนั้นหากเงินวังชูได้ขึ้นมาก็เท่ากับ
ตัดทอนอำนาจของจวนองค์ชายสาม

ถัดมาต้องเริ่มกล่าวถึงสกุลเกา

* เกี้ยวแปดคนหาม หมายถึงการเชิญใครสักคนนั้นเป็นเรื่องยิ่งใหญ่อลังการ หรือเป็นเรื่องที่ยากมากๆ ใน
การเชิญใครสักคน

สกุลเกามือองค์ชายสามและองค์ชายแปด องค์ชายสามมีอายุมากกว่า ทั้งยังเลื่องลือด้านความเก่งกาจสามารถ ปัจจุบันกำลังได้เปรียบสกุลเกาย่อมจะสนับสนุนเต็มกำลัง

ทว่าถ้ามิใช่เพราะสกุลเกาเกิดความคิดจะให้กำเนิดตัวสำรอง มีหรือจะต้องบังคับเกามู่เจิงให้แต่งงานกับองค์ชายแปดให้ได้

เสียเวลาซื้อमारดาบังเกิดเกล้าขององค์ชายแปดเป็นที่โปรดปรานในวังมาหลายปี แม้อายุของเขาจะยังน้อย แต่ความฉลาดเฉลียวก็เริ่มแสดงออกมาแล้ว เป็นที่ชื่นชมปลอบปลื้มของฮ่องเต้อย่างมาก หากองค์ชายแปดแต่งงานกับเกามู่เจิงก็เท่ากับมีสายสัมพันธ์กับสกุลเกาแน่นขึ้นอีกชั้น ถึงเวลานั้นแนวโน้มสถานการณ์จะเป็นอย่างไรก็ยากจะบอกได้

หากพระชายาขององค์ชายสามหวังดีต่อนางจากใจจริงก็เรียกได้ว่าผิดหลักกลางวันแสบๆ แล้ว!

"น้องหญิงรอง ปกติเจ้ามิได้ไปมาหาสู่กับสกุลเกาไม่รู้ถึงความน่ากลัวของพวกเขา หากเป็นยามที่สกุลเงินเรากำลังรุ่งเรืองอาจจะพอสู้กับพวกเขาได้ แต่จากเมื่อสิบปีก่อน...สกุลเงินเราเสียหายใหญ่หลวง"

พระชายาขององค์ชายสามกล่าวพลางเอามือทาบอก "ข้าขอพูดกับเจ้าจากกันบึ้งหัวใจสักคำ เกามู่เจิงชอบองค์ชายเจ็ดมาตั้งแต่เล็ก ก่อนหน้านี้นางก็มีความคิดเช่นนั้นแล้ว แต่ข้าห้ามเอาไว้ องค์ชายเจ็ดเป็นน้องสามีของข้า ข้าจะปล่อยให้...แต่ข้าคิดไม่ถึงเลยสักนิดว่านางจะผุดความคิดขึ้นมาอีก ข้ายังทำสำเร็จแล้วด้วย วันนี้เจ้าเองก็เห็นแล้ว เกาสุหยินเอาแต่บอกว่าจะไปทวงความยุติธรรมต่อพระพักตร์ฝ่าบาท สกุลเกามีอำนาจมาก หลานสาวสายตรงของอัครมหาเสนาบดีเอาจะไปเป็นอนุผู้อื่นได้อย่างไร

ข้าจึงหวังว่าป้าสะใภ้จะนำเรื่องนี้ไปอาละวาดต่อพระพักตร์ทำให้ฝ่าบาท
หงุดหงิดพระทัย ถึงเวลานั้นถ้าฝ่าบาททรงยอมให้เกามู่เจิงเป็นพระชายา
เจ้าเป็นอนุ ที่นี้จะทำอย่างไรดี ข้าคิดว่าเกามู่เจิงต้องการแต่งงาน จะเอะอะ
กิติ เสียบไว้ก็ช่าง ล้วนแก้ไขอันใดไม่ได้ สู้เจ้ายอมถอยก้าวหนึ่งกลับจะ
เป็นผลดีกว่า"

เงินวังชูตบตั้งเล็กดังปังก่อนลุกขึ้นยืน ทำเอาแมวด่วนร้องเหมียว
ด้วยความตกใจและกระโดดลงจากอ้อมแขนนาง ก่อนจะวิ่งเผ่นออกไป
"พี่หญิง เชิญกลับไปได้แล้ว พวกเราบุตรสาวสกุลเงินไม่มีเหตุผลให้ต้อง
เป็นอนุ แม้เรื่องจะไปถึงฝ่าบาท ท่านกับข้าก็มีเหตุผล ตระกูลสามีพี่หญิง
แซ่เกาย่อมจะหวนกลับ แต่ข้าแซ่เงินกลับไม่มีสิ่งใดต้องกลัว!"

นางพุดจบกก็โอบกอดพระชายาของค์ชายสาม "ข้าอาภรณ์พลุ่งพล่าน
ไปชั่วขณะ พี่หญิงอย่าได้ถือโทษ พี่หญิงมิใช่บอกแล้วหรือว่าขอเพียงเรื่องนี้
ไม่แพร่ออกไป ตระกูลเราไม่ทำให้เป็นเรื่องใหญ่โต ไม่ว่าอย่างไรฝ่าบาท
ก็มีทรงมีเหตุผลที่จะลดข้าเป็นอนุ ถูกต้องหรือไม่เล่า พี่หญิงเป็นผู้ที่ฉลาด
ที่สุดในสกุลเงินเรา มีใครไม่พูดกันว่าพระชายาของค์ชายสามฉลาด
หลักแหลมบ้าง วาจาของพี่หญิงข้าจดจำไว้ขึ้นใจ จะไม่พูดอะไรแม้แต่
ครั้งคำ จะถือว่าไม่รู้อะไรทั้งสิ้น เพียงแต่เรื่องเป็นอนุ ข้าเงินวังชวยอมตาย
แต่จะไม่ยอมให้เกิดขึ้นเด็ดขาด"

พระชายาของค์ชายสามยังสับสนอยู่บ้าง นางถูกเงินวังชูพาพุดอ้อม
วอวนจนมีนาง

เงินวังชวยอมมุเงินปราดหนึ่ง มูจิ้นก็ผายมือไปทางประตูด้วยท่าทาง
เด็ดขาด "พระชายาของค์ชายสาม เชิญเพคะ วันนี้ในจวนมีเรื่องมงคล
พระชายามีพระประสงค์จะไปร่วมเสวยขามงคลที่เรือนส่วนหน้าหรือไม่"

พระชายาองค์ชายสามได้สติกลับมาที่ยิ้มเล็กน้อย "มิได้ๆ ข้าจะไป
แย่งความสำคัญของงานได้อย่างไร ข้ากลับไปก่อนดีกว่า หากน้องหญิงรอง
มีสิ่งใดต้องการให้ข้าช่วยเหลือก็จงอย่าได้เกรงใจ"

เงินวังซูพยักหน้าด้วยสองแก้มแดงก่ำ เห็นได้ชัดว่ายังมีคลายโทสะ
ครั้นพระชายาองค์ชายสามพาคนจากไปอย่างเอิกเกริกแล้ว เงินวังซู
ถึงได้หัวเราะออกมาก่อนกล่าวเสียงดังฟังชัด "ท่านยามานานแล้ว ไยจึง
ไม่ออกมาให้พี่หญิงคนดีผู้นั้นของหลานได้คารวะสักหน่อยเล่าเจ้าคะ"

ระหว่างที่พูดซูหยินผู้เฒ่าเงินก็เดินถือไม้เท้าเข้าประตูมา
เงินวังซูรีบก้าวไปต้อนรับ พยุงนางมานั่งข้างโต๊ะเล็ก ก่อนรินชาให้
ด้วยตนเอง และสั่งให้มู่จิ้นไปยกขนมกับผลไม้มา

"แม่เจ้าอยากอาละวาด แต่อย่าห้ามไว้ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว เจ้าว่า
ควรทำอะไรดี" ซูหยินผู้เฒ่าเงินกล่าวพลางมีสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นมา

เงินวังซูยิ้มหน้าเป็น "ท่านย่าก็เห็นแล้วนี่เจ้าคะ เมื่อครู่พระชายา
องค์ชายสามกำลังช่วยหลาน! คนผู้นี้ช่างโลกโมโหสัน มาเป็นผู้เกลี้ยกล่อม
ให้สกุลเกา มอบทางตันให้หลานสองทาง หากหลานมีนิสัยรุนแรง ถูกลง
ยั่วโมโหด้วยการที่เอะอะก๊อนๆ เอะอะก็บอกสกุลเการ้ายกาจจนนำเรื่องนี้
ไปอาละวาดต่อพระพักตร์ ผลสุดท้ายก็คงเป็นดังที่นางพูด เกาหมู่เจิง
จะต้องแต่งงานกับองค์ชายเจ็ด ฝ่าบาททรงพระพิโรธ หลานต้องกลายเป็นอนุ
หากหลานมีนิสัยปวกเปียก ฟังคำของนางแล้วยอมเป็นอนุเอง โยนความหยิ่ง
ในศักดิ์ศรีของผู้มีปัญญาทิ้งไป ไม่ต้องกล่าวว่าคนในตระกูลจะมองหลาน
อย่างไร ท่านย่าคงเป็นคนแรกที่ตัดญาติขาดมิตรกับหลาน กวาดหลาน
ออกไปให้พ้นจวน"

ซูหยินผู้เฒ่าเงินพยักหน้าก่อนกล่าวเนิบๆ "สกุลเงินเรามีบุตรสาว

ที่เป็นอนุ"

"เหตุใดหลานต้องร้อนใจ หลานไม่ร้อนใจเลยสักนิด เรื่องมาถึงบัดนี้ มีให้เพียงคำเดียว นั่นก็คือรอ!" เงินวังซุกกล่าวพลางชูนิ้วสามนิ้ว "หนึ่ง รอสกุลเกานั่งไม่ติด วางท่าประกาศว่าหลานต้องยอมถอยให้เกามู่ฉิง ต่อหน้าคนในเมืองหลินอัน สองรอให้จวนองค์ชายสามนั่งไม่ติด ด้วยเห็น พวกเราไม่มีการเคลื่อนไหว สกุลเกาก็ปิดบังอำพรางจนร้อนใจกระพือเรื่อง ชาวโจ้ขึ้นมาในที่แจ้ง บีบให้ฝ่าบาทแก้พระราชโองการ สามรอ..."

เงินวังซุกพูดพลางมองไปยังฮูหยินผู้เฒ่าเงินพร้อมรอยยิ้มหวาน "สามรออาสะใภ้สามกระพือเรื่องที่อัศรมหาเสนาบดีเกาใช้อำนาจข่มคน ฝ่าบาทไม่ทรงคำนึงถึงหน้าขุนนางผู้มีความดีความชอบ บีบให้บุตรหลาน ของเขาเป็นอนุไปถึงในกองทัพ...เมื่อสร้างแรงกระตุ้นนี้เรียบร้อยแล้ว ยกฝ่าบาท ขึ้นอย่างบนกระถางไฟจนทรงเดินหน้าถอยหลังไม่ได้แล้ว...ก็ถึงเวลาที่ ท่านอย่าผู้เป็นดังพระโพธิสัตว์มาโปรดของจวนเราจะเข้าวัง"

17

สุหยีนผู้เฒ่าเงินแยมย้ม ยกมือขึ้นก้มๆ แหมที่ตกใจหนีไปก่อนหน้านี้
ไม่รู้เดินเข้ามาตั้งแต่เมื่อไร มันกระโดดขึ้นตักนางแล้วนอนหลับต่อ

"มีผลดีอันใดต่อสกุลเงินเรา อยู่ดีๆ ก็ขาดพระชายองค์ชายไปผู้หนึ่ง
อย่างไม่มีสาเหตุ นี่มิใช่ขาดทุนหรือ"

เงินวังชูได้ยินแล้วก็เก็บสีหน้าล้อเล่นลง "สกุลเงินเราสืบทอดมาเป็น
ร้อยๆ ปีด้วยการอาศัยบุตรหลานในบ้านบากบั่นหมั่นเพียรศึกษาเล่าเรียน
ยืนหยัดในหนทางที่ถูกต้อง มิใช่ตระกูลที่ให้บุตรสาวไปปรนนิบัติผู้อื่นแล้ว
อาศัยเกาะชายกระโปรง เพราะทำเช่นนั้นจะเดินไปได้ไกลเท่าไรเชียว
หากท่านยารู้สึกว่าตำแหน่งพระชายองค์ชายนี้สำคัญมากจริงๆ ก็คง
ไม่ปล่อยให้หลานกระทำการเหลวไหล และยิ่งจะไม่พูดว่าบุตรสาวสกุลเงิน
ไม่เป็นอนุเดิดขาด"

นางพูดพลางเห็นสุหยีนผู้เฒ่าเงินมีท่าทางสนใจก็รู้ว่าพูดถูกจุดแล้ว

จึงเริ่มปั้นแต่งคำพูดต่อ

"ฟังภูเขาภูเขาถล่ม ฟังแม่น้ำแม่น้ำเหือดแห้ง* บัดนี้ฝ่าบาทยังไม่ทรงแต่งตั้งรัชทายาท องค์ชายแต่ละพระองค์ต่างจ้องตาเป็นมัน มีแบ่งฐานะแบ่งศักดิ์ แบ่งอายุแบ่งสายเลือดด้วยหรือ แม้องค์ชายเจ็ดจะมีสิ่งใดโดดเด่น แต่แค่เขาเข้ากับองค์ชายสามก็เท่ากับอยู่ใจกลางพายุแล้ว บรรดาคนสกุลเงินในตอนนั้นมาถึงเจียงหนานก็เป็นท่านย่าลงแรงแยกบ้านใหญ่กับบ้านรองออกจากกัน หลังทางนั้นมีพระชายาขององค์ชายขึ้นในบ้านรอง นอกจากเทศกาลปีใหม่แล้วสองจวนก็ยังไม่มาหาสู่กันแทบนับครั้งได้ ถ้ามิใช่ท่านย่าไม่ถูกใจองค์ชายสามก็ต้องเพราะถือเบียดต้อรองอยู่จึงไม่อยากวางเดิมพัน!"

ฮูหยินผู้เฒ่าเงินหัวเราะออกมาแล้ว "เจ้าประเมินย่าสูงไปแล้ว ย่าแค่ลองคิดดูแล้วเห็นว่าบัดนี้ยายแก่บ้านรอนั้นดูจะสูงส่งกว่าย่าอยู่หนึ่งช่วงสี่ระยะ มักจะหัวเราะเยาะย่า แล้วใครจะไปอยากต้องคอยดูสีหน้าผู้อื่นเล่า"

เงินวังชูเจียบงันไป นี่ข้ามิใช่กำลังลอบสอดพลอท่านอยู่เนื่องจากมีเรื่องต้องขอร้องท่านหรือไร อุตสาห์สร้างภาพลักษณ์อันแสนจะยิ่งใหญ่สุดใสรุ่งโรจน์ให้ท่าน! ประมาจารย์นักเหน็บแนมกล่าววาวจาเถรตรงนำเกรงขามมาแต่ไหนแต่ไร ปานว่าพร้อมจะพลีชีพเพื่อความสัตย์จริงได้ทุกเมื่อ! เนื้อในหลังลอกหนัง** พรรคนี้ท่านไม่บอกข้าก็รู้!

ฮูหยินผู้เฒ่าเงินเห็นเงินวังชูไม่รับส่งความต่อก็เอ่ยถามว่า "ตระกูลขุนนางอย่างพวกเรานี้มิใช่ว่างตัวเป็นกลาง ไม่เข้าฝักเข้าฝ่ายมาแต่ไหนแต่ไรหรือ"

* "ฟังภูเขาภูเขาถล่ม ฟังแม่น้ำแม่น้ำเหือดแห้ง" หมายถึงไม่ควรใช้ชีวิตอยู่ด้วยการพึ่งพาผู้อื่นเสมอ

** เนื้อในหลังลอกหนัง หมายถึงกล้ำเกลียด ไม่กลัวสิ่งต่างๆ กล้าเผชิญกับผลที่ตามมา

เงินวังซูหัวเราะคิกคักขึ้นมา "ท่านย่าหยอกหลานเล่นแล้ว ได้ฟานี้ มีผู้ที่เป็นกลางอย่างแท้จริงเสียทีใด ไม่เอาใจทั้งสองฝ่ายอย่างนั้นหรือ ท่านไม่แสดงท่าที แต่มีบ้านรองอยู่ พวกเราก็มีชีนับเป็นพวกเดียวกับ องค์ชายสามหรือเจ้าคะ ฝ่าบาททรงยกหลานให้อภิเษกสมรสกับองค์ชายเจ็ด ไม่แน่อาจเพราะมีพระราชดำริว่าองค์ชายสามมีอำนาจเทียมฟ้า มีสกุลเท่ากับสกุลเงินคอยช่วยเหลือเต็มที่ จึงไม่มีพระราชประสงค์ให้พวกเขาอาศัย เรื่องเลือกพระชายาให้องค์ชายเจ็ดมาหากำลังเสริมเพิ่มอีกถึงได้ทรงเลือกหลาน...เพื่อที่จะถ่วงดุลอำนาจและยูแหยงให้แตกกัน บัดนี้ยังไม่ถึงเวลาวางหมาก หลานถอยออกมาได้อย่างสะอาดหมดจดก็นับเป็นความดีความชอบต่อบ้านใหญ่ อีกประการหนึ่งท่านย่าก็ยังรอดูอยู่ว่า ในที่สุดท่านพ่อก็จะย้ายออกจากกรมพิธีการที่สังกัดมานานหลายปีแล้ว"

ซูฮยินผู้เฒ่าเงินลูบแก้มเบาๆ เสียงก็เปลี่ยนเป็นอ่อนโยนขึ้นมา "ท่านปู่เจ้าตอหนุ่มๆ ก็หัวไวเหมือนกับเจ้า อีกทั้งยังแสดงเก่ง ตอโน้น ท่านแม่ของย่ายังบอกว่าเขาเป็นพวกดูไม่เอาไหนแต่ใจแข็งดั่งเพชร ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะธรรมชาติของเจ้าเป็นเช่นนี้ ท่านปู่เจ้าถึงได้เลือกเลี้ยงเจ้าด้วยตนเอง หรือว่าเป็นเพราะเขาเลี้ยงเจ้ามา เจ้าถึงได้เหมือนกับเขา" นางพูดพลาถนด้วยความสงสัยอีกว่า "เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าย่าให้หัววาน อาสะไม้สามของเจ้า"

เงินวังซูเติมน้ำชาลงในถ้วยที่ว่างเปล่าของซูฮยินผู้เฒ่าเงิน "เรื่องหมั้นหมายของอาเถียนเดิมที่ไม่ต้องรีบร้อนปานนี้ ท่านย่ากลับจงใจเลือกวันชนกับวันงานเลี้ยงวสันตภัทท์เพื่อให้ท่านแม่ของหลานปลื้มตัวไม่ได้ อาสะไม้สามจะได้ไปแทน อาสะไม้สามเห็นเรื่องราวทั้งหมด แต่อยู่ในห้อง กลับไม่กล่าวอะไรแม้แต่คำเดียว เพิ่งจะเป็นเดือดเป็นแค้นตอนพันประตุมา

แสดงว่าความเดือดแค้นนี้จริงเจ็ดส่วนเท็จสามส่วน ได้คิดเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วว่าจะต้องแสดงละครให้ผู้อื่นดู"

เงินวังชูพุดพลางนวดบ่าให้ฮูหยินผู้เฒ่าอย่างประจบประแจง "แน่นอนว่าข้อสำคัญที่สุดคือหลานยังคิดได้ว่าต้องยืมปากบ้านเดิมของอาสะใภ้สามมาช่วยปาวประกาศเรื่องนี้ไปให้ถึงในกองทัพ... ท่านย่ามีสายตากว้างไกล เป็นไปได้หรือที่จะคิดไม่ได้ จะต้องวางแผนจัดการให้หลานเรียบร้อยแต่เนิ่นๆ แล้วแน่นอน"

ฮูหยินผู้เฒ่าเงินฟังมาถึงตรงนี้ถึงค่อยหัวเราะร่วนออกมา "เจ้าลิงชนนี้เจ้าพุดหมดแล้ว ย่ายังเหลืออะไรให้พุดอีก ย่าแน่จะไม่ตรากตรำกับอะไรแล้ว ทุกอย่างทำตามที่เราว่า รอไป เมื่อเวลามาถึงเจ้าบอกให้ย่าเข้าวัง ย่าก็จะเข้าวัง"

เงินวังชุนวดแรงขึ้น "ท่านย่าปรวดเปรื่อง เป็นหนึ่งในใต้หล้าตลอดกาล!"

ฮูหยินผู้เฒ่าเงินหัวเราะหนักกว่าเดิม "ชมเจ้าสองคำเจ้าก็ตัวลอยแล้ว นี่กำลังพุดเลื่อนเปื้อนอะไร เป็นเพราะบัดนี้บิดาเจ้ากับพี่ชายเจ้าไม่อยู่ในบ้าน ถึงได้ทำให้เจ้าเหลวไหลปานนี้"

เงินวังชูพุดยกหน้าคล้ายตาม จะว่าไปหลังจากนางทะเลาะเข้ามาก็ยังไม่เคยพบเงินชิงเจี้ยนผู้เป็นบิดารวมถึงเงินฉางเยี่ยนผู้เป็นพี่ชายเลย

เงินชิงเจี้ยนถูกส่งตัวไปดูแลการซ่อมแซมศาลบูรพกษัตริย์ตั้งแต่หลังปีใหม่ แม้จะไม่ต้องขนอิฐแบกไม้ แต่ในฐานะคนของกรมพิธีการพิธีต้องหุ้มหิมนุ่งยากเหล่านั้นล้วนจำเป็นที่เขาต้องจับตาดูทั้งกระบวนการเพื่อไม่ให้เกิดการผิดข้อห้าม

ราชวงศ์ต้าเฉินอพยพลงได้อย่างฉุกฉะลุก ตำราสะสมหายไปไม่น้อย

หลายปีที่ผ่านมาได้ส่งคนไปตระเวนค้นหาโดยตลอด

หลังเฉินฉางเยี่ยนสอบขุนนางผ่านก็ถูกส่งไปซ่อมตำราไม่กี่วันก่อนเพิ่งได้รู้ข่าวว่ามีตำราของปราชญ์เมธีผู้ล่วงลับที่หล่นหายไปส่วนหนึ่งปรากฏที่จิงโจวจึงได้เร่งเดินทางไป จวบจนบัดนี้ก็ยังไม่กลับมา

ฮูหยินผู้เฒ่าเฉินคลายความหนักใจ รู้ว่าเฉินวังชู่มีวิธีแก้ปัญหา ก็หายห่วงใจแล้ว จึงยัดแมวตัวนั้นใส่อ้อมแขนนางก่อนลุกขึ้นยืน "เรื่องมารดาเจ้ามอบเป็นหน้าที่ย่าเอง ทว่าแม้ย่าจะขวนขวางไม่ให้อาละวาดวุ่นวายได้ แต่ก็ห้ามไม่ให้นางเสียใจเป็นทุกข์กังวลไม่ได้ รอเรื่องนี้จบลงเจ้าจะต้องขอขมานางดีๆ"

เฉินวังชู่กะพริบตา "ท่านย่าคงเล่นขวงลู่จนเอียนแล้ว โยนครกไม่สนุกแล้ว มิเป็นไรเจ้าคะ ตอนนี้หลานมีสิ่งหนึ่งที่ทำให้ท่านย่ากับท่านแม่คลายทุกข์ได้!"

หนึ่งกำนัล* ให้หลัง ในหอเล็กของเฉินวังชู่ก็ครึกครื้นขึ้นมา

ฮูหยินผู้เฒ่าเฉิน หลีชื่อ อีกทั้งเจียนฝูหรงต่างนั่งล้อมวง

"แปดเหรียญ**...ชนะแล้ว!" เฉินวังชู่ดันไพ่จนกระจอกอันทำจากหินสลักให้หงายลงบนโต๊ะด้วยท่าทางดีอกดีใจ

"ข้าเป็นแม่เจ้านะ! ลูกบ้านี้! แม้แต่เงินของแม่เจ้ายังจะกินไปอีก เจ้ามันไม่มีหัวใจ แม่อุตส่าห์คลอดเจ้ามา ผู้คลอดกระบอกไม้ไผ่ออกมา ยังจะดีเสียกว่า!"

เฉินวังชู่กุมศีรษะพลางกะพริบตาใส่ฮูหยินผู้เฒ่าเฉิน

* กำนัล คือหน่วยนับเวลาในสมัยโบราณของจีน บางตำราว่าเท่ากับประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่าเท่ากับประมาณหนึ่งชั่วโมง

** แปดเหรียญ เป็นหน้าไพ่จนกระจอกชุดเหรียญ ไพ่ชุดเหรียญลายไฟจะมีลักษณะเป็นวงกลมสีต่างๆ มีจำนวนเลขตั้งแต่ 1-9 ซึ่งจะมีอย่างละ 4 ตัว ดังนั้นจึงมีทั้งหมด 36 ตัวด้วยกัน

หลี่ซื่อเหินแล้วก็เริ่มไวยวาย "ไม่ได้การๆ นี่ท่านแม่กำลังส่งสัญญาณลับอะไรกับวังซูเจ้าคะ!"

ทางด้านจวนบ้านใหญ่สกุลเงินกำลังขึ้นม้านกลมเกลียว กินดื่มเล่นสนุกกันจนไม่อยากหยุดไปสามวันสามคืน แต่ทางอีกด้านหนึ่งกลับมีสายตาเวทนาที่ลึวนพากันจ้องมองมา

เห็นกับตาว่าคู่หมั่นนอกใจสองหนในวันเดียว คุณหนูอันธพาลก็ปีบบังคับบุรุษอ่อนแอให้ลดชั้นคนเขาเป็นอนุ...นี่ยังไม่เลวร้าย? เรียกว่าเลวร้ายอย่างไม่เคยมีมาก่อนในโลกเลยทีเดียว!

ดูทั้งจวนนั้นสิ ไม่แม้แต่จะก้าวออกประตูแล้ว เกรงว่าคงทำให้หวนโหยอยู่ในจวนทุกวันทุกคืน แต่กลับไร้แผนการจะรับมือ

ณ จวนอัคมหาเสนาบดีเกาที่มุมหนึ่งใกล้วังหลวง ประตูใหญ่พลันเปิดออก รถม้าคันหนึ่งมุ่งหน้าเข้าวังในคืนเดียวกัน

ในเขตบ้านเรือนราษฎรทางใต้ของเมืองผู้ตรวจการมือสะอาดจับผู้ก่อกวนอยู่เป็นนาน ขณะน้ำหมีก็จะหยดลงบนกระดานนั้นเองก็จรดผู้ก่อกวนตัวเตี้ยออกมาเต็มหน้ากระดาดได้ปึกใหญ่ในเวลาเพียงชั่วครู่

เงินวังซูบิดชีเกียจ ทุบแขนทุบขาตนเอง ดึกมากแล้ว หากมิใช่ฮูหยินผู้เฒ่าเงินอยู่ต่อไม่ไหววันนี้พวกนางคงยังเลิกเล่นไม่ได้

นางเดินไปริมหน้าต่างแล้วเปิดหน้าต่างออก มองเห็นดวงดาวเต็มท้องฟ้า ดูสวยงามเป็นพิเศษ

ถึงจะต่างมิติต่างเวลากัน ผู้คนก็แตกต่างกัน แต่ท้องฟ้านักกลับยังคงเหมือนกับขณะนางยังเป็นซ่งชิงทุกกระเบียดนิ้ว

และขณะนางเป็นซ่งชิงยังลำบากกว่ายามเป็นเงินวังซูมากนัก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/442IGiG>